

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสที่ 4

ตุลาคม - พฤศจิกายน - ธันวาคม 2018

พิมพ์จำนวน 1,310 เล่ม

ความเป็นหนึ่งในพระคริสต์

เขียนโดย

เดนนิส ฟอ์ทิน

แปลโดย

ศจ.รังสิต อิศฤงคาร

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวในพระคริสต์ของเรา

คริสตจักรคือครอบครัวของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก : เพื่อร่วมกันรับใช้ การศึกษา และนมัสการร่วมกัน แต่ละคนต่างมองไปยังพระเยซูเป็นผู้นำ และ พระผู้ไถ่แห่งชีวิต คริสตจักรถูกเรียกให้นำชาวดีแห่งความรอดออกไปประกาศ แก่ผู้คนที่งมว

หลักความเชื่อพื้นฐานข้อที่ 12 “ของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส” คือ “คริสตจักรคือชุมชนของผู้เชื่อ ผู้รับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้เป็นเจ้าของ และพระผู้ช่วยให้รอด ในสถานะต่อเนื่องกับประชากรของพระเจ้าในพระคัมภีร์ เดิม เราถูกเรียกให้ออกมาจากโลก ร่วมเป็นหนึ่งในการนมัสการ และการ ร่วมสามัคคีธรรม เพื่อการสอนพระวจนะ และร่วมในพิธีมหาสนิทขององค์ พระผู้เป็นเจ้าของ เพื่อการรับใช้ต่อมวลมนุษยชาติ และเพื่อการประกาศเผยแผ่ พระกิตติคุณไปทั่วโลก”

เราหมายความว่ากับคำว่า “คริสตจักร” ใครเป็นส่วนหนึ่งของ คริสตจักร คำตอบสำหรับคำถามนี้ขึ้นอยู่กับทำให้คำจำกัดความที่เราให้กับ คำว่าคริสตจักร

คริสตจักรคือชุมชนของผู้เชื่อเฉพาะพื้นที่ของเหล่าผู้มีความเชื่อใน พระเยซู และรับพระองค์เป็นพระผู้เป็นเจ้าของ และมาร่วมสัมพันธ์กันในกิจกรรม และนมัสการร่วมกัน พวกเขาอาจเป็นกลุ่มนมัสการในคริสตจักรซึ่งตั้งอยู่ใน บ้านของผู้เชื่อคนหนึ่ง หรือในอาคารคริสตจักร (โบสถ์) ที่มีขนาดใหญ่กว่า (โรม 16:10, 11) อนึ่งคำว่าคริสตจักรบ่อยครั้งหมายถึง อาคาร หรือสิ่งปลูกสร้าง ที่ออกแบบสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับการนมัสการ” ซึ่งถูกเรียกว่า “โบสถ์” หรือ “คริสตจักร” อย่างไรก็ดีตัวอาคาร หรือตึกไม่อาจใช้เป็นคำจำกัด ความได้อย่างดีที่สุด เพราะคริสตจักรหมายถึงกลุ่มผู้เชื่อมากกว่าตัวอาคาร โบสถ์

ในสมัยของพระคัมภีร์ใหม่ บางครั้งคริสตจักรอ้างถึงกลุ่มผู้นมัสการ พระเจ้าในพื้นที่ส่วนใดส่วนหนึ่งในตำบลหรือตัวเมือง หรือพื้นที่เฉพาะทาง

ภูมิศาสตร์ ดังนั้นเมื่ออัครทูตเปาโลเขียนจดหมายฝาก อัครทูตจำหน้าของถึง เช่น “คริสตจักรในกาลาเทีย” ซึ่งจดหมายฝากฉบับอื่นๆ ท่าน ส่งถึงกลุ่มนมัสการในเมือง หมู่บ้าน หรือพื้นที่นั้นๆ เช่น (กาลาเทีย 1:2; ดูใน 1 เปโตร 1:1 เช่นกัน) อย่างไรก็ตาม คำว่าคริสตจักรบางครั้งยังหมายถึงกลุ่มผู้เชื่อซึ่งสังกัดในคริสตจักร หรือนิกายอื่นที่มีชื่อเฉพาะต่างกันออกไปอันขึ้นอยู่กับหลักข้อเชื่อที่ได้รับเป็นมรดกตกทอดมา (เช่น คริสตจักรแบปติสต์, คริสตจักรโรมันคาทอลิก เป็นต้น)

กระนั้นคำจำกัดความทั้งหมดเหล่านี้ไม่สมบูรณ์ ในเมื่อคริสตจักรคือประชากรของพระเจ้าผู้อาศัยอยู่ในทุกพื้นที่ทั่วโลก และพระคริสต์ทรงมีผู้ติดตามพระองค์ซึ่งสังกัดอยู่ในคณะ หรือนิกายต่างๆ (ผู้เชื่อเหล่านี้จำนวนมากจะผลจากคริสตจักรเดิมมาร่วมกับชนกลุ่มน้อย (God’s remnant) ที่ยังเหลืออยู่ของพระเจ้าในช่วงวิกฤตกาลสุดท้าย (วิวรณ์ 18:1-4) หัวข้อศึกษาไตรมาสนี้เราจะมุ่งศึกษาอยู่กับเรื่องคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสของเรา และความเป็นหนึ่งในพระคริสต์หมายความว่าอย่างไรสำหรับเรา

หลักข้อเชื่อพื้นฐานของคริสตจักรเอสดีเอ ข้อที่ 14 เรียกให้ผู้เชื่อทุกคนเข้าร่วมเป็นหนึ่งในพระกายของพระคริสต์ ซึ่งกล่าวว่า “คริสตจักรเป็นดุษบุคคลหนึ่งมีกายเดียวกัน แต่มีหลายอวัยวะ พระเจ้าทรงเรียกผู้คนทั้งปวงจากทุกเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ และทุกภาษา ในพระคริสต์เราเป็นบุคคลที่ถูกสร้างใหม่ ความแตกต่างในชาติพันธุ์ วัฒนธรรม การศึกษา ฐานะร่ำรวย หรือยากจน เป็นชายหรือหญิง จะต้องไม่เป็นสิ่งที่ทำให้เราแบ่งแยกกัน เราทั้งปวงมีความเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวได้ทรงผูกพันเราเป็นหนึ่งในพระองค์ และซึ่งกันและกัน เราจะต้องทำการรับใช้ และได้รับการรับใช้โดยปราศจากความคิดอคติ หรือการสงวนกำลังไว้ ผ่านการทรงเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ในพระคัมภีร์ เราแบ่งปันความเชื่อและความหวัง และเอื้อมออกไปยังผู้คนทั้งปวงด้วยน้ำใจการเป็นพยานอย่างเดียวกัน ความเป็นหนึ่งนี้มาจากพระเจ้าแห่งความจริง ผู้ทรงรับเราทั้งหลายเป็นบุตรของพระองค์”

วัตถุประสงค์ของการศึกษาพระคัมภีร์ต่อเรื่องนี้ คือเพื่อจัดหาคำสอนในหัวข้อความเป็นหนึ่งของคริสเตียนในพระคัมภีร์สำหรับเราชาวเซเวนต์เดย์-แอ๊ดเวนตีส ซึ่งบัดนี้เราได้รับการท้าทายเสมอในหัวข้อ “ความเป็นหนึ่ง” และจะเป็นเช่นนั้นจนกว่าวาระสุดท้ายของเวลา อย่างไรก็ตาม เราสามารถพบการมองเห็น (insight) มากมาย รวมทั้งการสั่งสอนหลากหลายในหัวข้อ “ของประทานแห่งความเป็นหนึ่งในพระเจ้าผ่านองค์พระคริสต์” การมองเห็นเหล่านี้ และจากการสั่งสอนเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต และการแสดงออกแห่งคริสตจักรของเราใน “ความเป็นหนึ่ง” ที่พระเจ้าทรงประทานให้ จะเป็นจุดเน้นของไตรมาสนี้

เดนนิส ฟอ์ทิน เป็นศาสตราจารย์แห่งคณะศาสนศาสตร์ในโรงเรียนศาสนศาสตร์เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส มหาวิทยาลัยอันดรูว์ เบอร์เรียล สปริงส์ รัฐมิชิแกน นับตั้งแต่ท่านได้เข้าร่วมเป็นคณาจารย์ในโรงเรียนศาสนศาสตร์ในปี ค.ศ. 1994 ศาสตราจารย์ฟอ์ทิน ได้รับใช้เป็นคณะบดีของหลักสูตรปริญญาโท “มาสเตอร์แห่งดีวินิตี” (1999–2001) และเป็นรองอธิการบดี (2000–2004) และเป็นประธานของคณะปรัชญา (2006) และหลังสุดได้รั้งตำแหน่งคณบดีจนถึงวัยเกษียณ (2006–2013)

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	การทรงสร้างและการล้มลง วันที่ 29 กันยายน - 5 ตุลาคม 2018	6
2	สาเหตุของการแตกแยก วันที่ 6 - 12 ตุลาคม 2018	18
3	“เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” วันที่ 13 - 19 ตุลาคม 2018	31
4	กุญแจสู่ความเป็นเอกภาพ วันที่ 20 - 26 ตุลาคม 2018	44
5	ประสบการณ์ของเอกภาพในคริสตจักรยุคแรก วันที่ 27 ตุลาคม - 2 พฤศจิกายน 2018	56
6	รูปแบบของความเป็นเอกภาพ วันที่ 3 - 9 พฤศจิกายน 2018	69
7	เมื่อความขัดแย้งปะทุขึ้น วันที่ 10 - 16 พฤศจิกายน 2018	82
8	เอกภาพในความเชื่อ วันที่ 17 - 23 พฤศจิกายน 2018	93
9	ข้อพิสูจน์ที่น่าเชื่อถือที่สุด วันที่ 24 - 30 พฤศจิกายน 2018	105
10	เอกภาพและความสัมพันธ์ที่แตกร้าง วันที่ 1 - 7 ธันวาคม 2018	117
11	เอกภาพในการนมัสการ วันที่ 8 - 14 ธันวาคม 2018	128
12	องค์กรของคริสตจักรและความเป็นเอกภาพ วันที่ 15 - 21 ธันวาคม 2018	140
13	การฟื้นฟูเอกภาพตอนสุดท้าย วันที่ 22 - 28 ธันวาคม 2018	151

บทที่ 1

การทรงสร้างและการล้มลง

Creation and Fall

วันที่ 29 กันยายน - 5 ตุลาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 1:26-27; 1 ยอห์น 4:7, 8, 16; ปฐมกาล 3:16-19; ปฐมกาล 11:1-9;
กาลาเทีย 3:29; เฉลยธรรมบัญญัติ 7:6-11

ข้อควรจำ

“พระองค์จึงพาอับรามออกมากลางแจ้งแล้วตรัสว่า “มองดูฟ้า ถ้าเจ้านับดาวทั้งหลายได้ ก็นับไปเถิด” แล้วพระองค์ทรงตรัสว่า “พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมากมายเช่นนั้น..อับรามก็เชื่อพระเจ้า ความเชื่อนั้นพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (ปฐมกาล 15:5, 6)

เรื่องราวประชากรของพระเจ้า เริ่มจากที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ และพวกเขาล้มลงในความบาปอย่างน่าเศร้าสลด ความพยายามใดๆ ที่จะเข้าใจธรรมชาติของความเป็นหนึ่งในคริสตจักรจะต้องเริ่มต้นจากแผนการแรกเริ่มของพระเจ้าในตอนทรงสร้าง และจากนั้นมองเห็นความต้องการการไถ่มนุษย์ให้กลับสู่สภาพเดิมหลังจากได้ล้มลงในความบาปแล้ว

บทแรกของพระคัมภีร์เปิดเผยให้เห็นว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยสำหรับมนุษยชาติให้คงเป็นครอบครัวเดียวกัน นำเสียดายความเป็นหนึ่งนี้ถูกแบ่งแยกออกหลังจากเรื่องเศร้าสลดของความบาป ในความบาปเพียงหนึ่งเดียว รากเหง้าของการแบ่งแยก และการแตกหักได้อุบัติขึ้น การไม่เชื่อฟังอันเป็นผลเสียหายที่ตามมา เราได้รับเบาะแสของการแบ่งแยกนี้ จากปฏิกริยาที่เกิด

ขึ้นทันทีทันใดระหว่างอาดัมและเอวา เมื่อพระเจ้าเสด็จมาปรากฏหลังจากที่พวกเขาได้รับประทานผลไม้ต้องห้าม (ดู ปฐมกาล 3:11) ดังนั้นท่ามกลางสิ่งอื่นๆ ทั้งปวง แผนการแห่งความรอดจะบรรลุผล การไถ่ให้กลับคืนสู่สภาพความเป็นหนึ่งแต่ดั้งเดิมนี้จึงเป็นเป้าหมายสำคัญยิ่งยวดที่ต้องทำ

ท่านอับราฮัม บิดาแห่งประชากรของพระเจ้า ได้กลายเป็นกุญแจดอกสำคัญในแผนการแห่งความรอดของพระเจ้า ท่านอับราฮัมได้รับเกียรติเป็นตัวอย่งยิ่งใหญ่ของ “ผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ” (ดู โรม 4:1-5) ความเชื่อประเภทนี้เองที่ผูกพันประชากรของพระเจ้าแต่ละคนเข้าด้วยกัน และรวมเข้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าทรงทำการผ่านผู้คนให้กลับสู่สภาพความเป็นหนึ่ง และเพื่อทำให้น้ำพระทัยของพระองค์เป็นที่ประจักษ์ท่ามกลางมนุษยชาติผู้หลงหาย

วันอาทิตย์

ความรักคือรากฐานของเอกภาพ

Love as a Foundation of Unity

ข่าวสารที่หลั่งออกมาจากเรื่องการทรงเนรมิตสร้างของพระเจ้าในปฐมกาล บทที่ 1 และ 2 เต็มไปด้วยความกลมกลืน สอดประสานในความเป็นอยู่ร่วมกันในสุดสัปดาห์ของการทรงสร้าง ตามข้อความสุดท้ายที่เขียนว่า “ดียิ่งนัก” (ปฐมกาล 1:31) ทรงอ้างถึงไม่เพียงความงดงามแบบมีสุนทรีย์ภาพ แต่รวมถึงการปราศจากซึ่งวัตถุธาตุแห่งความชั่วร้าย หรือความขัดแย้งใดๆ เมื่อพระเจ้าทรงสร้างโลกเสร็จ เพื่อให้มนุษย์เข้าอยู่อาศัยตามพระประสงค์แรกเริ่มในการเนรมิตสร้าง รวมไปถึงความกลมกลืน การเป็นอยู่ที่เอื้อต่อกัน มีความสัมพันธ์พึ่งพาซึ่งกัน และกันของทุกรูปแบบชีวิต นับเป็นโลกที่สวยงามสำหรับครอบครัวมุขย์ สรรพสิ่งล้วนมีคุณค่าเป็นไปตามพระประสงค์ดั้งเดิมอันเป็นอุดมคติของพระเจ้า ที่จะให้เป็นโลกแห่งความกลมกลืนมีความเป็นหนึ่ง และมีความรัก

อ่านพระธรรมปฐมกาล 1:26, 27 ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองนี้สอนอะไรเกี่ยวกับ “ความเป็นพิเศษไม่เหมือนใคร” ของมนุษย์ เมื่อเทียบกับการทรงสร้างสรรพสิ่งอื่นในโลกตามที่ได้พรรณนาใน ปฐมกาล บทที่ 1 และ 2

ปฐมกาลกล่าวว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ เป็นบางสิ่งที่ไม่ถูกเอ่ยถึงในเรื่องการทรงเนรมิตสร้างสิ่งอื่นใดในปฐมกาล นอกจากแห่งเดียวซึ่งบันทึกว่า “แล้วพระเจ้าตรัสว่า ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของเรา ...พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระองค์นั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” (ปฐมกาล 1:26, 27) ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา ผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนศาสตร์จำนวนไม่น้อยได้ถกเถียงกันถึงธรรมชาติแท้จริงแห่งพระฉายาดังกล่าวนี้ ตลอดจนพระลักษณะธรรมชาติแท้จริงของพระเจ้าแต่ไม่อาจลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันได้ พวกเขาได้พบคำพรรณนาในพระคัมภีร์ที่น่าเสนอว่า “พระลักษณะในธรรมชาติของพระเจ้าคือความรัก”

อ่านพระธรรม 1 ยอห์น 4:7, 8, 16 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สามารถช่วยเราให้เข้าใจว่า เราถูกสร้างตั้งแต่ดั้งเดิมอย่างไร และสิ่งนี้สร้างแรงกระทบในความเป็นหนึ่งดั้งเดิมที่พบในการทรงสร้างอย่างไร

พระเจ้าทรงเป็นความรัก และเพราะว่ามนุษย์สามารถ “รัก” ได้ (ในลักษณะที่สรรพสิ่งนอกเหนือมนุษย์ไม่สามารถทำได้) การที่มนุษย์ถูกสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้าจึงต้องรวมไปถึง “ความสามารถที่จะรัก” กระนั้น ความรักสามารถ “เป็นอยู่” (exist only) ได้เพียงในความสัมพันธ์ที่มีกับคนอื่น ดังนั้นสิ่งอื่นใดที่ถูกสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้าเท่านั้นจึงจะสามารถได้รับ หรือมีปริมาณความจุที่รับสืบทอดความรัก และที่จะสำแดงความรักนั้นได้อย่างลึกซึ้ง

วันจันทร์

ผลลัพธ์ของการล้มลง

The Consequences of the Fall

ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการล้มลงนั้นร้ายกาจนัก การไม่เชื่อฟังของอาดัมและเอวาได้ทำให้สรรพสิ่งที่ดำเนินสอดประสานกันมาแต่เดิมเริ่มมีรอยร้าวเกิดขึ้น การพึ่งพาซึ่งกันและกันของสรรพชีวิตเริ่มต้นบาดหมาง และแยกจากกันรุนแรง เริ่มต้นจากการปฏิเสธความเป็นหนึ่ง มีความขัดแย้ง และการแบ่งแยกออกท่ามกลางมนุษย์ซึ่งปรากฏให้เห็นแม้ในปัจจุบัน ที่จริงความแตกแยกเห็น

แก้ตัวเริ่มต้นทันทีหลังการทำบาป อันจะเห็นได้จากการที่อาดัมและเอวาได้เริ่มกล่าวหาความผิดซึ่งกันและกัน (ปฐมกาล 3:12, 13) ซึ่งสิ่งต่างๆ นับวันมีแต่จะเลวร้ายมากขึ้นตั้งแต่นั้นมา

อ่านพระธรรมปฐมกาล 3:16-19 และ ปฐมกาล 4:1-15 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ได้เปิดเผยผลลัพธ์ของความบาป และผลกระทบซึ่งเกิดกับการสอดประสานกลมกลืนของโลกที่พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้อย่างไร

การไม่เชื่อฟังของอาดัมได้กลายเป็นแหล่งที่มาของเหตุการณ์ต่างๆ และผลลัพธ์มากมาย ซึ่งเวลาผ่านไปได้เป็นผลกระทบกับสิ่งทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง ธรรมชาติของโลกเองเริ่มเสื่อมทรามลง อันเป็นผลมาจากความบาป ความสัมพันธ์ของมนุษย์ที่ได้รับอิทธิพลจากความบาป คาอิน และอาเบล สองพี่น้อง ซึ่งควรรักและเอาใจใส่ต่อกันและกัน กลับหมางเมินเพราะว่า คนหนึ่งต้องการทำตามความโน้มเอียงที่เห็นแก่ตัวของตนเอง แทนที่จะทำการนบัสการตามรูปแบบที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ ความบาดหมางเป็นผลให้เกิดความรุนแรง และความตาย ปฏิบัติการของคาอิน อย่างไรก็ดีตามเป็นความรู้สึกโดยตรงกับพระเจ้ามากกว่าอาเบล คาอินรู้สึกโกรธแค้นพระเจ้า (ปฐมกาล 4:5) และความโกรธนี้พาลนำไปสู่ความรู้สึกเป็นศัตรูกับอาเบล และการไม่เชื่อฟังได้ทำให้รอยร้าวในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าขยายออกกว้างขึ้น

“พระเจ้าทรงเห็นว่า ความชั่วช้าของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจของเขาล้วนเป็นเรื่องร้ายเสมอไป” (ปฐมกาล 6:5) ในที่สุดความชั่วร้ายของมนุษย์นำไปสู่การที่พระเจ้าทรงตัดสินพระทัยส่งน้ำมาท่วมโลก เพื่อทำลายงานเนรมิตสร้างดั้งเดิมของพระเจ้าอย่างไม่น่าเชื่อ กระนั้นพระเจ้ายังไม่ทรง “หมดพระทัย” (give up) กับเผ่าพันธุ์มนุษย์ เห็นได้จากการทรงช่วยคนกลุ่มสุดท้าย (a remnant) คือโนอาห์และครอบครัวให้เหลืออยู่เพื่อเริ่มต้นขยายพลโลกใหม่

หลังน้ำท่วมโลก พระเจ้าทรงประทานพระสัญญาแก่โนอาห์ และครอบครัวของเขา “รู้กันน้ำ” ที่ปรากฏบนท้องฟ้าจะเป็นเครื่องเตือนความทรงจำของพวกเขาเสมอว่า พระเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ ด้วยพระเมตตากรุณา

จะไม่ทรงส่งน้ำมาทำลายล้างโลกอีก (ปฐมกาล 9:12-17; อีซยาห์ 54:7-10) ขณะเดียวกันพระเจ้าทรงสถาปนา “พันธสัญญา” กับโนอาห์ และทรงคืนสิทธิ์แผ่นดินเดิมของพระองค์ คือที่จะผูกพันเป็นหนึ่งในครอบครัวของมนุษย์ผู้สัตย์ซื่อต่อพระองค์ และพระวาทะของพระองค์

มีวิธีใดบ้างที่ความบาปนำความ “ไม่กลมกลืน” มาให้ คุณสามารถทำการเลือกอะไรเดี๋ยวนี้ เพื่อช่วยนำกลับมาสู่สภาพเดิมซึ่ง “ความสอดคล้องประสานกลมกลืน” ที่การเลือกของคุณมีอิทธิพลต่อพวกเขา

วันอังคาร

การแตกแยกที่เพิ่มมากขึ้น Further Disunity and Separation

อ่านพระธรรมปฐมกาล 11:1-9 มีอะไรเกิดขึ้นตรงนี้ ที่ทำให้ปัญหาของการแตกแยก และความไม่เป็นเอกภาพเลวร้ายยิ่งขึ้น

เรื่องราวต่อมาที่พระคัมภีร์บันทึกไว้หลังจากเรื่องน้ำท่วมโลกคือการสร้างหอบาเบล พระเจ้าทรงบันดาลให้คนงานที่กำลังทำการก่อสร้างหอบาเบล ซึ่งแต่เดิมมีภาษาพูดเดียวกัน เริ่มต้นพูดภาษาแตกต่างกันเป็นกลุ่มๆ พวกเขาสื่อสารไม่เข้าใจกัน จึงหยุดการก่อสร้าง และอพยพแยกย้ายกันเป็นกลุ่ม เดินทางออกไปตั้งบ้านเรือนบนพื้นที่สวยงามระหว่างลุ่มน้ำ “ยูเฟรทีส” และลุ่มน้ำ “ไทกริส” ซึ่งมีพื้นดินดีสำหรับการเพาะปลูก และเลี้ยงสัตว์ เชื้อสายของโนอาห์บางกลุ่มตัดสินใจสร้างเมืองมีกำแพงล้อมรอบ มีหอสูงตั้งเป็นระยະในดินแดน “ชินาร์” (Shinar) ซึ่งปัจจุบันอยู่ในพื้นที่ภาคใต้ของประเทศอิรัก (ปฐมกาล 11:2)

หลักฐานทางโบราณคดีได้แสดงให้เห็นว่าพื้นที่เมโสโปเตเมียเป็นเขตพื้นที่ที่มีผู้คนอยู่อาศัยกันหนาแน่นตั้งแต่ยุคแรกเริ่มประวัติศาสตร์เป็นต้นมา ท่ามกลางกลุ่มคนมีชาว “ซูเมเรียน” (Sumerians) เป็นชนกลุ่มซึ่งได้รับการยกย่องว่ามีการเขียนสัญลักษณ์ด้านศิลปะลงบนดินเหนียวแล้วตากให้แห้ง พวกเขาสร้างบ้านเรือนอย่างมีศิลปะเรียงรายกันอย่างเป็นระเบียบ รู้จักประดิษฐ์เครื่องใช้ในบ้าน มีเครื่องมือในการประกอบอาชีพ และมีการนำเอาเพชรพลอย

มาเจียรไนอย่างง่าย ๆ ทำเป็นเครื่องประดับ จากการขุดค้นทางโบราณคดี พวกเขาได้พบซากปรักหักพังของหอคอยสร้างขึ้นสี่ทิศรอบวิหาร เพื่ออุทิศให้กับการนมัสการเทพ หรือเทวดาที่พวกเขากราบไหว้นมัสการ

เชื้อสายของโนอาห์ผู้แต่เดิมตั้งรกรากที่แผ่นดินชินาร์ ไม่นานต่อมาพวกมันลิมพระเจ้าของโนอาห์ และพระสัญญาที่ได้ทรงทำไว้ว่า พระองค์จะไม่ทรงส่งน้ำมาทำลายโลกอีก แต่เชื้อสายของโนอาห์ไม่เชื่อในพระสัญญานั้น อย่างกรณีการสร้างหอบาเบล พวกเขาต้องการให้เป็นอนุสรณ์ที่แสดงถึงสติปัญญาความสามารถ และให้มีชื่อเสียงเป็นที่ปรากฏ พระคัมภีร์สรุปเจตนาของผู้สร้างว่า “เขาทั้งหลายจึงว่า “มาเถิด เราจงสร้างเมืองขึ้น และก่อหอคอยยอดเทียมฟ้า ให้เราทำชื่อเสียงไว้ มิฉะนั้นเราจะต้องกระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน” (ปฐมกาล 11:4) “ตามพระประสงค์ของพระเจ้า มนุษย์จะต้องรักษาความเป็นหนึ่งไว้ ด้วยความผูกพันของศาสนาที่ยิ่งแท้ แต่เมื่อการกราบไหว้รูปเคารพ และลัทธิการเชื่อถือเทพหลายองค์ (polytheism) แพร่เข้ามา สิ่งนี้ได้ทำลายความเชื่อฝ่ายจิตวิญญาณให้แตกหักไป พวกเขาไม่เพียงสูญเสียความเป็นหนึ่งในศาสนา แต่ได้สูญเสียวิญญาณ ของความเป็นพี่น้องไปพร้อมกัน โครงการอย่างการก่อสร้างหอบาเบล เป็นจุดรวมพลังให้เห็นภายนอก ขณะที่ความผูกพันภายในกลับเสื่อมสลายไปไม่มีวันประสบความสำเร็จได้” (*The Bible Commentary, เล่ม 1, หน้า 284, 285*)

การล้มลงในความบาปของอาดัมและเอวา ได้ทำให้ความเป็นหนึ่งของเผ่าพันธุ์ ซึ่งเป็นแผนดั้งเดิมของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ถูกทำให้แตกออกเป็นเสี่ยง ๆ อันนำมาซึ่งความสับสนเกี่ยวกับการนมัสการ ความชั่วร้ายได้แพร่กระจายออกไป และการผิดศีลธรรมได้ปรากฏให้เห็นทั่วโลก และในที่สุดความแตกต่างในชาติพันธุ์ ภาษา และวัฒนธรรม บ่อยครั้งได้ทำให้ผู้คนที่มีพื้นเพต่างกัน มีความรู้สึกแปลกหน้าต่อกันและกัน ซึ่งได้เกิดขึ้นตั้งแต่อดีตเป็นต้นมา

มีวิธีใดบ้าง ที่เราสามารถช่วยเยียวยา “การแตกแยกออกของเผ่าพันธุ์ วัฒนธรรม และภาษา” ซึ่งบางครั้งทำให้เรารู้สึกเจ็บปวดแม้แต่อยู่ในโบสถ์เดียวกัน

ศาสนายิ่งใหญ่สามศาสนาของโลก ที่มีความเชื่อว่า “มีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น” คือศาสนายูดาห์ ศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลาม ต่างมองไปที่ท่าน “อับราฮัม” เป็นบิดาแห่งความเชื่อของพวกเขา สำหรับคริสเตียนความสัมพันธ์ที่ว่าเป็นความสัมพันธ์ด้านจิตวิญญาณ เมื่อพระเจ้าทรงเรียกท่านอับราฮัมให้ออกมาบ้านเรือนของท่าน ขณะอาศัยอยู่ในพื้นที่เมโสโปเตเมียพระเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า “บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า” (ปฐมกาล 12:3 อ่านใน ปฐมกาล 18:18; 22:18) ที่จริงพระพรตกมาถึงเราผ่านทางพระเยซู

อ่านพระธรรมฮีบรู 11:8-19; โรม 4:1-3 และกาลาเทีย 3:29 มีรากฐานสำคัญอะไรในความเชื่อของท่านอับราฮัม ที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เอ่ยถึง และข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดถึงเกี่ยวกับ “ความเป็นหนึ่ง” ของคริสเตียนอย่างไร นั่นคือเราสามารถพบอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่สามารถช่วยเราในวันนี้ให้เข้าใจว่าอะไรคือส่วนประกอบสำคัญของความเป็นหนึ่งที่คริสเตียนควรมี

ในฐานะเป็นบิดาแห่งความเชื่อของคนทั้งปวง ท่านอับราฮัมมอบพื้นฐานสำคัญบางประการให้เราซึ่งเป็นศูนย์กลางแห่งความเป็นหนึ่งของคริสเตียน ประการแรก ท่านนำความเชื่อสู่การปฏิบัติ “เพราะอับราฮัมมีความเชื่อ ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟัง และได้เดินทางออกไปโดยหวังไม่ว่าจะไปทางไหน” (ฮีบรู 11:8) ประการที่สอง ท่านมีความหวังในพระสัญญาของพระเจ้า “เพราะความเชื่อของท่าน ท่านได้พำนักในแผ่นดินซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้ นั่นคือได้พำนักในแดนที่ผู้คนต่างต่าง ตั้งอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกัน ตามพระสัญญาอันเดียวกันนั้น” “ท่านได้เฝ้ารอคอยนครที่ตั้งบนรากฐาน ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นนายช่าง และทรงเป็นผู้สร้าง” (ฮีบรู 11:9, 10) ประการที่สาม ท่านเชื่อว่าพระเจ้าจะประทานบุตรชายให้กับท่านคนหนึ่ง และในวันหนึ่งเชื้อสายของ

ท่านจะทวีจำนวนขึ้นเหมือนดวงดาวในท้องฟ้า บนพื้นฐานที่ท่านอับราฮัมได้ตอบสนองนี้ พระเจ้าทรงชำระให้ท่านบริสุทธิ์โดยความเชื่อ (โรม 4:1-3) **ประการที่สี่** ท่านอับราฮัมไว้วางใจในแผนการแห่งความรอดของพระเจ้า การทดลองยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับความเชื่อของท่านอับราฮัม คือเมื่อพระเจ้าทรงขอให้ท่านถวายบุตรชายอิสอัคบุตรชายคนเดียวของท่านบนภูเขาโมริยาห์ (ปฐมกาล 22:1-19; 11:17-19)

พระคัมภีร์เดิมพรรณนาว่าท่านอับราฮัมเป็นสหายคนหนึ่งของพระเจ้า (2 พงศาวดาร 20:7; อีซยาห์ 41:8) ชีวิตแห่งความเชื่อของท่านอับราฮัม ความเชื่อที่ไม่หวั่นไหวของท่าน และความเชื่อมั่นในพระสัญญาของพระเจ้า ทำให้ท่านเป็นตัวอย่างของชีวิตคริสเตียนว่าควรจะดำเนินไปอย่างไรในปัจจุบัน

คิดถึงเกี่ยวกับการกระทำ และถ้อยคำของคุณในอีกไม่กี่วันข้างหน้า ในทางใดที่คุณสามารถทำให้เกิดความมั่นใจได้ว่า สิ่งใด ๆ ที่คุณทำ หรือ พูดจะสะท้อนความเป็นจริงในความเชื่อของคุณออกมา

วันพฤหัสบดี

พลไพร่ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

God's Chosen People

ในการเรียกท่านอับราฮัมให้มาเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พระเจ้าเป็นผู้ทรงเลือกเองให้ท่านเป็นตัวแทนนำเสนอพระองค์แก่ชาวโลก การเรียกนี้และการเลือกเป็นการกระทำด้วยความรัก และพระกรุณาคุณของพระเจ้า พระเจ้าทรงเรียกชนอิสราเอลให้เป็นคนกลางดำเนินพันธกิจเพื่อนำมวลมนุษยย์กลับสู่สภาพเดิมหลังจากมนุษย์ถูกทำให้เสื่อมทรามลง และเกิดความแตกแยกอันเป็นเหตุมาจากการล้มลงในความบาป ประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์คือการศึกษางานการไถ่มนุษย์ให้กลับสู่สภาพเดิม ส่วนประกอบหลักของแผนการนี้คือพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำผ่านชนอิสราเอล

ตามพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 7:6-11 เพราะเหตุใดพระเจ้าจึงทรงเลือกคนอิสราเอลที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมเป็นชนชาติของพระองค์

พระเจ้าทรงรักมนุษยชาติ และในการทรงเลือกคนกลาง พระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับท่านอับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่านอับราฮัม คือชนอิสราเอล เป็นประชากรของพระองค์ ชนอิสราเอลต้องทำหน้าที่รักษาไว้ซึ่งความรู้ของพระเจ้าผ่านพวกเขา “เพื่อพระมรรคาของพระองค์จะเป็นที่รู้จักในแผ่นดินโลก ความรอดของพระองค์จะเป็นที่ทราบท่ามกลางประชาชาติทั้งสิ้น” (เพลงสดุดี 67:2) กระนั้นที่พระเจ้าทรงเลือกชนอิสราเอลซึ่งเป็นเชื้อสายของอับราฮัม ไม่มีสิ่งใดที่พวกเขาจะนำไปอ้างเกี่ยวกับความรักที่ไม่มีเงื่อนไข (unmerited love) ของพระเจ้า พระคัมภีร์กล่าวว่า “ที่พระเจ้าทรงรัก และทรงเลือกท่านทั้งหลาย นั้น มิใช่เพราะท่านทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าประชาชาติอื่น ด้วยว่าในบรรดาชนชาติทั้งหลาย ท่านเป็นจำนวนน้อยที่สุด” (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:7)

นับเป็นคุณค่าตรงข้ามกันที่แปลก ที่พระเจ้าทรงใช้ในการเลือกประชากรของพระองค์ ขณะที่มนุษย์มองดูผลกำลัง สติปัญญา และความเชื่อมั่นในตนเอง เพื่อเลือกให้เป็นผู้นำ พระเจ้าไม่ทรงเลือกผู้ที่แข็งแกร่งและทรงพลังให้รับใช้พระองค์ แต่ทรงเลือกบุคคลผู้รู้สึกในสภาพความอ่อนแอ ไม่เฉลียวฉลาด และไม่มีเกียรติยศใดๆ ที่จะคอยอดใจให้มารับใช้พระองค์ (1 โครินธ์ 1:26-31)

กระนั้นจงมองดูสิทธิพิเศษที่ทรงประทานให้ชนอิสราเอล: “พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะทำให้ชนชาติอิสราเอล เป็นชาติที่มีเกียรติ และได้รับการยกย่อง ข้อได้เปรียบใดๆ ด้านจิตวิญญาณ พระเจ้าทรงประทานให้พวกเขา พระเจ้าไม่ทรงยับยั้งสิ่งใดที่จะเสริมสร้างอุปนิสัยให้งดงาม ซึ่งจะทำให้พวกเขาเป็นตัวแทนอันน่าชื่นชมของพระองค์เอง”

“การเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระองค์ จะทำให้พวกเขารุ่งเรืองขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ต่อหน้าประชาชาติทั้งหลายในโลก พระเจ้าอาจทรงประทานสติปัญญา และความซื่อของและความหลักแหลมในการงาน ซึ่งจะทำให้พวกเขาสามารถเป็นครูได้ต่อเนื่อง พวกเขาได้รับตำแหน่งอันมีเกียรติ และได้รับการยกย่องผ่านการเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระองค์ หากพวกเขาปฏิบัติตามบัญญัติว่าด้วยเรื่องสุขภาพเขาจะถูกสงวนไว้ไม่เป็นโรคภัยต่างๆ และได้รับความทุกข์ทรมานเหมือนชนชาติอื่น พวกเขาจะเป็นชาติที่ได้รับพระพรให้มี

พละกำลังเข้มแข็ง ประกอบด้วยสติปัญญาเฉียบแหลม พระสิริของพระเจ้า พระเกียรติ และฤทธานุภาพของพระเจ้าจะถูกเผยให้เห็นในความรุ่งเรืองของพวกเขา พวกเขาจะกลายเป็นอาณาจักรแห่งปรีดิ์ทูลวง และเป็นเจ้านาย พระเจ้าจะทรงจัดหาเครื่องอำนวยความสะดวก (facility) ให้พวกเขาในทุกสิ่ง เพื่อให้พวกเขาเป็นชนชาติยิ่งใหญ่บนแผ่นดินโลก” (เอลเลน จี. ไวท์, อุตสาหกรรมชีวิต, หน้า 288)

พระเจ้าทรงทำสิ่งใดเพื่อคนอิสราเอลเมื่อพระองค์ทรงเรียกพวกเขา และพระองค์ทรงทำสิ่งใดเพื่อเราที่เป็นเซเว่นธ์เดย์แอดเวนติสเมื่อพระองค์ทรงเรียกพวกเรา... เขียนคำตอบและนำไปอภิปรายในชั้นเรียน

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เอลเลน จี. ไวท์, การทรงสร้าง, หน้า 44-51 และการทรงเรียกท่านอับราฮัม, หน้า 125-131 ใน บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ

พระประสงค์ดั้งเดิมในการสร้างมนุษยชาติ ถูกสะท้อนให้เห็นเช่นกันในสถาบันของครอบครัว (ปฐมกาล 2:21-24) และในเรื่องวันสะบาโต วันสะบาโตเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้สำหรับมวลมนุษย์ ดังที่พระเยซูตรัสใน มาระโก 2:27, 28 เป็นธรรมชาติสากลซึ่งถูกพบเห็นได้ในพระธรรมปฐมกาล เมื่อพระเจ้าทรงแยกวันสะบาโตไว้ต่างหาก วันสะบาโตไม่เพียงมีมาก่อนช่วงเวลาก่อนที่พระเจ้าทรงเรียกชนอิสราเอลให้เป็นประชากรแห่งพันธสัญญา และถ้าจะว่าไปวันสะบาโตมีมาก่อนการที่มนุษย์ล้มลงในความบาปเสียอีก วันสะบาโตจะเป็นสิ่งทรงพลังอำนาจในการสร้างความเป็นเอกภาพได้พิเศษเพียงใดหากผู้คนทั้งปวงได้ถือรักษา เป็นวันสำหรับการพักผ่อนที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้เพื่อเตือนความทรงจำของเชื้อสายของอาดัมและเอวาซึ่งมีความผูกพันต่อพระเจ้า และต่อซึ่งกันและกัน จะว่าไป “วันสะบาโตและครอบครัวเป็นสองสถาบันที่เชื่อมโยงกันอย่างไม่มีวันสลาย” ในวันพิเศษนี้มากกว่าวันอื่นๆ ของสัปดาห์ มีความเป็นไปได้ที่เราจะดำรงชีวิต

ของสวนเอเดน เป็นแผนการของพระเจ้าสำหรับสมาชิกครอบครัวที่จะร่วมสัมพันธ์ในการทำงานและการศึกษา ในการนมัสการและการพักผ่อน วันที่บิดาทำหน้าที่เป็นปุโรหิตของบ้าน ทั้งบิดาและมารดาต่างทำหน้าที่ครูสอนและทำหน้าที่เป็นเพื่อนสำหรับลูกๆ ของพวกเขา” *เอลเลน จี. ไวท์, Child Guidance, หน้า 535*

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การสร้างเอวาจากกระดูกด้านข้างของอาดัมในเรื่องการทรงสร้างในพระธรรมปฐมกาลเผยให้เห็นความรัก ความใกล้ชิด ความผูกพันระหว่างสามี-ภรรยาควรดำรงอยู่เช่นไร สิ่งนี้บอกอะไรเราว่าเหตุใดตลอดพระคัมภีร์พระเจ้าทรงใช้จินตนาการของสามี-ภรรยาเป็นตัวอย่างของประเภทความใกล้ชิดที่พระเจ้าทรงแสวงหาจากประชากรของพระองค์
2. แม้ว่าเรื่องการสร้างหอบาเบลบอกเราถึงความแตกต่างระหว่างเผ่าพันธุ์ และภาษาว่า ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในแผนดั้งเดิมของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ แต่เหตุใดเราสามารถมองเห็นธรรมชาติความแตกต่างดังกล่าวได้ชัดเจนในปัจจุบัน คริสตจักรจะมีความกลมกลืนเป็นหนึ่งได้อย่างไร เมื่อคริสตจักรประกอบด้วยคนหลายชาติหลายภาษา
3. มีสิ่งใดที่เหมือนกัน ระหว่างการทรงเรียกชนอิสราเอลในสมัยก่อน และการเรียกเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ในสมัยปัจจุบัน และมีบทเรียนอะไรที่ช่วยให้เราเรียนรู้ที่จะเชื่อสัตย์ต่อการทรงเรียกของพระเจ้าผ่านองค์พระคริสต์

สรุปใจความสำคัญ:

แผนดั้งเดิมของพระเจ้าตอทรงสร้าง คือทรงประสงค์ให้มนุษย์ชาติดำเนินชีวิตด้วยกันอย่างสอดประสานกลมเกลียว และมีความเป็นหนึ่งเสมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน แต่การไม่เชื่อฟังของบิดา-มารดาผู้แรกของเราเป็นสาเหตุทำให้แผนของพระเจ้าถูกขัดขวาง กระนั้นพระเจ้าทรงเรียกท่านอับราฮัมให้สถาปนาผู้คนที่รับเอาความเชื่อสามารถดำรงชีวิตแห่งการไถ่ให้กลับสู่สภาพเดิม ซึ่งพลังดังกล่าวจะพบได้ในองค์พระคริสต์เท่านั้น

บทที่ 2

สาเหตุของการแตกแยก

Causes of Disunity

วันที่ 6 - 12 ตุลาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เฉลยธรรมบัญญัติ 28:1-14; เยเรมีย์ 3:14-18; ผู้วินิจฉัย 17:6;
1 พงศกษัตริย์ 12:1-16; 1 โครินธ์ 1:10-17; กิจการฯ 20:25-31

ข้อควรจำ

“ความยำเกรงพระเจ้า เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา และซึ่ง
รู้จักองค์บริสุทธิ์ เป็นความรอบรู้” (สุภาพิต 9:10)

ผู้

เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิม ได้เรียกชนอิสราเอลให้เชื่อฟังคำสอนของพระเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่การไม่เชื่อฟังคำของพวกเขาก็ได้ทำให้พวกเขาไม่เอาใจใส่ ในที่สุดนำชนอิสราเอลถูกผลออกจากศาสนา ยังผลให้แตกแยกจากความเป็นหนึ่ง พระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้ “การเชื่อฟังธรรมบัญญัติ” เป็นการคุ้มครองผู้คนไว้จากผลลัพธ์ตามธรรมชาติแห่งความบาป และเพื่อชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ท่ามกลางชาวต่างประเทศทั้งหลาย การดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยของพระเจ้าจะสร้างความกลมเกลียวท่ามกลางผู้คน และส่งเสริมความมุ่งมั่นให้ยืนหยัดต้านพวกนอกศาสนา รวมทั้งการนมัสการ และการถือปฏิบัติของคนนอกรีตที่อยู่รายรอบทุกทิศของพวกเขา พระเจ้าทรงประสงค์ให้ประชากรของพระองค์เป็นคนบริสุทธิ์ และเป็นพยานให้ชาติต่างๆ ที่อยู่รายรอบประเทศของพวกเขา

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับชาวฮีบรู (ชาวยิว) ภายหลังทรงปลดปล่อยพวกเขาจากประเทศอียิปต์ว่า “ดูเถิดข้าพเจ้าได้สั่งสอนกฎเกณฑ์ และกฎหมาย

แก้ท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น...จงรักษากฎเหล่านั้นและกระทำตาม เพราะกระทำเช่นนั้นจะแสดงสติปัญญา และความเข้าใจของท่านทั้งหลาย และต่อหน้าชนชาติทั้งหลาย เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านี้แล้ว เขาจะกล่าวว่า “แท้จริงประชาชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญา และความเข้าใจ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:5, 6)

ไม่มีคำถามใดๆ : หากพวกเขายังคงสัตย์ซื่อ ประชากรของพระองค์จะได้รับพระพรยิ่งใหญ่ และพวกเขาจะกลายเป็นพระพรแก่คนอื่น ๆ แต่ความไม่สัตย์ซื่อ ได้นำไปสู่ปัญหามากมาย นั่นคือ “การแตกแยกจากความเป็นหนึ่ง” และนั่นเป็นเพียงหนึ่งในปัญหาหลายประการที่เกิดขึ้น

วันอาทิตย์

“กลับมาเถิด, บุตรทั้งหลายผู้กลับสัตย์เอ๋ย”

“Return, O Backsliding Children”

ประวัติศาสตร์ของชนอิสราเอลเต็มไปด้วยเรื่องราวการไม่เชื่อฟังของประชาชนและเหล่ากษัตริย์ในช่วงเวลาหนึ่ง ตามมาด้วยการกลับมาหาพระเจ้าและเชื่อฟังพระองค์ พอเวลาผ่านไปอีกพักใหญ่ ชนอิสราเอลไม่เชื่อฟังพระเจ้าและขัดแย้งกับพระองค์หนักกว่าเดิม รูปแบบของเวลาดีและร้ายเช่นนี้เกิดซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่แต่ละครั้งประชากรของพระเจ้าตั้งใจติดตามน้ำพระทัยของพระองค์ พวกเขาได้รับพระพรในชีวิตฝ่ายเนื้อหนังและสันติสุขฝ่ายวิญญาณจิต และแต่ละครั้งที่พวกเขาไม่เชื่อฟัง ทำตามอำเภอใจของพวกตนเอง ชีวิตของพวกเขาพบกับปัญหาความยุ่งเหยิง บ้านเมืองต้องตกในภาวะสงครามและความขัดแย้ง แม้แต่ตอนที่ชนอิสราเอลจะเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาพระเจ้าได้ทรงเสนอเคล็ดลับในการแก้ปัญหา เพื่อหลีกเลี่ยงผลลัพธ์อันน่ากลัวไม่ให้บังเกิดขึ้นกับพวกเขา

อ่านพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 28:1-14 มีพระพรอะไรบ้างจะมาถึงชนอิสราเอล ถ้าประชากรอิสราเอลเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้า

อ่านพระธรรมเยเรมีย์ 3:14-18 เราได้เรียนรู้อะไรจากการที่พระเจ้าทรงเรียกชนอิสราเอลให้กลับใจใหม่หันกลับมาหาพระองค์ สิ่งนี้

บอกเราเกี่ยวกับความรักของพระเจ้า ว่าทรงมีพระทัยอดกลั้นสำหรับประชากรของพระองค์อย่างไรบ้าง

นับเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ยิ่งที่ในพระธรรม “เยเรมีย์” ทำให้เราได้มองเห็นว่าพระเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรักทรงพระเมตตา และทรงมีพระทัยเอื้ออารี แม้ว่าพวกเขาจะคิดกบฏต่อพระองค์ อีกทั้งแยกจากพระองค์ และกราบไหว้รูปเคารพ พระเจ้าทรงกล่าวเชื้อเชิญประชากรของพระองค์ให้กลับใจใหม่ หันเหจากการกระทำที่เห็นห่างกลับมาหาพระองค์ ครั้นแล้วครั้งเล่าพระเจ้าทรงสัญญาจะรับพวกเขาสู่สภาพเดิม พร้อมกับความหวังสำหรับอนาคต

พระเจ้าตรัสว่า “อิสราเอลผู้กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด เราจะไม่มองดูเจ้าด้วยความกริ้ว เพราะเราประกอบด้วยพระกรุณาคุณ พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ เราจะไม่กริ้วเป็นนิตย์”... “เพียงแต่ยอมรับความผิดของเจ้าว่าเจ้าได้กบฏต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และที่ยาวเอาใจพระอื่นที่ได้ตั้งไม้เขี้ยวสดทุกต้น และเจ้ามิได้ฟังเสียงของเรา พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ” (เยเรมีย์ 3:12, 13)

ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ได้พูดถ้อยคำดังกล่าวออกมา ในเวลาที่ชนอิสราเอลทำตัวเฉยเมยต่อคำตรัสของพระเจ้า แม้การปฏิรูปบางประการได้เริ่มต้นขึ้นแล้วในรัชสมัยของกษัตริย์ “โยเซ็ยา” ผู้คนส่วนใหญ่ยังไม่รู้สึกรู้ว่าพวกตนได้รับแรงกระตุ้นให้ทำตัวสัตย์ซื่อเชื่อฟังพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง ความบาปของพวกเขา การกราบไหว้รูปเคารพ และการดำเนินชีวิตเอาตนเองเป็นศูนย์กลาง ทำให้ชีวิตด้านจิตวิญญาณ และการเมืองพังพินาศ ยิ่งพวกเขาถอยห่างจากการดำเนินตามน้ำพระทัยพระเจ้า ความเลวร้ายจะทำลายความหวังในอนาคตของพวกเขา กระนั้นท่านเยเรมีย์ยังส่งผ่านคำขอร้องของพระเจ้าสำหรับพวกเขา พระเจ้าทรงมีอนาคตที่ดีกว่าในพระทัยสำหรับพวกเขา และพระองค์เฝ้ารอคอยที่จะนำพวกเขากลับสู่ความรุ่งเรือง ความเป็นหนึ่ง และประทานสุขภาพดีแก่พวกเขา แต่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ถ้าพวกเขาดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ และตามหลักความจริงที่พวกเขาได้รับถ่ายทอดมาเท่านั้น

“การเชื่อฟัง” และ “การไม่เชื่อฟัง” มีความหมายแตกต่างกันอย่างไร และการเชื่อฟังมีความหมายอะไรสำหรับชีวิตของคุณเอง...

เรื่องราวที่บันทึกในพระธรรมผู้วินิจฉัยแสดงให้เห็นผลลัพธ์ในด้านลบของชนอิสราเอลหลายเรื่องอันเนื่องมาจากการไม่ติดตามน้ำพระทัยของพระเจ้าไม่นานหลังจากชนอิสราเอลได้เข้าไปครอบครองแผ่นดินคานาอัน ผู้คนได้เริ่มรูปแบบชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขาโดยการไปเชื่อในศาสนาเทียมเท็จของชาวคานาอันที่อยู่รายรอบพวกเขา ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะไม่ให้ทำ ช่างโชคไม่ดี นั่นไม่ใช่ปัญหาเพียงหนึ่งเดียวที่พวกเขากำลังเผชิญอยู่เช่นกัน

อ่านพระธรรมผู้วินิจฉัย 17:6 และผู้วินิจฉัย 21:15 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเราเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นท่ามกลางประชากรของพระเจ้า

พูดเกี่ยวกับต้นตอสำหรับความแตกแยก และการแตกความสามัคคีท่ามกลางประชากรของพระเจ้า ความเป็นหนึ่งของชนชาติจะถูกพบในความจงรักภักดี และการเชื่อฟังพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือข้อผูกพันที่พวกเขาได้ทำไว้กับพระองค์ การที่จะทำเช่นนั้น พวกเขาต้องตระหนักไว้ก่อนว่า สิ่งใดๆ ที่พวกเขาเห็นว่าถูกต้องในสายตาของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะที่พวกเขากำลังตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของชนชาติต่างๆ ที่อยู่แวดล้อมพวกเขา เป็นที่แน่นอนว่าพวกเขากำลังเดินไปสู่ความหายนะ เราทั้งหมดเป็นมนุษย์ที่ได้ล้มลงในความบาป ถ้าเราปล่อยตามใจปรารถนาของเราเอง เท่ากับเราติดตามความโน้มเอียงแห่งดวงใจของเรา เป็นที่แน่นอนว่าเราจะหลงเงินไปจากเส้นทางที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราดำเนินไป

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้จะบอกอะไรเราเกี่ยวกับสภาพด้านจิตวิญญาณและด้านสังคมของชนอิสราเอลในช่วงเวลาการปกครองของผู้วินิจฉัย อ่านผู้วินิจฉัย 2:11-13; ผู้วินิจฉัย 3:5-7

“ผ่านท่านโมเสสองค์พระผู้เป็นเจ้าได้แสดงให้เห็นผลลัพธ์ของความ

สัตย์ซื่อ และความไม่สัตย์ซื่อ เมื่อพวกเขาปฏิเสธที่จะรักษาพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระองค์ พวกเขาจะถูกตัดออกจากพระพรแห่งชีวิตที่มาจากพระเจ้า พระพรของพระองค์ไม่อาจตกมาถึงพวกเขา อย่างไรก็ตาม มีบางช่วงที่ชนอิสราเอลเอาใจต่อการเตือนเหล่านี้ พวกเขาได้ประสบกับพระพรอันอุดม ซึ่งได้หลั่งมายังชนชาติยิวและผ่านไปยังผู้คนมากมายที่อยู่แวดล้อมพวกเขา แต่บ่อยครั้งมากกว่าในประวัติศาสตร์ที่ชาวยิวหลงลืมพระเจ้า พวกเขาไม่เห็นสิทธิพิเศษในเชิงลึกว่าพวกเขาเป็นตัวแทนของพระองค์ พวกเขาฉ้อโกงในพันธกิจการรับใช้ที่พระองค์ทรงมอบหมายให้กับพวกเขาทำ พวกเขา “ทำให้สูญเสียบ” (robbed) การนำทางชีวิตด้านศาสนา และการเป็นตัวอย่างจากการใช้ชีวิตที่บริสุทธิ์ของพวกเขา กระนั้นพวกเขาปรารถนาจะได้ผลอย่างเหมาะสม (appropriate) จากสวนองุ่นที่พวกเขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้จัดการดูแล แต่ความโลภ ความเห็นแก่ตัวของพวกเขาเป็นสาเหตุทำให้พวกเขาได้รับการดูหมิ่นจากคนนอกศาสนา อีกทั้งทำให้ชาวต่างชาติในโลกได้แปลความหมายพระอุปนิสัยของพระเจ้า และอาณาจักรของพระองค์ผิดไปเป็นบางโอกาส อันเนื่องมาจากตัวแทนของพระองค์ได้ทำตัวให้คิดไปเช่นนั้น” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 20, 21)

ในฐานะของคริสตจักรเราได้สร้างอิทธิพลกับผู้คนรายรอบเราอย่างไร พวกเขาได้มองเห็นพวกเราในฐานะเป็นเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสที่ได้สร้างความประทับใจให้กับพวกเขาในด้านบวกอย่างไร

วันอังคาร

การแตกแยกของชนชาติฮีบรู

The Division of the Hebrew Nation

ทางเดินของการผู้ละทิ้งเส้นทางของพระเจ้า ความหายนะที่ตามมาไม่ได้เกิดขึ้นชั่วข้ามคืน แต่การเลือกและการตัดสินใจผิดพลาดได้ถูกสะสมไว้นานบางทีนับเป็นหลายศตวรรษ ในที่สุดมันได้นำไปสู่ผลลัพธ์อันน่าสะพรึงกลัวสำหรับประชากรของพระเจ้า

อ่านบันทึกเรื่องราวของกษัตริย์เรโหโบอัม ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 12:1-16 มีอะไรเป็นเหตุทำให้เกิดการแตกแยกอันน่ากลัวท่ามกลาง

ประชากรของพระเจ้า

“หากกษัตริย์เรโหโบอัม และคณะที่ปรึกษาผู้ไม่มีประสบการณ์ของพระองค์เข้าใจว่าพระเจ้าทรงห่วงใยชนอิสราเอล พวกเขาคงจะรับฟังคำร้องขอของประชาชนที่ให้มี การตัดสินใจปฏิรูปการบริหารจัดการของรัฐบาล แต่ชั่วโมงแห่งโอกาสได้มาถึงระหว่างการประชุมใหญ่ที่เมืองเซเคมได้ผ่านไป พวกเขา ล้มเหลวที่จะเข้าใจใน “เหตุและผล” ดังนั้นอิทธิพลของกษัตริย์ และรัฐบาลจึง อ่อนกำลังลงในท่ามกลางประชาชนจำนวนมากของประเทศ การแสดงออกใน การตัดสินใจในอัคราภาซี และส่วนที่เพิ่มขึ้นได้เพิ่มภาระอันหนักอึ้ง ซึ่งได้ เริ่มต้นในสมัยการครองราชย์ของกษัตริย์ซาโลมอน ซึ่งจะว่าไปขัดแย้งกับแผน ของพระเจ้าสำหรับชาวอิสราเอล ทำให้ประชาชนมีโอกาสสงสัยได้มากใน ความจริงใจ และเจตนาของฝ่ายปกครอง นี่เป็นความพยายามของการใช้อำนาจอย่างไม่ฉลาด ที่กษัตริย์และคณะที่ปรึกษาได้เผยให้เห็นความหยิ่ง ใน ตำแหน่ง และอำนาจซึ่งอยู่ในมือ” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและ กษัตริย์, หน้า 90)

เนื้อหาจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวเกี่ยวกับความต้องการใน สติปัญญา เพื่อการตัดสินใจอย่างถูกต้อง บ่อเกิดของสติปัญญาอยู่ที่ใด สุภาษิต 4:1-9; สุภาษิต 9:10; ยากอบ 1:5

เรื่องราวของกษัตริย์เรโหโบอัมและคณะที่ปรึกษาหนุ่ม ซึ่งได้ตัดสินใจ อย่างหุนหันพลันแล่น และไม่ฉลาดรอบคอบ โดยเฉพาะการเกณฑ์ประชาชน มาทำงาน ถือว่าเป็นเรื่องเศร้าในเหตุการณ์ชีวิตของอาณาจักรอิสราเอล ที่จริง กษัตริย์เรโหโบอัมได้ปรึกษาราชการกับคณะที่ปรึกษาสองคณะ คือคณะที่ ปรึกษาผู้สูงอายุ และคณะที่ปรึกษาคณหนุ่ม แต่สุดท้ายกษัตริย์ได้ปฏิบัติตาม คณะที่ปรึกษาคณหนุ่มซึ่งอยู่ในวัยเดียวกับกษัตริย์ อันยังผลให้เกิดความหายนะ กับอาณาจักร ที่พระบิดาของพระองค์คือกษัตริย์ซาโลมอน และเสด็จปู่คือ กษัตริย์ดาวิดได้เสริมสร้างไว้อย่างยิ่งใหญ่ ขณะที่กษัตริย์ทั้งสองครองราชย์ ช่วงเวลา 80 ปีก่อนหน้านั้น คำแนะนำของที่ปรึกษาที่กษัตริย์นำไปใช้ผู้ฝูงชน คือ “แต่เราจะเพิ่มให้แก่แอกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราได้สอน

ท่านด้วยไม้เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้เมฆปกป้อง” (1 พงศ์กษัตริย์ 12:14) นับว่าเป็นคำปรึกษาโง่เขลาที่ปรึกษาคนหนุ่ม พวกเขาเชื่อว่าการแสดงความเห็นอกเห็นใจประชาชนตามที่ร้องมา ขอให้ผ่อนผันในการเกณฑ์แรงงาน ไม่ใช่รูปแบบของผู้นำที่กษัตริย์จะนำมาใช้ คณะที่ปรึกษาแนะนำ กษัตริย์ด้วยว่า พระองค์ควรแสดงว่าพระองค์ทรงมีอำนาจเด็ดขาด ประชาชนของพระองค์ควรแสดงความจงรักภักดี และสัตย์ซื่อ ด้วยเหตุนี้เองจึงเกิดการแบ่งแยกท่ามกลางประชาชนในประเทศ ซึ่งไม่น่าจะเกิดขึ้น และเรื่องนี้ไม่เคยอยู่ในแผนการของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์

พฐ

การแตกแยกในโครินธ์

Schism in Corinth

น่าเสียดายจริงๆ ประเด็นเรื่องการแตกแยกท่ามกลางประชากรของพระเจ้าไม่ได้สิ้นสุดลงแม้ในช่วงเวลาของพระคัมภีร์ใหม่

ยกตัวอย่างเช่น ในสื่บทแรกของจดหมายฝาก (Epistle) ฉบับแรกของ อัครทูตเปาโลที่เขียนถึงชาวโครินธ์มีเนื้อหาเชื้อเชิญให้มีความสามัคคีเป็นหนึ่ง ขณะที่อัครทูตเปาโลพักอยู่ที่เมืองเอเฟซัส อัครทูตเปาโลได้ยินเรื่องการแบ่งแยกกันเป็นหลายกลุ่มเกิดขึ้นในคริสตจักรโครินธ์ ดังนั้นท่านจึงเริ่มเขียนจดหมายฝากเนื้อหายาวมุ่งส่งเสริมความสามัคคีในคริสตจักร และความต้องการหลีกเลี่ยงการแตกแยก อัครทูตเปาโลห่วงใยเกี่ยวกับการแบ่งแยกที่กำลังพัฒนาขึ้น ท่านจึงป้อนคำแนะนำที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าเพื่อเยียวยาสถานการณ์อันน่าหวาดหวั่นที่กำลังเกิดขึ้น

ตาม 1 โครินธ์ 1:10-17 มีอะไรทำให้เกิดการแตกสามัคคี ที่พวกเขาแบ่งตัวออกเป็นหลายกลุ่ม และทะเลาะกันเอง

อัครทูตเปาโลรู้สึกห่วงใยพี่น้องชายหญิงในพระคริสต์ซึ่งอยู่ในคริสตจักรโครินธ์ เมื่อคนของนางคะโลเอได้เล่าเรื่องของพี่น้องในคริสตจักรโครินธ์ให้ท่านฟังเกี่ยวกับแบ่งแยก และการทะเลาะกันท่ามกลางพวกเขา อัครทูตเปาโลได้เขียนแสดงความห่วงใยของท่านส่งไปยังคริสตจักรโครินธ์ ท่านเปิดฉากจดหมายซึ่งบอกถึงความเป็นทุกข์ใจลึกซึ้ง ด้วยการกล่าวขอร้องจากดวงใจว่า

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสตเจ้าของเรา ขอให้ท่านปรองดองกัน อย่าถือพวกถือคณะ” การแก้ปัญหาของท่านคือการเตือนพวกเขาในฐานะที่เป็นคริสเตียน ให้พวกเขาร่วมมือเป็นหนึ่งเดียวกันด้วยการกล่าวว่า “แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” (1 โครินธ์ 1:10) ไม่ว่ามีอะไรเป็นสาเหตุแท้จริง ที่ทำให้เกิดแตกแยกโต้เถียงกัน ท่านเปาโลต้องการให้พวกเขาหยุดอยู่แค่นั้น

อัครทูตเปาโลเตือนคริสเตียนชาวโครินธ์ว่าพวกเขาถูกเรียกให้ติดตามพระคริสต์ พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกให้ใครติดตามผู้มีสติปัญญา หรือผู้มีของประทานพิเศษ ขณะที่คนทั้งหลายดูเหมือนอยากแบ่งแยกตนเองไปตามลักษณะ “พรรคพวก” อัครสาวกกล่าวอย่างแจ่มแจ้งว่า การแบ่งเป็นก๊ก เป็นเหล่าเช่นนั้นไม่ได้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระคริสต์ อัครทูตกล่าวยืนยันว่าความเป็นหนึ่งของคริสเตียน เป็นการเทิดพระคริสต์ และการเสียสละของพระองค์บนไม้กางเขนเป็นจุดศูนย์กลาง (1 โครินธ์ 1:13)

ความเป็นหนึ่งของคริสเตียนพบแหล่งที่มาในความจริงเหมือนกับที่พบได้ในพระเยซูคริสต์ และการถูกตรึงบนกางเขนของพระองค์ และไม่มีใครอื่นอีก ไม่ว่าบุคคลนั้นจะ “มีคุณค่า” สักเพียงใด เป็นที่ปรึกษาชั้นเลิศ เป็นนักเทศน์ยิ่งใหญ่ หรือเป็นผู้นำที่เก่งกาจเพียงใด ณ เชิงไม้กางเขนเราทุกคนอยู่ระดับเดียวกัน การรับบัพติศมาคือการเข้าสู่พระเยซู พระองค์ผู้เดียวที่สามารถชำระเราจากความบาป อย่างไรก็ดี เราดำเนินสู่ความเป็นหนึ่งในพระคริสต์ในภาคปฏิบัติ

สิ่งนี้ควรได้พูดอะไรกับเราในฐานะเป็นเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส เราไม่อาจถือเรื่อง “ความเป็นหนึ่ง” แห่งความเชื่อ และพันธกิจการประกาศ (mission) อย่างขอไปที การแตกแยก และการทะเลาะสามารถเป็นการกีดกร่อนทำลาย “ความเป็นหนึ่ง” ของคริสตจักรในวันนี้ เว้นแต่ความรัก และความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์จะรวมเราเป็นหนึ่งไว้ในพระองค์

เราสามารถเรียนรู้ที่จะหลีกเลี่ยงอันตรายที่อัครทูตเปาโลกำลังจัดการตรงนี้ได้อย่างไร เหตุใดเราจะต้องระมัดระวังไว้เสมอว่า เราจงรักภักดีต่อบุคคลผู้ใด นอกเหนือจากพระคริสต์อย่างไร

อ่านกิจการฯ 20:25-31 อัครทูตเปาโลเตือนเหล่าผู้ปกครองคริสตจักรเอเฟซัสอะไรบ้าง พวกเขาจะต้องทำอะไรเพื่อป้องกันไม่ให้สิ่งนี้บังเกิดขึ้น

ในช่วงแห่งพันธกิจการรับใช้ของอัครทูตเปาโล ท่านเปาโลต้องเผชิญกับการต่อต้านอยู่บ่อยครั้ง และท่านทราบดีว่าเป็นการยากที่จะรักษาความบริสุทธิ์แห่งพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ไว้ ในการกล่าวอำลาเหล่าผู้ปกครองแห่งคริสตจักรเอเฟซัส ท่านยกตัวอย่างว่าเหล่าผู้ปกครองมีหน้าที่เหมือนคนเฝ้ายามประจำเมือง เอเสเคียล 33:1-6 นั้นหมายถึงพวกเขาเป็นผู้นำที่รับผิดชอบทำการ “ป้องกันรักษา” (safeguarding) พระกิตติคุณ พวกเขาต้องทำหน้าที่ผู้เลี้ยงแกะที่สัตย์ซื่อต่อเหล่าผู้ร่วมนมัสการกับพวกเขา

ท่านเปาโลใช้คำว่า “สุนัขป่าอันร้าย” (savage wolves) เพื่อพรรณนาถึง “ครุเทียมเท็จ” (กิจการฯ 20:29) ทั้งนี้เพื่อให้รำลึกถึงความลະม้ายกับคำเตือนของพระเยซูที่ว่า เหล่าครุสอนเทียมเท็จจะปลอมตัวด้วยการนุ่งห่มดุจแกะ (มัทธิว 7:15) ครุสอนเทียมเท็จได้บังเกิดขึ้นในเวลาไม่นานหลังจากที่ท่านเปาโลได้กล่าวคำเตือนนี้ครุสอนเทียมเท็จเหล่านี้ได้ถือเอาผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรซึ่งตั้งขึ้นในทวีปเอเชีย ที่ท่านเปาโลได้สถาปนาไว้เป็นเหยื่อ (prey) ใน เอเฟซัส 5:6-14 และโคโลสี 2:8 เราเห็นคำเตือนบางข้อของอัครทูตเปาโลที่กล่าวเตือนคริสตจักรต่างๆ ในแถบเอเชียไมเนอร์

ในพระธรรมทิโมธี ฉบับที่สอง ท่านเปาโลเตือนท่านทิโมธีเช่นกัน ใครเป็นผู้รับผิดชอบสำหรับคริสตจักรที่เอเฟซัส เพื่อต่อต้านความผิดพลาด (errors) ต่างๆ ในคริสตจักร และ “ความไม่มีพระเจ้าในวิญญูณจิต” (godlessness) ในช่วงวันสุดท้าย

อ่าน 2 ทิโมธี 2:14-19 และ 3:12-17 ท่านเปาโลพูดอะไรกับทิโมธีว่า จะเผชิญหน้ากับครุสอนเทียมเท็จอย่างไร และที่จะรักษา “ความเป็นหนึ่ง” หรือความสามัคคีของคริสตจักรไว้อย่างไร

ประการแรก ทิโมธีควรรู้จักพระคัมภีร์ของท่าน “จงอุตส่าห์สำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจน์แล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” (2 ทิโมธี 2:15) สิ่งต่อต้านการโต้เถียงอันหาประโยชน์ไม่ได้ และการใช้การพิจารณาเป็นการทำความเข้าใจอันถูกต้อง และสอนพระวจนะที่พระเจ้าทรงประทานให้ ความจริงของพระคัมภีร์จะต้องตีความหมายอย่างถูกต้อง เพราะไม่มีส่วนไหนของพระคัมภีร์จะต่อต้านภาพรวมที่น่าเสนอในพระคัมภีร์ทั้งหมด และเพื่อป้องกันจากการตีความหมายผิด ซึ่งอาจทำให้คนหนึ่งสูญเสียความเชื่อในพระคัมภีร์ สิ่งที่ไม่เกี่ยวข้อง (irrelevancies) และประเด็นที่เป็นรองจะต้องให้ความสำคัญน้อยกว่าหลักการแห่งพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งทำหน้าที่เตรียมความพร้อมให้เหล่าผู้เชื่อดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะในพระคริสต์ **ข้อแนะนำที่สอง**ของอัครทูตเปาโลสำหรับท่านทิโมธี คือ “จงหลีกเลี่ยงคำพูดที่ไร้คุณธรรมและโง่เขลา เพราะคำพูดอย่างนั้นจะนำคนไปสู่ความอธรรมมากยิ่งขึ้น” (2 ทิโมธี 2:16) หัวข้อเล็กๆ น้อยๆ หรือหัวข้อที่ทำให้เกิดความสงสัยไม่ควรนำมาเป็นส่วนหนึ่งในการสอนของท่านทิโมธี หากท่านคาดหวังจะได้รับการนับถือว่าเป็นผู้รับใช้ผู้มีคุณค่า และมีความสัตย์ซื่อ การสนทนาประเภทที่นำไปสู่การทำให้ไม่เลื่อมใสในศาสนา (ungodliness) และไม่ใช่การอบรมในทางธรรมให้กับผู้เชื่อควรหลีกเลี่ยง (2 ทิโมธี 2:16) ความจริงเท่านั้นนำ “สู่ความเลื่อมใสในศาสนา” (godliness) และความสอดคล้องท่ามกลางผู้เชื่อ เหตุผลที่ท่านทิโมธีต้องหลีกเลี่ยงและหนุนใจผู้คนของท่านให้หลีกเลี่ยงคือสิ่งผิดพลาดซึ่งกวาดผ่านคริสตจักรเหมือนเชื้อโรค (2 ทิโมธี 2:17) ในที่สุด การเชื่อฟังในพระวจนะของพระเจ้าเป็นตัวยาวป้องกันจากคำสอนเทียมเท็จได้ (2 ทิโมธี 3:14-17) ซึ่งอาจเข้ามาคุกคามความสามัคคีในคริสตจักร

เราในฐานะคริสตจักรจะปกป้องตัวเองจากคนที่นำคำสอนเทียมเท็จที่เข้ามาทำให้เกิดการแตกแยกได้อย่างไร

เอลเลน จี. ไวท์, การแบ่งแยกอาณาจักร หน้า 87- 98, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, ชาวสารแห่งการเตือน, การอ้อนวอน, หน้า 298-308 ในกิจการของอัครทูต

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรารถนาให้ผู้รับเลือกเป็นผู้รับใช้ มีความพยายามเรียนรู้ที่จะมีน้ำใจปรองดองกัน บางคนอาจรู้สึกเหมือนว่า เมื่อเปรียบเทียบกับกันระหว่างของประทานของพวกเขา และของประทานของเพื่อนร่วมงานมีความแตกต่างกันมากที่จะอนุญาตให้พวกเขามาใช้ความพยายามร่วมกัน แต่เมื่อพวกเขาระลึกได้ว่า พวกเขาต้องเอื้อมถึงจิตใจของผู้คนที่มีความหลากหลาย และบางคนจะปฏิเสธความจริงเมื่อผู้รับใช้คนหนึ่งนำเสนอ แต่จะเปิดใจต้อนรับขณะที่เมื่อผู้ร่วมงานอีกคนหนึ่งนำเสนอความจริงด้วยท่าทีที่แตกต่างออกไป ดังนั้นพวกเขาควรหวังจะใช้ความพยายามให้ความร่วมมือร่วมใจกันเป็นหนึ่ง ที่จะประสานการใช้ตะลันต์ของพวกเขาเข้าด้วยกัน แม้จะมีความแตกต่างกัน หากให้ทุกตะลันต์ความสามารถอยู่ภายใต้การควบคุมของพระวิญญาณองค์เดียวกัน ทุกถ้อยคำ และการกระทำ ความกรุณา และความรักจะถูกเผยออก คำอธิษฐานของพระคริสต์ให้เหล่าผู้ติดตามพระองค์ให้เป็น “อันหนึ่งอันเดียวกัน” ก็จะได้รับคำตอบ และโลกจะรู้ว่าพวกเขาเป็นสาวกของพระคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Gospel Workers*, หน้า 483)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คำว่า “การทำสิ่งที่ถูกตามสายตาของตนเอง” ไม่ใช่ประโยคใหม่ที่ฟังดูดี แต่ได้เริ่มต้นก่อนยุคสมัยใหม่ (pastmodernism) ซึ่งท้าทายความคิดหรืออำนาจในด้านศีลธรรมซึ่งเป็นไปได้ว่าเป็นการปูทางสู่ความสับสนด้านศีลธรรม (anarchy) ซึ่งพระคัมภีร์กล่าวเตือนไว้ เราในฐานะที่เป็นบุคคลและคริสตจักร จะเผชิญหน้ากับการท้าทายนี้อย่างไร
2. สะท้อนให้มองเห็นเรื่องของกษัตริย์ “เรโหโบอัม” และการที่ประเทศอิสราเอลต้องแบ่งออกเป็นสองประเทศ (ประเทศยูดาห์ และประเทศอิสราเอล) (1 พงศ์กษัตริย์ บทที่ 12) มีบทเรียนอะไรสำหรับเราในปัจจุบัน
3. ผู้นำคริสตจักรและสมาชิกจะทำอะไรได้บ้างเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการนัดประท้วง หรือรวมตัวกันแสดงพลังในความขัดแย้งของคริสตจักรท้องถิ่น เป็นสิ่งสำคัญเพียงใดที่จะหยุดประเด็นความขัดแย้งก่อนที่จะกลายเป็นเรื่องลูกกลมใหญ่โต สมาชิกของคริสตจักรจะต้องใช้ความระมัดระวังเพียงใด เพื่อจะไม่ตกสู่กับดักเหมือนที่เกิดขึ้นในคริสตจักรโครีนธ์
4. ศึกษาบริบทของคำสอนเรื่องความไม่ลงรอยกันใน สุภาษิต 6: 16-19 คุณสามารถเรียนรู้อะไรจากเรื่องนี้ เพื่อจะป้องกันไว้ไม่ให้เกิด “การไม่ลงรอยกัน” ในคริสตจักรท้องถิ่นของคุณ

สรุปใจความสำคัญ:

ในพระคัมภีร์เราพบสถานการณ์ที่นำไปสู่ “การแตกสามัคคี” เมื่อประชากรของพระเจ้าดำรงชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ อันตรายของ “ความไม่เป็นหนึ่ง” จะถูกขจัดให้ลดน้อยลง การตัดสินใจที่ไม่ดีสมัยการปกครองของผู้วินิจฉัย เช่นเดียวกับสมัยการครองราชย์ “เรโหโบอัม” ท่านได้เปิดประตูให้กับการแตกแยก แม้แต่ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ ความโน้มเอียงสำหรับการแบ่งแยกยังคงอยู่ ความเข้าใจพระวาระของพระเจ้าอย่างถูกต้อง และความพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะเชื่อฟัง นับว่าเป็นวิธีการป้องกันที่ดีที่สุดที่จะต่อต้านการแตกสามัคคี หรือการแตกแยกท่ามกลางพวกเรา

บทที่ 3

“เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

“That They All May Be One”

วันที่ 13 - 19 ตุลาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ยอห์น 17:1-26, 1 ยอห์น 5:19, ยอห์น 13:18-30; ยอห์น 5:20-23;
มาระโก 9:38-41; วิวรรณ์ 18:4; 1 ยอห์น 2:3-6

ข้อควรจำ

“ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่วางใจในข้าพระองค์ เพราะถ้อยคำของ เขา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่ พระองค์ คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้า พระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน กับพระองค์ และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่า พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา” (ยอห์น 17:20, 21)

พระกิตติคุณของอัครทูตยอห์นจัดหน้าต่างให้เรา มองไป สู่สภาพความห่วงใยของพระเยซูต่อเหตุการณ์ปัจจุบันช่วงวัน สดุดทำยของพระองค์ ทำให้เรามองเห็นภาพการทรยศ และการสิ้นพระชนม์ ของพระองค์ค่อยปรากฏขึ้นกลางๆ ณ ขอบฟ้า ในพระกิตติคุณสำคัญยิ่งห้าบท ของกิตติคุณยอห์น (ยอห์น บทที่ 13-17) เราได้รับคำสั่งสอนสดุดทำยของ พระเยซู ซึ่งบรรลุดังจุดสุดยอดของสิ่งซึ่งบางครั้งได้ถูกเรียกว่า “คำอธิษฐาน ในฐานะพระมหาบุโรหิตของพระองค์” (ยอห์น บทที่ 17)

“ข้างเป็นการลงตัวที่สุดสำหรับการตั้งชื่อและระบุตำแหน่งสำหรับผู้กล่าวคำอธิษฐานอุทิศถวายตัวของพระองค์สำหรับการถวายบูชาซึ่งเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันที่พระองค์ทรงเป็นพระมหาบุโรหิต และเป็นเครื่องถวายบูชา นั้น และในเวลาเดียวกันเป็นคำอธิษฐานเพื่อการอุทิศถวายเหล่าบุคคลที่เครื่องถวายบูชาบังชี นั่นคือเหล่าสาวกของพระองค์ ผู้ซึ่งขณะนั้นรวมตัวกันในห้องชั้นบน และเหล่าคนทั้งปวงที่จะเข้ามารับความเชื่อจากการเป็นพยานของพวกเขาในภายหลัง” (เอฟ. เอฟ. บรูซ, พระกิตติของยอห์น (Grand Rapid: Eerdmans,1983), หน้า 328)

ณ แก่นของคำอธิษฐานนี้ พระเยซูทรงห่วงใย “ความเป็นหนึ่งท่ามกลางเหล่าสาวกของพระองค์” และเหล่าผู้เชื่อที่จะเข้ามาเป็นสาวกของพระองค์ในภายหลัง นี่เป็นกุญแจของหัวข้อคำอธิษฐานของพระองค์ “ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์ ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น” (ยอห์น 17:9, 10)

การอธิบายความหมายของคำว่า “การเป็นหนึ่งของคริสตจักร และความเป็นหนึ่งในพระคริสต์ของเรา” จะไม่มีความหมายสมบูรณ์เด็ดเสร็จ หากปราศจากการใส่ใจอย่างจริงจังในการอธิษฐานทูลขอ จะเห็นได้จากต้นแบบคำอธิษฐานของพระเยซู พระองค์ทรงอธิษฐานเพื่อใคร และคำอธิษฐานของพระองค์มีความหมายสำหรับเราในปัจจุบันอะไรบ้าง

วันอาทิตย์

พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อพระองค์เอง

Jesus Prays for Himself

คำอธิษฐานของพระมหาบุโรหิตแบ่งออกเป็นสามส่วน ส่วนแรก พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อพระองค์เอง (ยอห์น 17:1-5) จากนั้นส่วนที่สองทรงอธิษฐานเพื่อสาวกของพระองค์ (ยอห์น 17:6-19) และส่วนสุดท้ายทรงอธิษฐานเพื่อผู้จะเข้ามาเชื่อในพระองค์ (ยอห์น 17:20-26)

อ่านพระธรรมยอห์น 17:1-5 ส่วนประกอบสำคัญในคำอธิษฐานของพระองค์คืออะไร และสิ่งนั้นมีความหมายอะไรสำหรับเรา

พระเยซูทรงทูลขอพระบิดาเพื่อพระองค์เป็นสิ่งที่แรก ก่อนหน้าเหตุการณ์ในพระกิตติคุณยอห์น พระเยซูทรงบอกว่าชั่วโมงของพระองค์ยังไม่ถึง (ยอห์น 2:4; 7:30; 8:20) แต่บัดนี้ พระองค์ทรงทราบว่าเวลาแห่งการถวายบูชาของพระองค์กำลังมาถึงแล้ว ช่วงเวลาปิดฉากชีวิตแห่งพันธกิจของพระองค์บนโลกได้มาถึงและพระองค์ต้องการพละกำลังยิ่งใหญ่เพื่อทำให้พันธกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกเสร็จสมบูรณ์ มันเป็นเวลาแห่งการอธิษฐาน

พระเยซูจะทรงถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของพระองค์ด้วยการทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ แม้ว่าพระองค์ต้องทนความเจ็บปวดทรมานบนกางเขน การที่พระองค์ทรงยอมรับเอาการสิ้นพระชนม์บนกางเขนไม่ใช่เพราะพระบิดาทรงลิขิตไว้ (เหมือนพรหมลิขิต) แต่ความเป็นจริงมีว่าพระทรงใช้สิทธิอำนาจที่พระบิดาทรงประทานให้เพื่อถวายพระชนม์ชีพเป็นเครื่องบูชาถวายด้วยเต็มพระทัย พระองค์ไม่ได้สิ้นพระชนม์เหมือนเหล่าผู้เชื่อได้ถวายชีวิตเพื่อพระเจ้าในบางครั้ง ที่ยินดีรับการทรมาน และรับเอาความตายเพื่อพระศาสนา ซึ่งเรียกว่า (martyr's death) แต่ทรงเต็มพระทัยถวายพระสิริแด่พระบิดาด้วยการเสด็จมาบังเกิด (incarnation) ในโลกให้เป็นไปตามแผนการแห่งความรอด และที่สุดได้ถวายพระองค์เองเป็นลูกแกะของพระเจ้าบนไม้กางเขนเพื่อไถ่ความบาปของผู้คนในโลก

อะไรคือชีวิตชั่วนิรันดร์ในยอห์น 17:3 การรู้จักพระเจ้าหมายความว่าอะไร

ประการแรก และก่อนอื่นพระเยซูทรงบอกว่าชีวิตชั่วนิรันดร์ประกอบด้วย การที่เราต้องรู้จักพระเจ้าเป็นการส่วนตัว นี่ไม่ใช่ความรอดด้วยการกระทำความดี หรือโดยความรู้ แต่หมายถึงการมีประสบการณ์ในการรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะสิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำอะไรเพื่อเราบนไม้กางเขน ความรู้นี้ คือการได้ทราบว่าพระองค์ทรงทำหน้าที่เป็นคนกลาง ระหว่างเรา และพระบิดา การเป็นมนุษย์ของเรามีความโน้มเอียงในข้อจำกัดของความรู้ และข้อมูล และรายละเอียดต่างๆ แต่ตรงนี้พระเยซูทรงเล็งเป้าหมายลึกซึ้ง และสำเร็จสมจริงมากกว่า: นั่นคือการมีความสัมพันธ์ส่วนบุคคลกับพระเจ้า การ

เสด็จมาครั้งแรกของพระเยซู ทรงพระประสงค์จะนำมนุษยชาติแสวงหาความหมายมากขึ้นในความรู้ที่จะนำไปสู่ความรอด และการเป็นหนึ่งเดียว ความรู้เช่นนี้จะนำเราดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้า

มีความแตกต่างกันอย่างไรระหว่าง “การมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า” และ “การรู้จักพระเจ้าเป็นการส่วนตัว” ที่ผ่านมามีประสบการณ์อะไรบ้าง ที่ได้ช่วยทำให้คุณรู้จักพระเจ้า

วันจันทร์

พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อสาวกของพระองค์

Jesus Prays for His Disciples

อ่านพระธรรมยอห์น 17:9-19 พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่ออะไรเป็นพิเศษเกี่ยวกับสาวกของพระองค์

พระเยซูทรงอธิษฐานต่อไปเพื่อสาวกของพระองค์ ผู้ตกอยู่ในอันตรายขึ้นวิกฤติกับการสูญเสียความเชื่อของพวกเขาที่มีในพระองค์ในช่วงวันข้างหน้า เมื่อพระเยซู ซึ่งก็คือพระอาจารย์ไม่ได้อยู่กับพวกเขาในเนื้อหนังอีกต่อไป พระเยซูจึงทรงอธิษฐานมอบพวกเขาไว้ในการดูแลของพระบิดา

คำอธิษฐานของพระเยซูคือเพื่อปกป้องพวกเขาในโลกในการอธิษฐาน เช่นนี้ พระเยซูไม่ทรงอธิษฐานเพื่อโลกเพราะ “เราทั้งหลายรู้ว่าเราเกิดจากพระเจ้า และชาวโลกทั้งสิ้นอยู่ใต้อำนาจของมารร้าย” (1 ยอห์น 5:19) แต่เพราะว่าโลกเป็นสถานที่ ที่เหล่าสาวกจะทำงานรับใช้ของพวกเขา พระเยซูทรงอธิษฐานด้วยพระประสงค์ขอให้พวกเขาทั้งหลายได้รับการคุ้มครองไว้ (preserved) จากความชั่วร้ายในโลก พระเยซูทรงมีความห่วงใยสำหรับโลก: เพราะที่จริงพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก แต่การเผยแผ่พระกิตติคุณผูกพันอยู่กับการเป็นพยานของเหล่าผู้จะออกไปเทศนาสั่งสอนชาวดิน นั่นคือเหตุผลว่าพระเยซูทรง “ร้องขอความกรุณา” (intercede) จากพระบิดาเพื่อพวกเขา เพื่อความชั่วร้ายจะไม่อาจเอาชนะพวกเขาได้ (มัทธิว 6:13)

อย่างไรก็ดีสาวกคนหนึ่งได้พ่ายแพ้ไปแล้ว ก่อนหน้านั้นในเย็นวันนั้น พระเยซูทรงเอยถึงคนหนึ่งท่ามกลางพวกเขาได้ตัดสินใจจะทรยศพระองค์

(ยอห์น 13:18-30) แม้ว่าพระเยซูทรงอ้างถึงคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ได้กล่าวทำนายถึงการทรยศของยูดาส (เพลงสดุดี 41:9) ยูดาสไม่ได้ตกเป็นเหยื่อ (พระเจ้า หรือพรหมลิขิต) ในช่วงการรับประทานอาหารเย็นมื้อสุดท้าย พระเยซูทรงชักชวนเขาในท่าที่แห่งความรัก และมิตรภาพ (ยอห์น 13:26-30) ในช่วงเทศกาลปัสกา พระเยซูทรงพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ด้วยการเปิดเผยวัตถุประสงค์ของผู้ทรยศ แต่ต้นมาแล้วพระเยซูทรงรวมยูดาสเข้ามาในทีมของเหล่าสาวก แต่คำเชิญชวนสุดท้ายแห่งความรักถูกมองข้ามไป” (เอลเลน จี. วัตต์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 720)

พระเยซูทรงทราบดีว่า “ความอิจฉา” และ “ความริษยา” อาจทำให้เหล่าสาวกแบ่งแยกกัน เหมือนที่ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งคราวก่อนหน้านี้ พระเยซูจึงได้อธิษฐานเพื่อให้พวกเขามีความเป็นหนึ่ง ทรงอธิษฐานว่า “บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์” (ยอห์น 17:11) การเป็นหนึ่งเช่นนั้นอยู่เหนือการที่มนุษย์จะกระทำได้สำเร็จ แต่ก็สามารถเป็นผลลัพธ์ และเป็นของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น ความเป็นหนึ่งของพวกเขาจะต้องวางบนรากฐานในความเป็นหนึ่งของพระบิดาและพระบุตร และความเป็นหนึ่งนี้เป็นข้อกำหนดที่ต้องมีก่อน (prerequisite) ซึ่งจะขาดไม่ได้ (indispensable) สำหรับการจะได้รับใช้ที่มีประสิทธิภาพในอนาคต

การ “ชำระให้พ้นความบาป” (sanctification) หรือ “การอุทิศถวายตัว” (consecration) ในความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ได้สำหรับงานรับใช้ งานแห่งพระคุณของพระเจ้าอยู่ในดวงใจของเหล่าสาวกจะเปลี่ยนแปลงพวกเขาสู่ความจริงของพระเจ้า พวกเขาเองต้องเปลี่ยนแปลงโดยความจริงนั้น

อะไรคือความหมายของประโยคที่ว่าเขา “ไม่ใช่ของโลก” ประโยคนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตของเราอย่างไร และเราจะดำเนินชีวิตอย่างไรเพื่อจะทำให้เรา “ไม่ใช่ของโลกนี้”

หลังจากที่พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงขยายคำอธิษฐานไปถึง “คนทั้งปวงที่วางใจในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของพวกเขา” (ยอห์น 17:20)

อ่านพระธรรมยอห์น 17:20–26 อะไรคือความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับเหล่าผู้ที่ภายหลังเชื่อในข่าวพระกิตติคุณ เหตุใดจึงสำคัญยิ่งที่คำอธิษฐานนี้จะสำเร็จสมจริง

เหมือนพระบิดาและพระบุตรทรงเป็นหนึ่ง พระเยซูอธิษฐานให้อาณาเขตของเหล่าผู้เชื่อรวมเป็นหนึ่งเช่นกัน ในสองสามที่ของพระกิตติคุณยอห์น พระเยซูทรงอ้างถึงความเป็นหนึ่งของพระบิดา และพระบุตร สองพระองค์ไม่เคยทำอะไรใดเป็นอิสระแยกจากกัน แต่ทรงรวมเป็นหนึ่งในทุกสิ่งที่ทรงกระทำ (ยอห์น 5:20–23) ทรงร่วมแสดงความรักต่อมวลมนุษย์ผู้ล้มลงถึงระดับสุด ๆ จนพระบิดาทรงเต็มพระทัยประทานพระบุตรของพระองค์แก่โลก และพระบุตรเองก็ทรงเต็มพระทัยจะถวายพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อไถ่คนบาปในโลกนี้เช่นกัน (ยอห์น 3:16; 10:15)

ความเป็นหนึ่งที่พระเยซูทรงอ้างถึงในคำอธิษฐานนี้ คือความเป็นหนึ่งแห่งความรัก และวัตถุประสงค์เหมือนที่มีระหว่างพระบิดา และพระบุตร ดังข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า “ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:35) การเปิดเผยความเป็นหนึ่งในความรักจะทำให้สาธุชนเกิดความมั่นใจ ทั้งในความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระเยซูและกับพระบิดา “การแสดงออกซึ่งความเป็นหนึ่งอันแท้จริงของพวกเขาควรเป็นแรงผลักดันให้เกิดการยอมรับคำพยานสู่ความจริงแห่งพระกิตติคุณ” (*Andreas J. Kostenberger, John, Baker Exegetical Commentary on the New Testament (Grand Rapids: Baker Academic 2004)*, หน้า 498) สิ่งนี้เองที่โลกจะรู้จักว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดหรืออีกนัยหนึ่ง การรวมกันเป็นหนึ่งที่พระเยซูทรงอธิษฐานขอนี้จะต้องเป็นที่

ประจักษ์ โลกนี้จะเชื่อมั่นในความจริงแห่งพระกิตติคุณได้อย่างไร หากพวกเขาไม่สามารถมองเห็นความรัก และความเป็นหนึ่งท่ามกลางประชากรของพระเจ้า

“พระเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์ให้ยืนอย่างมั่นคงบนแท่นแห่งความจริงนิรันดร์...พระเจ้าทรงออกแบบให้ประชากรทั้งมวลของพระองค์เข้าสู่ความเป็นหนึ่งแห่งความเชื่อ คำอธิษฐานของพระคริสต์ก่อนหน้าการถูกตรึงของพระองค์ เพื่อเหล่าสาวกของพระองค์จะได้เป็นหนึ่งในเหมือนพระองค์ทรงเป็นหนึ่งในกับพระบิดา เพื่อให้ชาวโลกเชื่อว่าพระบิดาได้ทรงส่งพระบุตรลงมา คำอธิษฐานนี้ช่างสัมผัสใจ และน่าอัศจรรย์ตกทอดมาทุกยุคสมัย กระทั่งถึงวันนี้ของเรา เพราะพระคริสต์ทรงอธิษฐานว่า “เรา..มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่วางใจในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของพวกเขา”

“ผู้ที่อ้างตนว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์มีความตั้งใจจริงแสดงหาคำตอบสำหรับคำอธิษฐานนี้ในชีวิตของพวกเขามากเพียงใด” (เอลเลน จี. วัตส์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 4, หน้า 17)

เรากำลังทำอะไรในชีวิตของเรา และในโบสถ์เพื่อให้เกิดเอกภาพ เหตุใดการตายต่อตนเองจึงมีความสำคัญเพื่อให้คริสตจักรเป็นเอกภาพ

พุธ

เอกภาพท่ามกลางคริสเตียน

Unity Among Christians

อ่านพระธรรมมาระโก 9:38-41 และ ยอห์น 10:16 พระเยซูทรงตอบสนองต่อคำสอนของอัครทูตยอห์นเกี่ยวกับ “การกีดกันคนนอกและการตัดสินว่าใครเป็นผู้ติดตามพระคริสต์แต่อย่างไร

เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสมิมีความโน้มเอียงที่จะเข้าใจคำอธิษฐานของพระเยซูในพระธรรมยอห์น บทที่ 17 ว่าประยุกต์ใช้โดยตรง ให้คริสตจักรมีความสามัคคีเป็นหนึ่งใน เราต้องรวมกันเข้าเป็นหนึ่งในเพื่อบรรลุพันธกิจการแบ่งปันข่าวสารของทูตสวรรค์สามองค์แก่ชาวโลก ในจุดนี้มีข้อคิดเห็นโต้แย้งกัน (contention) แต่เพียงเล็กน้อย

ถามว่า แล้วเกี่ยวกับความเป็นหนึ่งกับคริสเตียนคนอื่นๆ เป็นอย่างไร เราจะมีส่วนเกี่ยวพันกับพวกเขาอย่างไรในแสงสว่างจากสิ่งที่พระเยซูได้อัครทูต

ไม่มีคำถาม เราเชื่อว่าพระเจ้าทรงมีผู้สัจย์ชื่อในคริสตจักรอื่นๆ นอกเหนือจากเราเอง ยิ่งกว่านี้พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า พระเจ้ายังทรงมีผู้สัจย์ชื่ออยู่อีกจำนวนมาก แม้แต่คริสตจักรแห่งบาบิโลน พระองค์จึงตรัสสั่งว่า “จงออกมาจากนครนั้นเถิด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในการบาปของนครนั้น และเพื่อท่านจะไม่ต้องรับภัยพิบัติที่จะเกิดแก่นครนั้น” (วิวรณ์ 18:4)

ในเวลาเดียวกัน เราทราบว่าเป็นตามพระธรรมวิวรณ์จะมีผู้ผละออกจากศาสนา (apostasy) จำนวนมหาศาลท่ามกลางผู้ที่เคยอ้างนามของพระคริสต์ และในวาระสุดท้ายจะมีคริสเตียนเทียมเท็จจำนวนมากจะเข้าร่วมเป็นพวกเดียวกัน และเข้าร่วมกับรัฐเพื่อทำการกดขี่ข่มเหงผู้ไม่เข้าร่วม ดังที่ได้พรรณนาไว้ใน วิวรณ์ 13:1-17 เช่นนั้นชาวแอดเวนตีสต้องใช้ความระมัดระวังไว้เสมอเกี่ยวกับการถูกเรียกให้เข้าไปมีส่วนกับคริสตจักรอื่นๆ อย่างที่ได้เห็นกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อส่งเสริมความสามัคคีของคริสเตียนทั่วโลก (ecumenical movement) ซึ่งได้เกิดขึ้นแล้ว

อย่างนี้ เราควรจะมีสัมพันธภาพกับคริสตจักรอื่นๆ อย่างไร เอลเลน-จี. ไวท์ เขียนข้อความต่อไปนี้ว่าคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนตีสควรทำงานร่วมกับคริสตจักรอื่นๆ อย่างไร อย่างน้อยในประเด็นเจาะจง ต่อไปนี้: “ในฐานะเป็นตัวแทนมนุษย์ที่มอบถวายชีวิตทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พระวิญญูญาณบริสุทธิ์จะทรงพอใจให้เกิดความประทับใจว่าเหล่าคนที่พวกเขาให้การรับใช้เป็นใคร ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงว่า เราไม่ควรจะหลีกเลี่ยง เช่น “การประชุมสหภาพคริสเตียนสตรีละเว่นสิ่งเสพติด” (Woman’s Christian Temperance Union) ด้วยการร่วมประชุมกับกลุ่มสตรีละเว่นสิ่งเสพติด เราไม่อยู่ในฐานะเปลี่ยนแปลงอะไรเกี่ยวกับหลักคำสอนของคริสตจักร ตรงกันข้ามพวกเขาให้ความชื่นชมที่คริสตจักรของเราเน้นเรื่องการละเว่นสิ่งเสพติดอยู่แล้ว จะว่าไปเป็นการเชื่อเชิญพวกเขาให้เข้ามาร่วมกับพวกเราในจุดนั้น “เรื่อง การต่อต้านสิ่งเสพติด” ของคริสตจักร อื่นๆ เมื่อเราต้องการข้อมูลมากขึ้นจากทางการในเรื่องนี้ เราอาจขอความช่วยเหลือจากพวกเขาได้ สิ่งที่เราควรทำคือ

การอธิษฐานทูลขอพระวิญญูณบริสุทธิให้ทรงดลใจพวกเขาให้รับฟังความจริงใหม่” จากพวกเขา (เอลเลน จี. ไวท์, *Welfare Ministry*, หน้า 163)

ในการให้ร่วมมือกับคริสตจักรหรือองค์กรอื่นๆ ในประเด็นพิเศษ ในช่วงเวลาเจาะจง เอลเลน จี. ไวท์ ได้ให้หลักการที่เราจะปฏิบัติตาม ว่าเราจะให้ความร่วมมือกับคริสเตียนอื่นๆ อย่างไร โดยเฉพาะในคำถามความเป็นหนึ่งในเหตุผลบางประการ

ประการแรก เราสามารถทำงานกับพวกเขาในเรื่องความสนใจทั่วไปของสังคม **ประการที่สอง** ถ้าเราต้องรวมเป็นหนึ่งกับพวกเขา เราทำได้แต่ต้องทำในลักษณะที่เราจะไม่ประนีประนอมกับความเชื่อ หรือหลักปฏิบัติของเรา **ประการที่สาม** เราสามารถ และควรใช้ “ความเป็นหนึ่ง” ในการแบ่งปันความจริงล้ำค่ากับพวกเขา ด้วยการเป็นพยานว่า เราได้รับพระพรอะไรบ้าง

วันพฤหัสบดี

ความเชื่อเดียวแบ่งปันในความรัก

One Faith Shared in Love

อ่านพระธรรมยอห์น 17:3 พระเยซูทรงตรัสว่า ชีวิตนิรันดร์คือการรู้จักพระเจ้า อ่าน 1 ยอห์น 2:3-6 การรู้จักพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร เราจะสำแดงความรู้เรื่องพระเจ้าในชีวิตประจำวันของเราอย่างไร

โดยทั่วไปผู้คนในสังคมทุกวันนี้ประสงค์จะให้เรียกพวกเขาว่า ประชากรผู้ถือปฏิบัติตามกฎหมาย บุคคลกลุ่มเดียวกันนี้บ่อยครั้งดูหมิ่นข้อผูกพันเรื่องการถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า บางคนโต้แย้งว่า พระคุณของพระเจ้าได้ยกเลิกพระบัญญัติของพระเจ้าไปแล้ว แต่นั่นไม่ใช่คำสอนของพระคัมภีร์ “การถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าไม่ใช่เงื่อนไขสำหรับการรู้จักพระเจ้า แต่เป็นเครื่องหมายแสดงว่า เรารู้จักพระเจ้าและพระเยซู และรักพระองค์ ดังนั้นความรู้ในพระเจ้าไม่ใช่เป็นเพียงทฤษฎี (theoretical knowledge) แต่เป็นความรู้ที่นำสู่การปฏิบัติ” (Ekkehardt Mueller, *The Letters of John*, (Nampa, Idaho: Pacific Press, 2009) หน้า 39 พระเยซูเองทรงกล่าวเน้นว่า “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา...ผู้ใดมีบัญญัติของเรา และประพฤติตามบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา”

(ยอห์น 14:15, 21) “โดยข้อนี้เราจึงรู้ว่าเรารักคนทั้งหลายที่เป็นบุตรของพระเจ้า เมื่อเราทั้งหลายรักพระเจ้า และประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์...เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นภาระ” (1 ยอห์น 5:2, 3)

อ่านยอห์น 13:34, 35 พระเยซูทรงประทานบัญญัติใหม่อะไร แก่สาวกของพระองค์ และสิ่งนี้เชื่อมโยงกับแนวคิดของความเป็นหนึ่งท่ามกลางผู้ติดตามพระคริสต์อย่างไร

จะว่าไปที่ทรงบัญชาให้รักเพื่อนบ้านไม่ใช่สิ่งใหม่ในตัวเอง เพราะสามารถพบคำสอนได้ที่พระเจ้าทรงประทานให้ท่านโมเสส (เลวีนิติ 19:18) สิ่งที่เป็นของใหม่ คือที่พระเยซูทรงบัญชาให้สาวกของพระองค์รักซึ่งกันและกัน เหมือนที่พระองค์ได้ทรงรักพวกเขา ตัวอย่างความรักของพระเยซู คือความรักที่เสียสละตนเอง ซึ่งเป็นหลักจริยธรรมใหม่สำหรับชุมชนคริสเตียน

นี่เป็นมาตรฐานอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงตั้งไว้ให้เรา ชีวิตของพระเยซูเป็นชีวิตที่สำแดงให้เห็นความรักในการกระทำ งานทั้งหมดและพระคุณคือการรับใช้ด้วยความรักอย่างต่อเนื่อง เป็นการปฏิเสธตัวเอง เป็นความพยายามจะเสียสละตนเอง เราสามารถจินตนาการชีวิตของพระคริสต์ได้ว่า เป็นการสำแดงหลักการแห่งความรัก และการเสียสละตนเองเพื่อผู้อื่นอย่างไม่หยุดหย่อน หลักการที่กระตุ้นให้ประชากรของพระองค์ดำเนินการในขณะที่ติดต่อกันสื่อสารซึ่งกันและกัน นี่ถือเป็นพยานแห่งความรักที่ทรงพลังอะไรเช่นนั้นซึ่งมอบให้แก่โลก นี่ช่างเป็นอำนาจสำหรับความเป็นหนึ่งท่ามกลางเรา ที่ความรักเช่นนั้นจัดหาให้ได้เช่นกัน

เราสามารถเรียนรู้ที่จะเผยให้เห็นประเภทของความรักที่เสียสละตนเองสำหรับคนอื่น เหมือนที่พระเยซูทรงเผยให้เห็นจากชีวิตขององค์ได้อย่างไร

เอลเลน จี. ไวท์, พระบัญญัติของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้, หน้า 443-446, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, คริสตจักรต่างๆ เชื่อมโยงกับคริสตจักรอื่น, หน้า 763, 764, คริสตจักรโรมันคาทอลิก, หน้า 1110, ใน Ellen G. White Encyclopedia.

“แม้คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสเป็นคริสตจักรที่มีโบสถ์ต่างๆ อยู่ทั่วโลก แต่คริสตจักรแอ๊ดเวนตีสไม่อ้างว่าตนเป็นคริสตจักรสากลของพระคริสต์ คำว่า “คริสตจักรสากล” น่าจะมีความหมายกว้างกว่าคริสตจักรใด คริสตจักรหนึ่ง เป็นคริสตจักรที่มองเห็น และมองเห็นไม่ได้ตราบเท่าที่เป็น คริสตจักรซึ่งประกอบด้วยเหล่าผู้เชื่อในพระเยซู และติดตามพระองค์ นี่เป็นประเด็นทางศาสนศาสตร์จำเพาะ ซึ่งเพิ่มความสำคัญขึ้นถ้าเราพิจารณาถึง “การผล่ออกจากคริสตจักรของคริสเตียนจำนวนมาก” ซึ่งเป็นไปตามพระธรรมวิวรณ์ได้พยากรณ์ถึงความทุกข์ยากของคริสตจักรบริสุทธิ์ในวิวรณ์ บทที่ 12 ซึ่งมีลักษณะผิดแผกกับ “หญิงแพศยา” แห่งวิวรณ์ บทที่ 17 ชื่อ “บาบิโลน” เป็นสัญลักษณ์ของนครใหญ่ ซึ่งตรงกันข้ามกับ “เจ้าสาว” แห่งพระเมษโปดก นครบริสุทธิ์ หรือ “กรุงเยรูซาเล็มใหม่” ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 21, 22 ในศตวรรษแรก มองเห็นได้เป็นคริสตจักรสากล แต่กลับมีความยากลำบาก และซับซ้อนมากขึ้น ยกตัวอย่างโดยเฉพาะในช่วงยุคกลาง (Medieval Ages)

“ดังนั้นชาวแอ๊ดเวนตีสไม่จำกัดแนวคิดคำว่า “คริสตจักรเที่ยงแท้ของพระเจ้า” เป็นเฉพาะคริสตจักรของตนเอง หรือขยายสู่คริสตจักรคริสเตียนคณะใดคณะหนึ่งโดยอัตโนมัติ แต่กล่าวว่คริสตจักรแท้ของพระเจ้าประกอบด้วยเหล่าผู้เชื่ออย่างจริงจังในพระคริสต์ พระเจ้าทรงรู้จักพวกเขา ส่วนชาวแอ๊ดเวนตีสอ้างว่าพวกเขาเป็นกลุ่มชนพิเศษของพระเจ้าที่มองเห็นได้ เป็นกลุ่มชนสุดท้ายที่เหลืออยู่แห่งพระธรรมวิวรณ์ 12:17 และวิวรณ์ บทที่ 12-14 กลุ่มชนสุดท้ายที่เหลืออยู่เป็นกลุ่มเฉพาะถิ่น พอๆ กับเป็นกลุ่มที่มีลักษณะสากลกระจายกันอยู่ทั่วโลก (วิวรณ์ 2:24 และ 12:17) (Ekkehardt Mueller, *The*

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เหตุใดความสำเร็จสมจริงในคำอธิษฐานของพระเยซูใน ยอห์น บทที่ 17 จึงสำคัญยิ่งสำหรับคริสตจักรของเรา พระคริสต์ทรงปรารถนาให้คริสตจักรในยุคแรกรวมตัวกันเป็นเอกภาพเพื่อเปิดเผยให้โลกทราบถึงอะไร พระคริสต์ทรงปรารถนาอะไรสำหรับคริสตจักรของเราในวันนี้
2. โบสถ์หรือคริสตจักรท้องถิ่นของเราทำงานร่วมกับโบสถ์คริสเตียนอื่นสำหรับงานเฉพาะอย่างอะไรไหม เราทำการเข้ากันได้ดีเพียงใด เราสามารถทำงานกับพวกเขาได้อย่างเหมาะสมเพียงใด โดยไม่ต้องประนีประนอมหลักความจริงข้อหนึ่งข้อใดที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา
3. เราจะสามารถประยุกต์ใช้ข้อความในหนังสือ “สงครามแห่งประวัติศาสตร์” อย่างเป็นจริงจังท่ามกลางพวกเราได้อย่างไร ที่ว่า “ถ้าผู้ที่อ้างตนเป็นผู้ติดตามพระเจ้าจะรับเอาแสงสว่างที่ได้ฉายมายังพวกเขาจากพระวาระของพระองค์ พวกเขาจะเข้าถึง “ความเป็นหนึ่ง” ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงอธิษฐาน และซึ่งอัครทูตท่านหนึ่งได้บรรยายไว้ว่า “จงเพียรพยายามให้คงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันซึ่งพระวิญญาณทรงประทานนั้นด้วยสันติภาพเป็นพันธะ มีกายเดียว และมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เกี่ยวข้องในการทรงเรียกท่าน มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว” (เอเฟซัส 4:3-5) (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 379)

สรุปใจความสำคัญ:

คำอธิษฐานของพระเยซู พระมหาบุโรหิตใน ยอห์น บทที่ 17 เป็นสิ่งที่เตือนใจเราว่า พระองค์ยังทรงห่วงใยเกี่ยวกับ “ความเป็นเอกภาพ” ของคริสตจักรในปัจจุบัน คำอธิษฐานของพระองค์ควรเป็นคำอธิษฐานของเรา และเราควรแสวงหาวิธีทำให้เป็น “ผลึกแห่งความแกร่ง” (solidify) ในความเชื่อของเรามีต่อพระวาระของพระเจ้า ความรักซึ่งกัน และกันควรเป็นลักษณะของความสัมพันธ์ของเรากับทุกคน รวมไปถึงคริสเตียนในคริสตจักรอื่นๆ ด้วย ไม่ว่าจะหลักศาสนศาสตร์ของเราจะแตกต่างกันก็ตาม

บทที่ 4

กุญแจสู่ความเป็นเอกภาพ

The Key to Unity

วันที่ 20 - 26 ตุลาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เอเฟซัส 1:3-14; กาลาเทีย 4:7; เอเฟซัส 2:11-22; 4:1-6, 11;

มัทธิว 20:25-28; เอเฟซัส 5:15-6:9

ข้อควรจำ

“พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เรา รู้ความล้ำลึกในพระทัยของพระองค์ ตามพระเจตนาของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงดำริไว้ในพระคริสต์ ประสงค์ว่า เมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวบรวมทุกสิ่ง ทั้งที่อยู่ในสวรรค์ และในแผ่นดินโลกไว้ในพระคริสต์” (เอเฟซัส 1:9, 10)

เมืองเอเฟซัสเป็นศูนย์กลางสำคัญด้านการค้า และเป็นแหล่ง
6 ัทธิพลในเอเชียไมเนอร์ มีคริสตจักรหนึ่งถูกสถาปนาขึ้นในเมืองนี้ เหล่าผู้เชื่อประกอบด้วยชาวยิว ชาวต่างชาติ และพวกเขามาจากคนทุกระดับ สมาชิกที่มีความแตกต่างกันหลากหลาย อาจมีความโน้มเอียงให้เกิดความขัดแย้ง ซึ่งเป็นปกติของโลกที่พวกเขาอาศัยอยู่ คงจะเป็นเช่นนั้น ถ้าไม่เพราะพวกเขามีพระคริสต์ และความเป็นหนึ่งที่พวกเขาเป็นอยู่ เพราะพวกเขาต่างเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์องค์เดียวกัน อัครทูตเปาโลมีความห่วงใยสำหรับความเป็นหนึ่งท่ามกลางผู้ติดตามพระคริสต์

ดังนั้นหัวข้อหลักในจดหมายฝากเขียนถึงคริสตจักรเอเฟซัสคือความเป็นหนึ่งในพระคริสต์

แนวคิดความเป็นหนึ่งของอัครทูตเปาโลมีสองมิติ (dimensions) คือ (ก) ความเป็นหนึ่งในคริสตจักร ณ จุดที่ชาวยิว และชาวต่างชาติได้ถูกนำมาอยู่ด้วยกันในพระกายของพระคริสต์ (body-Christ) (ข) ความเป็นหนึ่งในโลกและจักรวาล ซึ่งหมายถึงทุกสิ่งในสวรรค์ และแผ่นดินโลกได้พบจุดสุดท้ายคือ ความเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์

แหล่งที่มาของความเป็นหนึ่งตรงนี้คือพระคริสต์ อัครทูตเปาโลกล่าวเน้นคำว่า “ในพระคริสต์” หรือ “กับพระคริสต์” ซึ่งท่านใช้หลายครั้งในพระธรรมเล่มนี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงบรรลู่ (accomplished) วัตถุประสงค์เพื่อเราและเพื่อจักรวาล (universe) ผ่านพระชนม์ชีพ ความตาย และการฟื้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ พระประสงค์สุดท้ายในแผนการแห่งความรอดคือ จะทรงรวมสรรพสิ่งเข้าด้วยกันใหม่ผ่านองค์พระคริสต์ ความเป็นหนึ่งนี้จะถูกสำแดงให้เห็นอย่างเต็มบริบูรณ์ได้ในวาระสิ้นยุคเท่านั้น

วันอาทิตย์

พระพรในพระคริสต์

Blessings in Christ

อ่านพระธรรมเอเฟซัส 1:3-14 เราได้รับพระพรอะไรในพระคริสต์

เหล่าผู้ติดตามพระเยซูมีหลายสิ่งต้องสรรเสริญพระเจ้า ในพระคริสต์ พระเจ้าทรงเลือกรับเราเป็นเสมือนบุตรชายและหญิง และให้เราเป็นตัวแทนของพระองค์แก่ชาวโลก อัครทูตเปาโลใช้หลายรูปแบบเพื่อพรรณนาถึงความสัมพันธ์ใหม่ของเรากับพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์ รูปแบบเหล่านี้รูปแบบของการรับเราเป็นบุตรเป็นหัวข้อหลักของ “ความเป็นหนึ่ง” ในพระคริสต์ที่เราถูกรับให้เป็นบุตร เราจึงเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวของพระเจ้า และรูปแบบของครอบครัวนี้ยังหมายถึงการได้เป็นส่วนหนึ่งใน “พันธสัญญาของพระเจ้า” ที่ได้ทรงทำไว้กับชนอิสราเอล ในบริบทของจดหมายฝากของอัครทูตเปาโล ชาวต่างชาติที่รับพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ต่างกลายเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นทายาทแห่งพระสัญญาที่พระเจ้าทรงได้ทำไว้กับ

ชนอิสราเอล (โรม 8:17; กาลาเทีย 4:7) ประโยชน์ของความสัมพันธ์ที่เรามีกับพระคริสต์ คือการอยู่ในพระคริสต์ ซึ่งเป็นรากฐานทั้งหมดแห่งความเป็นหนึ่งของคริสเตียน ข้อความของข้อพระคัมภีร์ที่อัครทูตเปาโลยกขึ้นมาบอกเรานี้ว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าแต่เดิมมา ที่จะทรงรวบรวมครอบครัวของมนุษย์ขึ้นใหม่ในพระคริสต์ และในครอบครัวของพระเจ้า เราทั้งหมดล้วนเป็นบุตรหลานของพระเจ้า ซึ่งได้รับความรักและการทะนุถนอมเท่าเทียมกัน

มีบางคนรู้สึกสับสน เมื่ออ่านเนื้อหาของข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ เราอ่านเกี่ยวกับ “การทรงทราบล่วงหน้า” (เอเฟซัส 1:5, 11) ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า (predestination) ซึ่งปกติจะแปลว่า “พรหมลิขิต” แต่คำนี้สำหรับพระเจ้าคือการทรงทราบล่วงหน้าว่า “ใครจะเกิดมาและใครจะรับเอาความรอด” ไม่ใช่พระเจ้าทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าว่าใครจะรอดหรือพินาศ ดังนั้นที่ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า “พระสัญญาคือพระเจ้าได้ทรงเลือกเราให้ได้รับความรอด ซึ่งดูเหมือนพระเจ้าทรงบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงเลือกบางคนให้รอด และบางคนไม่รอด (พินาศ) นี้ไม่ใช่คำสอนของพระคัมภีร์ แต่เป็นว่าพระเจ้าได้ทรงเตรียมแผนการแห่งความรอดไว้ก่อนการวางรากฐานสร้างโลก และทรงเปิดโอกาสให้ทุกคนอาจได้รับการช่วยให้รอด “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16, อ่าน 1 ทิโมธี 2:6 และ 2 เปโตร 3:9 ด้วย) พระเจ้าทรงทราบล่วงหน้าว่าใครจะรับเอาข้อเสนอความรอดของพระองค์ แต่ไม่ใช่เป็น “การทรงลิขิตไว้ล่วงหน้าการตัดสินใจของคนใดคนหนึ่ง” พระเจ้าทรงเสนอความรอดให้กับมนุษย์ทั้งหมด เพราะว่าสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำแล้วเพื่อเรา คำถามมีว่า: เราสนองต่อสิ่งที่พระเจ้าได้เสนอให้อย่างไร พระเจ้าไม่ทรงใช้การบังคับ (coercion) คนใดให้รับเอาความรอด

“ในการประชุมสภาแห่งสวรรค์ พระเจ้าทรงจัดหาไว้สำหรับมนุษย์ แม้พวกเขาจะละเมิดพระบัญญัติซึ่งควรจะพินาศ ที่พวกเขาไม่เชื่อฟัง แต่ผ่านทางความเชื่อในพระคริสต์ ผู้ทรงรับโทษแทนพวกเขา เป็นที่แน่นอนว่าพวกเขากลายเป็นผู้ได้รับการเลือกจากพระเจ้า พวกเขาได้ถูกกำหนดไว้แล้วว่า โดยการรับเอาพระคริสต์ พวกเขาถูกรับเป็นบุตรของพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์สอดคล้อง

ด้วยความยินดีแห่งน้ำพระทัยของพระองค์ น้ำพระทัยของพระเจ้ามนุษย์ทั้งปวงควรได้รับความรอด เพราะทรงได้จัดหาทางไว้อย่างพร้อมมูล ด้วยการประทานพระบุตรองค์เดียวมาสิ้นพระชนม์ไถ่บาปให้มนุษย์ เหล่าคนที่พินาศพวกเขาพินาศเพราะว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะยอมรับการเข้าเป็นบุตรของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, *The Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1114)

วันจันทร์

การรื้อกำแพงกัน

Breaking Down the Wall

การแตกแยกรุนแรงท่ามกลางผู้คนมีสาเหตุมาจากความแตกต่างในเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ และศาสนา ในสังคมหลายแห่ง บัตรประจำตัวจะบอกให้ทราบถึงเชื้อชาติ หรือศาสนาของบุคคลนั้น และบ่อยครั้งความแตกต่างนี้เชื่อมโยงกับสิทธิพิเศษ หรือข้อจำกัดบางประการ คนเหล่านั้นจะต้องดำรงชีวิตอยู่วันต่อวันไป เมื่อสงครามหรือความขัดแย้งประทุขึ้น บัตรประจำตัวที่แสดงให้เห็นความแตกต่างของบุคคลบ่อยครั้งกลายเป็นตัวกระตุ้นให้แสดงออกซึ่งความกตัญหรือทำให้ก่อความรุนแรงขึ้น

ในพระธรรมเอเฟซัส 2:11-22 อัครทูตเปาโลบอกวิธีที่ดีกว่าสำหรับชุมชนคริสเตียน ความเป็นหนึ่งในพระคริสต์ของเรามีผลต่อความแตกต่างของเราอย่างไร มีอะไรถูกทาบให้แตกหักลงโดยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนของพระเยซู

อัครทูตเปาโลเชิญชาวเอเฟซัสให้ระลึกถึงชีวิตของพวกเขาว่าเป็นเหมือนกับอะไร ก่อนที่พวกเขาจะรับเอาพระคุณของพระเจ้าในพระคริสต์ ความแตกต่างในเชื้อชาติ วัฒนธรรม และศาสนาได้ก่อให้เกิดความจงเกลียดจงชังและความขัดแย้งระหว่างกลุ่ม แต่ข่าวดีคือ ในพระคริสต์เราทั้งหมดเป็นดั่งคนกลุ่มเดียว โดยมีพระผู้ช่วยให้รอด และพระผู้เป็นเจ้าขององค์เดียวกัน เราทั้งหมดเป็นประชากรของพระเจ้า “แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกล ได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์” (เอเฟซัส 2:13)

พื้นที่เขตของพระวิหารโบราณในกรุงเยรูซาเล็มมีกำแพงแบ่งอาณาเขตออกเป็นชั้นๆ เพื่อแยกบริเวณพระวิหารออกเป็นส่วนๆ ซึ่งอาณาเขตในสุด มีป้ายเขียนกำหนดไว้ว่า มีชนชาติยิวเท่านั้นที่เข้าไปได้ชาวต่างชาติให้หยุดอยู่แค่กำแพงชั้นนอกสุด การล่วงล้ำกำแพงที่กำหนดเขตหวงห้ามไว้ ผู้นั้นต้องได้รับการลงโทษถึงตาย จากกฎข้อนี้เองที่อัครทูตเปาโลได้รับการกล่าวหาว่า ท่านเป็นผู้ล่วงละเมิดเมื่อท่านได้เข้าไปด้านในกำแพงติดกับพระวิหารหลังจากการเดินทางมิชชันนารีกลับมา ตอนนั้นอัครทูตเปาโลถูกจับตัว และถูกนำตัวไปรับทราบข้อกล่าวหา เพราะท่านได้นำชายผู้หนึ่งเป็นชาวต่างชาติที่ได้รับเชื่อในพระเยซูชื่อ “โตรฟีมัส” (กิจการฯ 21:29) เข้าไปในเขตกำแพงที่เขียนห้ามไว้ ในจดหมายฝากอัครทูตเปาโลได้กล่าวโต้แย้งว่าพระคริสต์ “เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง” (เอเฟซัส 2:14)

ในพระคริสต์ เหล่าผู้เชื่อได้กลายเป็นเชื้อสาย (descendants) ของท่านอับราฮัม และได้รับพิสิสุหนต์แห่งดวงใจ ส่วนการเข้าพิสิสุหนต์ฝ่ายกายที่พระเจ้าทรงประทานให้ท่านอับราฮัมขึ้นไปยังพิสิสุหนต์ฝ่ายจิตวิญญาณที่เหล่าผู้เชื่อจะรับเอาในพระคริสต์ (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 10:16) “ในพระองค์นั้น ท่านได้รับพิสิสุหนต์ที่มีมนุษยมิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายเนื้อหนังเสียในการเข้าสู่หนต์แห่งพระคริสต์” (โคโลสี 2:11)

อ่านพระธรรมเอเฟซัส 2:11-22 ยังมีสิ่งใดอยู่ในคริสตจักรในปัจจุบันนี้ ตามที่อัครสาวกเปาโลกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ตอนนี้หรือไม่อย่างไร

วันอังคาร

เอกภาพในกายเดียว

Unity in One Body

อัครทูตเปาโลปฏิบัติตามถ้อยคำที่ท่านได้รับการดลใจมา ซึ่งได้มอบให้ชาวเอเฟซัส ความเป็นหนึ่งที่มีอยู่ระหว่างชาวยิว และชาวต่างชาติระหว่างผู้คนที่มาจากพื้นฐานแตกต่างกัน ในด้านวัฒนธรรมและชาติพันธุ์ ไม่ใช่เรื่องอภินิหาร หรือตำนานเล่าต่อกันมา หรือเป็นเพียงความนึกคิดที่เกิด

ขึ้น แต่เป็นความต้องการที่จริงจัง “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้า ผู้ถูกจองจำเพราะเห็น
แก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอวิงวอนท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับพันธกิจอันเนื่องจาก
ทรงเรียกท่านนั้น” (เอเฟซัส 4:1)

จาก เอเฟซัส 4:1-3 คริสเตียนจะดำเนินชีวิตให้สมกับที่ได้รับ
การทรงเรียกได้อย่างไร

แนวปฏิบัติซึ่งเป็นผลลัพธ์จากคุณความดี (virtues) และพระคุณใน
ชีวิตของคริสเตียนซึ่งจะช่วยให้มีความเป็นหนึ่ง “จงเพียรพยายามให้คงความ
เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ซึ่งพระวิญญาณทรงประทานนั้นด้วยสันติภาพเป็น
พันธะ” (เอเฟซัส 4:3) คุณลักษณะทั้งหลายเหล่านี้มีรากฐานมาจากความรัก
(1 โครินธ์ 13:1-7) ความรักในภาคปฏิบัติจะส่งวนความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง
ชายหญิง และส่งเสริมสันติภาพและเอกภาพในชุมชนคริสเตียน และขยาย
ออกไป เอกภาพในคริสตจักรเผยให้เห็นความรักในลักษณะพิเศษที่ไม่
เหมือนใครที่คนอื่นๆ สามารถมองเห็นได้ คริสตจักรถูกเรียกให้เป็นพยานใน
ลักษณะเช่นนั้น โดยเฉพาะในช่วงเวลาแห่งความขัดแย้ง เกิดการแตกแยก
และสงคราม

อ่านเอเฟซัส 4:4-6 ประเด็นสำคัญของพระคัมภีร์สามข้อนี้คือ
อะไร

พระคัมภีร์ข้อแรกของบทนี้ อัครทูตเปาโลแสดงความสนใจลึกซึ้งซึ่งของ
ท่านใน “ความเป็นหนึ่งของคริสตจักร ท่านเริ่มด้วยคำวิงวอนให้เหล่าผู้เชื่อ
มีความเป็นหนึ่ง (เอเฟซัส 4:1-3) และตามมาด้วยรายชื่อส่วนประกอบสำคัญ
เจ็ดประการที่จะรวมเหล่าผู้เชื่อเข้าด้วยกัน (เอเฟซัส 4:4-6) ความเป็นหนึ่งเป็น
บางสิ่งที่เกิดขึ้นพร้อมกัน ซึ่งเหล่าผู้เชื่อมีในครอบครองอยู่แล้ว (เอเฟซัส 4:4-6)
เป็นบางสิ่งต้องทำงานอย่างไม่หยุดหย่อนและต้องธำรงไว้ (เอเฟซัส 4:1-3) และ
เป็นเป้าหมายของอนาคตซึ่งเราพยายามมุ่งมั่นไปให้ถึง (เอเฟซัส 4:13)

“อัครทูตวิงวอนพี่น้องชายหญิงในพระคริสต์ของท่านให้สำแดงอำนาจ
แห่งความจริงในชีวิตของพวกเขาซึ่งท่านได้นำเสนอให้พวกเขาไปแล้ว โดยการ

เป็นคนถ่อมตัวและสุภาพอ่อนโยน มีความอดกลั้นอดทนและมีความรัก พวกเขาต้องสะท้อนพระลักษณะอุปนิสัยของพระคริสต์ และพระพรแห่งความรอดของพระองค์ พวกเขาทั้งปวงเปรียบเหมือนมีร่างกายเดียว มีพระวิญญาณองค์เดียว มีพระเจ้าองค์เดียว และมีความเชื่อเดียวกัน ในฐานะเป็นพระกายของพระคริสต์ ผู้เชื่อทั้งหมดมีชีวิตไหวพวยโดยพระวิญญาณองค์เดียว และมีความหวังเดียวกัน ความแตกแยกในคริสตจักรเป็นการทำให้ศาสนาของพระคริสต์เป็นที่อับอายต่อหน้าชาวโลก และเป็นการเปิดโอกาสให้ศัตรูแห่งความจริงอ้างว่าแนวทางของพวกเขาชอบธรรม คำสั่งสอนของอัครทูตเปาโลไม่ได้ถูกเขียนขึ้นสำหรับคริสตจักรในสมัยของท่านเท่านั้น พระเจ้าทรงออกแบบให้คำสอนนี้ควรถูกส่งลงมาถึงพวกเราด้วย พวกเรากำลังทำอะไรเพื่อสงวนความเป็นหนึ่งไว้ในความผูกพันแห่งสันติสุข” (เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 5, หน้า 239)

คุณสามารถเลือกอะไรเดี๋ยวนี้เพื่อให้เกิดความมั่นใจได้ว่า คุณกำลังดำเนิน “อย่างมีคุณค่าสมกับที่คุณได้ถูกเรียก”

พุธ

ผู้นำคริสตจักรและเอกภาพ

Church Leaders and Unity

“แต่ว่าพระคุณนั้น ทรงโปรดประทานแก่เราทุกๆ คน ตามขนาดที่พระคริสต์ประทานได้” (เอเฟซัส 4:7) ขณะที่ความรอดเป็นของประทานแก่คนทั้งปวง ผู้จะรับเอาส่วนของประทานแห่งพระวิญญาณบางอย่างทรงประทานให้บางคนเพื่อวัตถุประสงค์พิเศษ

อ่านเอเฟซัส 4:11 มิใช่ของประทานการเป็นผู้นำอะไรบ้างที่พระคริสต์ทรงประทานให้คริสตจักร

จากเอเฟซัส 4:12 อะไรคือพระประสงค์ของพระเจ้าในการประทานของประทานการเป็นผู้นำแก่คริสตจักร และของประทานเหล่านี้เกี่ยวพันกันอย่างไร

คริสเตียนทั้งมวลควรรู้สึกว่าคุณเป็นผู้ประกาศ และเป็นผู้ใช้พระเจ้า และพระกิตติคุณ พระมหาบัญชาให้ทำการประกาศของพระคริสต์ในมัทธิว 28:19, 20 คือทรงมอบหมายให้คริสเตียนทุกคนออกไป เพื่อสร้างสาวกจากผู้คนทุกชาติ ทุกเผ่าพันธุ์ และทุกภาษา และให้รับบัพติศมา และสอนพวกเขาให้ถือสิ่งสารพัด การประกาศพระกิตติคุณไม่ทรงประทานให้เพียงกลุ่มคนพิเศษจำนวนไม่กี่คน อย่างเช่นศาสนาจารย์ ศิษยาภิบาลหรือผู้ประกาศพระกิตติคุณ แต่ทรงประทานให้กับคนทั้งปวงผู้รับเอาพระนามของพระคริสต์ ไม่มีใครสามารถอ้างได้ว่า ตนเป็นผู้ได้รับการยกเว้นจากงานเผยแผ่พระกิตติคุณ และไม่มีผู้นำคริสตจักรคนใดสามารถอ้างได้ว่า ตนได้ถูกแยกออกจากพันธกิจการรับใช้เป็นการเฉพาะของประทานฝ่ายวิญญาณที่ทรงประทานให้ก็เพื่อส่งเสริมงานของคริสตจักร ผู้นำคริสตจักรทั้งหลายมีความจำเป็นต้องได้รับการเลี้ยงดู ได้รับการส่งเสริมและการหนุนใจสู่ความเป็นหนึ่ง

อัครทูตเปาโลเขียนรายชื่อของประทานการเป็นผู้นำบอกเราว่า บทบาทเหล่านี้พระเจ้าทรงจัดทำให้เพื่อให้ผู้นำเข้าถึงผู้หลงหาย เป็นความรับผิดชอบของบางคนที่ถูกเรียกเป็นพิเศษภายในโบสถ์เพื่อช่วยคนอื่นเติมเต็มพันธกิจการรับใช้ของพวกเขา และงานรับใช้เพื่อพระคริสต์คือการส่งเสริมพระกายของพระคริสต์ “จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ และในความรู้อันถึงพระบุตรของเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่คือเต็มขนาดความใหญ่โตของพระคริสต์” (เอเฟซัส 4:13) ตัวอย่างรูปแบบการเป็นผู้นำของพระคริสต์บอกให้เราทราบว่าจะดำเนินพันธกิจการรับใช้อย่างไร พระเยซูเสด็จลงมาเพื่อรับใช้คนอื่นไม่ใช่ให้ผู้อื่นรับใช้พระองค์ (มัทธิว 20:25-28) เราจะต้องออกไปและทำอย่างเดียวกัน

มีความโน้มเอียงอย่างแรงท่ามกลางมนุษย์เรา ที่ต้องการอยู่อย่างอิสระ และไม่ต้องมารับผิดชอบคนใด ในสังคมของชาวตะวันตกความโน้มเอียงนี้ลุกลามไปเหมือนโรคระบาด อย่างไรก็ตาม อัครทูตเปาโลเตือนเราว่า “ไม่มีคริสเตียนคนใดอยู่ตามลำพังในโลกนี้ ดังนั้นเราอยู่รวมกันเรียกว่าชุมชนแห่งความเชื่อ โดยมีผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อช่วยหนุนใจซึ่งกันและกัน ขณะที่เราต่างเดินทางบนถนนสายเดียวกัน เราทั้งหลายต้องอยู่ร่วมกันในฐานะที่เราเป็นส่วนหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์

คุณมีของประทานฝ่ายจิตวิญญาณอะไรบ้าง และคุณจะใช้ของประทานดังกล่าวเสริมสร้างเอกภาพในคริสตจักรท้องถิ่นที่คุณอยู่อย่างไร

วันพฤหัสบดี

ความสัมพันธ์ของมนุษย์ในพระคริสต์

Human Relationships in Christ

ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาแห่งความสัมพันธ์ คือความสัมพันธ์กับพระเจ้าและมนุษย์ด้วยกัน จะไม่มีเหตุผลเลยที่ใครจะอ้างว่า ตนมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับพระเจ้า โดยที่เขาหรือเธอไม่มีความสัมพันธ์แนบแน่นกับเหล่าผู้เชื่อด้วยกัน อนึ่งคริสเตียนไม่อาจอยู่โดดเดี่ยวไม่เกี่ยวข้องกับใครเหมือนเป็น “สูญญากาศ” หลักการของความเป็นหนึ่ง ที่อัครทูตเปาโลยกมาอภิปรายในจดหมายฝากของท่านมีเนื้อหาที่นำไปใช้ได้ว่า เราจะดำเนินชีวิตเกี่ยวข้องกับคนอื่น ๆ อย่างไร

อ่านเอเฟซัส 5:15-21 อัครทูตเปาโลพูดอะไรกับเราในข้อที่ 21 อะไรคือความสัมพันธ์ระหว่าง “การยอมตาม” (submission) และความเป็นหนึ่ง

คำวิงวอนของอัครทูตเปาโลที่ว่า “ยอมตาม” (submitted) ต่อกันและกัน เมื่อเชื่อมโยงเข้ากับวลีที่ว่า “ประกอบด้วยพระวิญญาณ” ใน (เอเฟซัส 5:18) การแสดงออกของการได้รับการเติมด้วยวิญญาณแห่งการยอมตามซึ่งกันและกัน ซึ่งคือท่าทีความถ่อมใจอันถูกต้อง และมีความคิดสุขุมรอบคอบเห็นอกเห็นใจต่อกัน นี่คือคุณลักษณะธรรมชาติของบุคลิกส่วนใหญ่ เป็นของประทานแห่งพระวิญญาณองค์เดียวกัน ผู้ซึ่งผูกพันเราให้เป็นหนึ่งในพระคริสต์ การมองดูจากทัศนะเช่นนี้ การยอมตาม คือคุณสมบัติภายในที่แสดงออกซึ่งการคารวะต่อพระคริสต์ เป็นการมองเห็นคุณค่า และขอบพระคุณสำหรับการที่พระองค์ทรงถวายพระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับเรา

อ่านพระธรรมเอเฟซัส 5:22-6:9 มีอิทธิพลอะไรเกิดกับความสัมพันธ์ของเราในฐานะมนุษย์ เมื่อคุณสมบัติแห่งการ “ยอมตามซึ่งกัน

และกัน” นี้ เกิดขึ้นในบ้าน และสถานที่ทำงานของผู้เชื่อในพระคริสต์

การเป็นหนึ่งในคริสตจักรสะท้อนขอบเขตได้มากในความเป็นหนึ่งของบ้าน อัครทูตเปาโลกล่าวย่ำว่าความเป็นหนึ่ง หรือความสามัคคี ความรัก และการให้ความนับถือ ซึ่งควรมีอยู่ระหว่างสามมี และภรรยาควรสะท้อนมาจากความรักของพระคริสต์ซึ่งมีต่อคริสตจักร ความรักที่นำไปสู่การเสียสละตนเอง ดังนั้นการให้การนับถือตามแบบอย่างของพระคริสต์ ที่ปฏิบัติในบ้าน และเช่นเดียวกันในคริสตจักร ถือเป็นแนวปฏิบัติของสามมี ภรรยา และสมาชิกคริสตจักร คุณลักษณะของพระคริสต์นี้ควรเป็นแบบอย่างในความสัมพันธ์ระหว่างเด็ก ๆ และบิดามารดา และระหว่างนายจ้าง และลูกจ้าง (ผู้รับใช้ และเจ้านาย) ซึ่งจะทำให้เกิดความกลมเกลียว และสันติสุข ซึ่งควรได้แผ่ซ่านไปทั่วบ้านของเรา และควรครอบคลุมไปในชีวิตในคริสตจักรของเราเช่นกัน

มีหลักการอะไรที่คุณได้รับจากข้อพระคัมภีร์ในวันนี้ ที่ช่วยให้คุณเข้าใจดีขึ้นว่า คุณควรปฏิบัติตนต่อสมาชิกในครอบครัวและเพื่อร่วมกันอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เอลเลน จี. ไวท์, วิทยุญาณแห่งความเป็นหนึ่ง, หน้า 179–188 และคำพยานสำหรับคริสตจักร เล่ม 9

“พระคริสต์ไม่ทรงยอมรับในความแตกต่างของชาติพันธุ์ ยศถาบรรดาศักดิ์หรือหลักความเชื่อ ส่วนพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีปรารถนาจะสร้างประโยชน์จากท้องถิ่น และเชื่อชาติตลอดจนของประทานทั้งหมดแห่งสวรรค์ เพื่อแยกครอบครัวของพระเจ้าที่เหลือนบนโลกออกมา แต่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทำลายกำแพงทุกแห่งที่ขวางกั้นออกไป เพื่อสำแดงของประทานแห่งพระกรุณาและความรัก โดยไม่มีอะไรขีดคั่นเหมือนกับอากาศ แสงสว่างหรือสายฝนที่โปรยปรายลงมารดผืนดินให้สดชื่น”

“ชีวิตของพระคริสต์ทำให้เกิดศาสนาที่ไม่มีชั้นวรรณะ เป็นศาสนาของชาวยิว และชาวต่างชาติเป็นของผู้ที่เป็นไทและเป็นทาส (free and bond) ทุกเผ่าพันธุ์เชื่อมโยงในภราดรภาพ (brotherhood) ทุกคนเสมอภาพกันในสายพระเนตรของพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงเห็นความแตกต่างกันระหว่างเพื่อนบ้าน และคนแปลกหน้า เพื่อนๆ หรือศัตรู สิ่งที่ยื่นขอ (appealed) ความกรุณาจากพระองค์คือ ดวงวิญญาณที่หิวกระหายสำหรับน้ำแห่งชีวิต” (เอลเลน-จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 9, หน้า 190, 191)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. “ในพระธรรมเอเฟซัส บทที่ 4 แผนของพระเจ้านั้นชัดเจนมาก ซึ่งเปิดเผยให้บุตรทั้งหลายยึดมั่นในความจริง ให้คริสตจักรเป็นเอกภาพ เพื่อให้สมาชิกสามารถสำแดงให้โลกได้เห็นประสบการณ์จากคำสอนทางศาสนาที่สมบูรณ์แบบที่เหล่าสาวกประกาศ” (คำวิจารณ์ของ เอลเลน จี. ไวท์, The SDA Bible Commentary, เล่ม 6, หน้า 1117 คุณเห็นอะไรใน เอเฟซัส บทที่ 4 ที่ชี้ถึงเอกภาพของคริสตจักรและเราจะทำอะไรได้บ้าง เพื่อให้คริสตจักรเป็นเอกภาพ
2. เอกภาพจะเกิดขึ้นได้อย่างไร เราจำเป็นต้องมีความถ่อมสุภาพและยอมรับซึ่งกันและกัน ถ้าปราศจากคุณสมบัติดังกล่าวนี้ เอกภาพจะเกิดขึ้นในคริสตจักรได้อย่างไร ถ้าเราหยิ่งและถือตัวถือเอาความคิดเห็นของตนเป็นที่ตั้ง และไม่เต็มใจรับฟังพี่น้องผู้เชื่อคนอื่นๆ เราจะไม่มีโอกาสได้รวมกันเป็นหนึ่ง เราสามารถจะเรียนรู้ความถ่อมใจ และการยอมตามนี้ได้อย่างไร
3. เราจะเป็นเอกภาพ แม้จะไม่เห็นด้วยในทุกสิ่งได้อย่างไร

สรุปใจความสำคัญ:

ในจดหมายฝากที่อัครทูตเปาโลเขียนถึงคริสตจักร เอเฟซัส ท่านให้คำแนะนำหลายประการว่า อะไรคือความหมายสำหรับคริสเตียนเมื่อพูดว่าอยู่ “ในพระคริสต์” ความรอดในพระเยซูเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราในแนวที่ปฏิบัติตามได้ ความสัมพันธ์ทั้งหมดของมนุษย์เรา รวมไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องชายหญิงในคริสตจักร ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยอำนาจของพระคริสต์ที่ทำงานในชีวิตของเราทั้งหลาย และการเปลี่ยนแปลงนี้มีความสำคัญยิ่งยวด ทั้งนี้เพื่อเราจะมีความเป็นหนึ่งเดียวกัน

บทที่ 5

ประสบการณ์ของเอกภาพ ในคริสตจักรยุคแรก

The Experience of Unity in the Early Church

วันที่ 27 ตุลาคม - 2 พฤศจิกายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ 1:12-14; กิจการฯ 2:5-13; วิวรรณ์ฯ 14:12; กิจการฯ 2:42-47;

กิจการฯ 4:32-37; กิจการฯ 5:1-11; 2 โครินธ์ 9:8-15

ข้อควรจำ

“เขาทั้งหลายได้ชะม้กเขม้กนั้งค้ำสอนของจ้ำพวกอัครทูต และร่วมส้ามัคคีธรรมนั้งชะม้กเขม้กนั้งการห้กขนมบั้งและการอธิษฐาน” (กิจการฯ 2:42)

คริสตจักรรวมกันเป็นหนึ่งในผลลัพธ์ของการแบ่งปันประสบการณ์ด้านจิตวิญญาณในพระเยซู ผู้ตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) ข้อผูกพันอันหนักแน่นของความสัมพันธ์ได้หล่อหลอมในการเดินทางฝ่ายจิตวิญญาณ และประสบการณ์ ชาวแอ็ดเวนตีสกลุ่มเริ่มแรกต่างมีประสบการณ์เช่นนั้นขณะรวมตัวกันใน “กลุ่มเคลื่อนไหว มิลเตอร์ไรท์” (Millerite movement) การมีประสบการณ์ผิดหวังร่วมกันในปี ค.ศ. 1844 ผูกพันดวงใจของพวกเขาเข้าด้วยกัน ขณะที่พวกเขาแสวงหาคำอธิบายเกี่ยวกับความผิดหวังของพวกเขา ประสบการณ์อันเจ็บปวดนี้ได้ก่อให้เกิด “คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีส” และความจริงเกี่ยวกับ “การพิพากษาล่วงหน้าก่อนการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง” (pre-Advent judgment) และสิ่งต่างๆ ที่สืบทอดมา

ประสบการณ์ของเหล่าอัครทูต และสาวกทั้งหลายภายหลังการเสด็จกลับสู่สวรรค์ของพระเยซู เป็นคำพยานถึงพลังอำนาจแห่งพระวจนะของพระเจ้า การอธิษฐาน และความสัมพันธ์ใกล้ชิดในการเสริมสร้างความเป็นหนึ่ง และความกลมเกลียวท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อซึ่งมีพื้นฐาน ความเป็นมาแตกต่างกันมาก ประสบการณ์อย่างเดียวกันนี้ยังคงมีความเป็นไปได้ในวันนี้

“ข้าพเจ้ายังยืนยันกรานว่า ความสัมพันธ์เช่นนั้นเป็นองค์ประกอบสำคัญ เฉพาะในการนมัสการร่วมกันเป็นกลุ่ม...จะว่าไปไม่มีสิ่งใดจะมาทดแทนความเป็นคริสเตียนแท้ ผู้ตระหนักในความผูกพันฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งรวมเขาหรือเธอกับผู้เชื่อคนอื่นๆ และกับองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเยซูคริสต์... พระเยซูคริสต์ทรงนำดวงวิญญาณมาสู่พระองค์เป็นก้าวแรก และจากนั้นพระองค์ทรงเชื่อมดวงวิญญาณดวงนั้นกับดวงวิญญาณของผู้เชื่อคนอื่นๆ ให้พวกเขาเป็นหนึ่งในพระกายของพระองค์ นั่นก็คือคริสตจักร” (Robert G. Rayburn, *O Come, Let Us Worship* (Grand Rapids: Baker Book House, 1890), หน้า 91

วันอาทิตย์

หลายวันแห่งการเตรียมความพร้อม

Days of Preparation

ช่วงหลายชั่วโมงสุดท้ายที่พระเยซูทรงใช้กับเหล่าสาวกก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูทรงสัญญาว่า พระองค์จะไม่ทอดทิ้งพวกเขาไว้ตามลำพัง พระองค์จะทรงส่งผู้ปลอบประโลมอีกองค์หนึ่ง คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาร่วมทำการในพันธกิจการรับใช้ พระวิญญาณจะทรงสอนพวกเขาทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทำให้พวกเขาระลึกถึงสิ่งทั้งปวงที่พระเยซูได้ตรัส และได้กระทำ (ยอห์น 14:26) และเมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด (ยอห์น 16:13) ในวันที่พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ย้ำถึงพระสัญญาว่า “เพราะว่ายอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่ไม่ช้าไม่นานท่านจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์...ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการฯ 1:5, 8)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 1:12-14 เหล่าสาวกได้ทำอะไรระหว่าง ช่วงเวลาสิบวัน

เราสามารถจินตนาการได้ว่าช่วงสิบวันเหล่านี้เป็นช่วงเวลาแห่ง “ความ
อัดแน่นในการเตรียมความพร้อมฝ่ายวิญญาณจิต” เป็นช่วงพักจากการงาน
ฝ่ายเนื้อหนัง และเข้ามารวมตัวกันแบ่งปันความทรงจำที่พวกเขาที่มีกับพระเยซู
ไม่ว่าจะเป็นการกระทำหรือคำสั่งสอน และการอัศจรรย์ของพระองค์ “พวกเขา
ร่วมใจกันชะมักเข้มนอิชฐานพร้อมกับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของ
พระเยซู และพวกน้องชายของพระองค์ด้วย” (กิจการฯ 1:14)

ขณะที่เหล่าสาวกกำลังรอให้พระสัญญาเป็นจริง พวกเขาต่อมใจของ
พวกเขาลง และกลับใจใหม่แท้จริง พวกเขาต่างสารภาพความไม่เชื่อของตน
พวกเขาได้รับการเรียกให้ระลึกถึงถ้อยคำที่พระคริสต์ได้ตรัสก่อนพระองค์จะ
สิ้นพระชนม์ พวกเขาต่างเข้าใจในความหมายอย่างเต็มๆ ความจริงที่ได้ผ่าน
ความทรงจำของพวกเขา บางคนในพวกเขาได้นำมาทบทวนให้ซึ่งกันและกัน
ฟัง พวกเขาต่างกล่าวตำหนิพวกเขาเองสำหรับการเข้าใจผิดในองค์พระผู้ช่วย
ให้รอด เหมือนขบวนแห่ ภาพแล้วภาพเล่าในช่วงชีวิตอันแสนอัศจรรย์ของ
พระองค์ได้ผ่านไปในความนึกคิดของพวกเขา ขณะที่พวกเขาตรึกตรองในชีวิต
อันบริสุทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ พวกเขาตระหนักว่า ไม่ว่าจะนานอันใดจะตราก
ตรำเกินไป ไม่มีการเสียสละใดจะมากเกินไป ถ้าพวกเขาสามารถจะดำเนิน
ชีวิตเป็นพยานเพื่อสะท้อนพระอุปนิสัยอันน่ารักของพระคริสต์ออกมา โอ...ถ้า
พวกเขาได้มีเวลาอีกสามปีรอบที่สองเพื่อดำเนินชีวิตร่วมกับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง
พวกเขาแน่ใจว่า พวกเขาจะมีพฤติกรรมแตกต่างจากที่ผ่านมาสักเพียงใด! ถ้า
พวกเขาสามารถได้เห็นพระอาจารย์อีกครั้งหนึ่ง พวกเขาคงมุ่งมั่นที่จะสำแดง
ให้พระองค์รับรู้ที่พวกเขารักพระองค์ลึกซึ้งเพียงใด และพวกเขารู้สึกเศร้า
เสียใจอย่างที่สุดเพียงใด ที่ได้ทำให้พระองค์รู้สึกเศร้าพระทัยจากถ้อยคำ หรือ
ท่าทีแสดงออกว่าไม่เชื่อที่ผ่านมา แต่พวกเขาได้รับการปลอบประโลมจาก
ความคิดว่า พวกเขาได้รับการอภัยแล้วทุกสิ่ง และบัดนี้พวกเขาได้ตั้งจิตมั่น
และจะให้มันคงที่ที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ พวกเขาจะขอชดเชยความผิด (atone)
สำหรับการไม่เชื่อ ด้วยการสารภาพอย่างกล้าหาญว่าพวกเขาได้ผิดต่อพระองค์

ให้ชาวโลกทราบ...พวกเขาจะสลัดทิ้งความแตกต่างทั้งสิ้นออกไป จะละทิ้งความปรารถนาจะเป็นใหญ่เหนือผู้ใดไม่ให้เหลืออยู่ พวกเขาจะเข้ามาอยู่ใกล้ชิดกันในความสัมพันธ์ของคริสเตียน” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 36, 37)

มีอะไรที่คุณอยากทำเพื่อตอบสนองความเชื่อ และมีอะไรที่คุณได้เรียนรู้จากความเสียใจที่ผ่านมาเพื่อให้คุณทำได้ดีขึ้นในอนาคต

วันจันทร์

จากบาเบลถึงเพนเทคอสต์

From Babel to Pentecost

หลายวันหลังการเสด็จขึ้นไปของพระเยซู เป็นช่วงเวลาแห่งการเตรียมความพร้อม และวันซึ่งบรรลุดจุดสูงสุดของเหตุการณ์คือ “เพนเทคอสต์” พระคัมภีร์ข้อแรกของ กิจการฯ บทที่ 2 บันทึกไว้ว่า “เมื่อวันเทศกาลเพนเทคอสต์มาถึง จำพวกศิษย์จึงรวมอยู่ในที่แห่งเดียวกัน” (กิจการฯ 2:1)

ในพระคัมภีร์เดิม คำว่า “เพนเทคอสต์” หมายถึง พิธีเลี้ยงฉลองที่สองของพิธีเลี้ยงฉลองสำคัญสามครั้งชาวยิวที่เป็นชายทุกคนมีพันธะต้องเข้าร่วมในพิธีเลี้ยงฉลองนี้ และกำหนดวันของพิธีฉลองนี้คือ วันที่ห้าสิบหลังวันปีสกา (ในภาษากรีก pentekoste แปลว่า วันที่ห้าสิบหลังวันปีสกา) ในช่วงระหว่างพิธีเลี้ยงฉลองชาวยิวจะนำผลแรกทางการเกษตรมาถวาย เป็นการขอบพระคุณพระเจ้า

เป็นไปได้เช่นกันที่ในสมัยพระเยซูทรงอยู่บนโลก พิธีฉลองเพนเทคอสต์ยังถือว่าเป็นเฉลิมฉลอง การที่พระเจ้าทรงประทานพระบัญญัติให้ชนอิสราเอลและชาวโลกที่ “ภูเขาศีนาย” (อพยพ 19:1) ดังนั้นเราเห็นตรงกันว่า พระบัญญัติของพระเจ้ามีความสำคัญต่อเนื่อง เป็นส่วนหนึ่งของ “หีบห่อ” (parcel) ของข่าวสารคริสเตียนเกี่ยวกับพระเยซู ซึ่งการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ได้ประทานการอภัยบาปแก่เหล่าผู้ได้ละเมิดพระบัญญัติ จึงไม่สงสัยเลยว่าข้อพระคัมภีร์สำคัญข้อหนึ่งเกี่ยวกับวันสุดท้ายกล่าวถึงทั้งพระบัญญัติ และพระกิตติคุณว่า: “นี่แหละความอดทนซึ่งพวกธรรมิกชน คือผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และดำเนินตามความเชื่อของพระเยซูจะต้องมี” (วิวรณ์ 14:12)

อีกอย่าง ภูเขาซีнай ขณะที่ท่านโมเสสได้รับพระบัญญัติสิบประการ (อพยพ 19:16-25, ฮีบรู 12:18) มีปรากฏการณ์อัศจรรย์หลายประการเกิดขึ้น ซึ่งก็เช่นกันมีนิมิตหมายหลายอย่างปรากฏให้เห็นในวันเพนเทคอสต์ พระคัมภีร์บันทึกว่า “ในทันใดนั้นมีเสียงมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล่าลั่นก้องทั่ว ดึกที่เขานั่งอยู่นั้น มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลึนปรากฏแก่เขากระจายอยู่บนเขาลึนทุกคน คนเหล่านั้นก็ประจบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ จึงตั้งต้นพูดภาษาอื่น ๆ ตามที่พระวิญญานทรงโปรดให้พูด” (กิจการย 2:2-4)

อ่านพระธรรมกิจการย 2:5-13 การอัศจรรย์ครั้งนี้มีความสำคัญอย่างไร

เพนเทคอสต์ต้องเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองแห่งความชื่นชมยินดี เพราะเป็นการเลี้ยงฉลองขอบพระคุณพระเจ้าในพระพรแห่งความเอื้ออารีของพระองค์ การพูดคุยด้วยความตื่นเต้น และความชื่นชมยินดีตรงนี้ อาจเป็นสาเหตุทำให้ชาวบ้านกล่าวหาเหล่าสาวกอย่างผิดๆ ว่าพวกเขากำลังเมาเหล้า (กิจการย 2:13-15) ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าได้ปรากฏให้เห็นในการอัศจรรย์โดยเฉพาะ “การพูดภาษาแปลกๆ” ก่อนหน้าช่วงเวลาเทศกาลนี้ชาวยิวที่อาศัยอยู่ในเมืองต่างๆ ทั่วอาณาจักรโรมได้เดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็ม และบัดนี้คนเหล่านั้นได้ยินข่าวสารของพระเยซู พระเมสสิยาห์ ในภาษาท้องถิ่นของพวกเขาเอง

ในลักษณะพิเศษไม่เหมือนใคร (unique way) เทศกาลเพนเทคอสต์ ช่วยสะท้อนกลับของครอบครัวมนุษย์ที่การกระจัดกระจายไปโลกตั้งแต่เดิมมา ทำให้ก่อรูปแบบหลากหลายภาษาและเผ่าพันธุ์ขึ้นตั้งแต่สมัย “หอบาเบล” ความมหัศจรรย์แห่งพระคุณได้เริ่มต้นการรวมตัวกันใหม่ (reunifying) ของครอบครัวมนุษย์ และการรวมกันเป็นหนึ่งในคริสตจักรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก เป็นพยานแสดงให้เห็นธรรมชาติแห่งอาณาจักรของพระองค์ซึ่งได้กระจายไปตั้งแต่สมัย “หอบาเบล” กำลังถูกไถ่ให้กลับสู่สภาพเดิม

ในการตอบสนองต่อเรื่องเทศนาของทูตเปโตร และการเชื่อเชิญให้กลับใจใหม่ รับเอาความรอด ในวันนั้นมีผู้คนจำนวน 3,000 คนได้ทำการตัดสินใจรับเอาพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ ซึ่งเป็นการทำให้พระสัญญาในพระคัมภีร์เดิมที่ทำไว้กับชนอิสราเอลได้สำเร็จสมจริง พระเจ้าทรงทำงานในดวงใจของคนทั้งปวงเหล่านี้ มิใช่น้อยที่ได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูจากแดนไกล และพวกเขาได้เดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับความหวังที่จะได้พบพระองค์ หลายคนอาจเคยได้เห็น และได้ยินข่าวสารแห่งความรอดของพระเจ้ามาก่อน แต่ยังไม่ได้อบถวายตนเองเป็นผู้ติดตามพระเยซู ณ เทศกาลเพนเทคอสต์ พระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์ด้วยการส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาสวมทับเหล่าอัครทูต และสาวกทั้งหลาย และทรงใช้พวกเขาเป็นพยานในการฟื้นฟูพระชนม์ของพระเยซู ซึ่งตอนนี้พวกเขาทราบว่า ในพระนามของพระเยซู ผู้คนทั้งหลายสามารถได้รับการยกบาปผิดของพวกเขา (กิจการฯ 2:38)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 2:42-47 มีอะไรบ้างที่ผู้ติดตามพระเยซูยุคแรกได้ทำในฐานะที่เป็นชุมชนของผู้เชื่อ และสิ่งใดทำให้เกิดเอกภาพของความสัมพันธ์นี้

กิจกรรมพิเศษน่าทึ่งสิ่งแรกที่เหล่าผู้เชื่อใหม่ได้ดำเนินการคือการเรียนรู้คำสอนของเหล่าอัครทูต ซึ่งมาจากคำสอนของพระเยซูซึ่งพวกเขาได้เรียนรู้มาและรวมเข้ากับคำสอน จากพระคัมภีร์ซึ่งจะช่วยทำให้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของผู้เชื่อใหม่เติบโต พระเยซูทรงประทานพระบัญชาไว้ว่า “สอนเขาให้ถือสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกเขาไว้” (มัทธิว 28:20) ชุมชนใหม่แห่งความเชื่อใช้เวลาเรียนรู้จากอัครทูตเกี่ยวกับพระเยซู ซึ่งพวกเขาบางคนได้ยินมาบ้างเกี่ยวกับชีวิต และกิจการรับใช้ของพระองค์ ซึ่งประกอบด้วยคำสอน คำอุปมาต่างๆ คำเทศนาสั่งสอน รวมถึงการอัศจรรย์ทั้งปวงของพระองค์ ทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นความสำเร็จสมจริงของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู (พระคัมภีร์เดิม) ซึ่งพระเจ้าทรงดลใจให้ผู้เผยพระวจนะเขียนขึ้น

พวกเขายังใช้เวลาพบปะกันตามบ้านเพื่อร่วมกันอธิษฐาน และหัก
ขนมปัง การหักขนมปังดังกล่าวไม่บอกชัดเจนว่าเป็นการประกอบ “พิธีมหา
สนิท” หรือเป็นการเลี้ยงดูพี่น้องผู้ที่มาในการประชุม อย่างที่มีบันทึกไว้ตอน
หนึ่งว่า “เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขา ร่วม
รับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดี และใจกว้างขวางทุกวันเรื่อยไป”
(กิจการฯ 2:46) ดูเหมือนเป็นการรับประทานสังสรรค์และการสังสรรค์ดังกล่าว
จัดขึ้นเป็นประจำสำหรับผู้เชื่อใหม่ (และเก่า) ทั้งที่พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม
ซึ่งยังถือว่าเป็นศูนย์กลางของการอุทิศถวายตัว และการนมัสการ และจัดขึ้นใน
บ้านเรือนส่วนบุคคล พวกเขาแบ่งปันรูปแบบชีวิตกับผู้เชื่อใหม่ การอธิษฐาน
เป็นส่วนประกอบสำคัญในชุมชนแห่งความเชื่อ และมีความจำเป็นเพื่อให้
เติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ ชุมชนใหม่นี้ใช้เวลาในการนมัสการ ในบันทึกบอกว่า
กิจกรรมเหล่านี้ทำกันอย่างมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลง

การจัดสังสรรค์เป็นประจำเช่นนี้ ได้ก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีกับคน
อื่นๆ ในกรุงเยรูซาเล็ม เหล่าผู้เชื่อใหม่ได้รับการพรรณนาว่า “ทั้งได้สรรเสริญ
พระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชอบใจ” (กิจการฯ 2:47) ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าเป็น
ผลงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของพวกเขา ผู้ซึ่งได้สร้างอำนาจความ
ประทับใจให้กับผู้คนแวดล้อมพวกเขา ซึ่งพวกเขาได้ทำการรับใช้ด้วยการเป็น
พยานอย่างทรงพลังในความจริง และในองค์พระเยซูผู้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์
ของพวกเขา

**คริสตจักรท้องถิ่นของคุณเรียนรู้อะไรจากตัวอย่างเรื่องเอกภาพ
ของความสัมพันธ์และการเป็นพยานตรงนี้**

พูด

ความเอื้อเฟื้อและความโลภ

Generosity and Greed

ท่านลูกาผู้เขียนพระกิตติคุณลูกาบอกเราว่า การเติบโตที่เกิดจาก
ประสบการณ์ในความสัมพันธ์กับเหล่าผู้ติดตามพระเยซูไม่นานหลังเทศกาล
เพนเทคอสต์คือ การให้การสนับสนุนซึ่งกันและกัน มีบันทึกว่า “บรรดาผู้ที่เชื่อ
ถือนั้น ก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สินสิ่งของของเขาเหล่านั้น เขาเอา

มารวมกันเป็นของกลาง... เขาจึงได้ขายที่ดิน และทรัพย์สินของเขา มาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ” (กิจการฯ 2:44, 45)

ที่จริงการแบ่งปันทรัพย์สินไม่ใช่ข้อกำหนดของคณะกรรมการของชุมชน แต่เป็นการเติบโตจากความรักซึ่งมีต่อกันและกันในความสัมพันธ์ที่พวกเขาได้รับจากประสบการณ์ อันหนึ่งเป็นการแสดงออก ซึ่งการให้การสนับสนุนเช่นนี้ดำเนินไปช่วงเวลาหนึ่ง และเราได้รับทราบในรายละเอียดมากขึ้นใน กิจการฯ บทที่ 4 และ 5 และนี่เป็นหัวข้อที่เราพบในที่อื่นๆ ของพระคัมภีร์ใหม่ ดังที่เราจะได้เห็นในโอกาสต่อไป

ในบริบทนี้ ท่านบารนาบัสได้รับการแนะนำเป็นครั้งแรก ท่านบารนาบัสปรากฏตัวเป็นผู้มีฐานะ เป็นเจ้าของที่ดิน เขาได้ขายที่ดินของเขาเพื่อผลประโยชน์สำหรับชุมชนแห่งความเชื่อ เขาได้นำเงินจากการขายที่ดินแปลงนั้นมามอบให้กับเหล่าอัครทูต (กิจการฯ 4:36, 37) นับว่าท่านบารนาบัสเป็นภาพตัวอย่างให้ผู้เชื่อคนอื่นๆ ได้ทำตาม

อ่านพระธรรมกิจการฯ 4:32-37 และ 5:1-11 แล้วเปรียบเทียบอุปนิสัยและท่าทีของบารนาบัสและอานาเนียกับสัปไฟราว่า มีอะไรทำให้สองสามีภรรยาทำผิด

นอกเหนือจากความบาปของพวกเขาที่ได้โกหกพระวิญญาณบริสุทธิ์ บุคคลทั้งสองได้แสดงความละโมภและความโลภออกมา บางทีไม่มีความบาปใดจะทำลายความสัมพันธ์ และความรักระหว่างพี่น้องได้เร็วกว่าความเห็นแก่ตัว และความละโมภ ถ้าท่านบารนาบัสรับใช้เป็นตัวอย่างด้านบวกแห่งวิญญาณในความสัมพันธ์ของคริสตจักรยุคแรกเริ่ม อานาเนีย และสัปไฟราจะอยู่ฝ่ายตรงกันข้าม ท่านลูกามีความสัตย์ซื่อในการแบ่งปันในเรื่องนี้เกี่ยวกับการมีบุคคลที่ดีอยู่ในหลักศีลธรรมจรรยา (virtuous) อยู่ในชุมชนผู้เชื่อ

ในพระบัญญัติสิบประการ (อพยพ 20:1-17) พระบัญญัติข้อสุดท้ายเกี่ยวกับ “อย่าโลภ” ไม่เหมือนกับข้ออื่นๆ ขณะที่ข้ออื่นๆ พูดเกี่ยวกับการกระทำ ซึ่งเป็นการละเมิดน้ำพระทัยของพระเจ้า และศีลธรรมของมนุษย์แต่บัญญัติข้อสุดท้ายไม่ใช่การกระทำ แต่เป็นขั้นตอนของความคิดมากกว่า ความ

โลกมักกอดคอกันมากับความเห็นแก่ตัว เริ่มแรกเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น และจะมองเห็นได้ก็ต่อเมื่อมีการสำแดงความเห็นแก่ตัวออกมา อย่างที่เราได้เห็นในกรณีของ อานาเนีย และสัปไฟรา ในอีกแง่หนึ่งพระบัญญัติข้อสุดท้ายเผยให้เห็นรากเง่าของความชั่วร้ายที่สำแดงออกในการกระทำ ซึ่งได้รับการปกป้องไว้โดยพระบัญญัติข้ออื่นๆ ทั้งหมด ความโลภของคนทั้งปวงเปิดให้อิทธิพลของซาตานเข้ามา ซึ่งนำพวกเขากล่าวโกหกกับพระเจ้า นี่ไม่เหมือนความโลภของยูดาสซึ่งนำยูดาสสู่การกระทำตามที่ได้อคิดไว้

มีวิธีใดที่เราจะถอนรากของความโลภออกจากชีวิตของเรา เหตุใดการสรรเสริญ และการขอบพระคุณพระเจ้าจึงมีอำนาจต่อต้านพิษของความชั่วร้ายนี้

วันพฤหัสบดี

ระลึกถึงคนยากจน

Remember the Poor

การแบ่งปันทรัพย์สินของที่มีบ่อยครั้งถือว่าเป็นการแสดงออกของความ เป็นเอกภาพในคริสตจักรยุคแรกเริ่มซึ่งจับต้องได้ ความมีใจเอื้ออารีที่พรรณนา ในบทต้นๆ ของหนังสือกิจการฯ ซึ่งดำเนินต่อมาในภายหลังจากอัครทูตเปาโล ส่งคำเชิญชวนให้ร่วมบริจาคเงินไปยังคริสตจักรที่ทานเปาโลได้สถาปนาขึ้น ในมาซิโดเนีย และอาคาญา ขอให้ช่วยเหลือคนยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม (ดูใน กิจการฯ 11:27-30; กาลาเทีย 2:10; โรม 15:26; 1 โครินธ์ 16:1-4) เงินบริจาค นั้นได้กลายเป็นการแสดงออกซึ่งจับต้องได้ในความจริงของคริสตจักร ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบด้วยผู้เชื่อชาวต่างชาติ ซึ่งให้การเอาใจใส่และรักพี่น้องชายหญิง ชาวยิวซึ่งเป็นต้นตอแห่งมรดกตกทอดแห่งความเชื่อในกรุงเยรูซาเล็ม แม้ว่าพวกเขาจะมีวัฒนธรรม และชาติพันธุ์แตกต่างกัน แต่เขาทั้งหลายมาจาก พระกายเดียวกันในพระคริสต์ และได้รับการเกื้อกูลร่วมกันในพระกิตติคุณ หนึ่งเดียว การแบ่งปันนี้กับเหล่าผู้ขัดสนซึ่งอยู่ในคริสตจักรเป็นการช่วยเกื้อกูล ความลำบากฝ่ายกาย และเวลาเดียวกันเป็นการส่งเสริมความเป็นเอกภาพ ฝ่ายจิตวิญญาณด้วย

อ่าน 2 โครินธ์ 9:8-15 อัครทูตเปาโลได้กล่าวอะไร ซึ่งทำให้มีผลลัพธ์แห่งความเอื้ออาทร ซึ่งเปิดเผยให้เห็นโดยคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

ประสบการณ์ของเอกภาพในคริสตจักรยุคแรกเริ่ม แสดงให้เราเห็นถึงสิ่งที่สามารถทำได้ในวันนี้ อย่างไรก็ตาม “เอกภาพ” ไม่ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากการอุทิศถวายจากภายในของเหล่าผู้เชื่อทั้งหมด ผู้นำในยุคแรกเห็นว่าพันธกิจการรับใช้ของพวกเขาเกี่ยวเนื่องกับความเป็นเอกภาพในพระคริสต์ ซึ่งเป็นเช่นเดียวกับความรักของสามี และภรรยา และเด็ก ๆ ของพวกเขา ซึ่งต่างให้ความผูกพันเป็นจุดค้ำยันสัญญา ซึ่งได้รับการหล่อเลี้ยงอยู่ภายในทุกวัน ซึ่งก็เหมือนความเป็นหนึ่งท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อ ความเป็นหนึ่งในพระคริสต์เป็นสิ่งหนุนน้ำใจ และเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ในหลายประการ

ส่วนประกอบสำคัญสำคัญที่เกื้อหนุนให้เกิดเอกภาพในคริสตจักรยุคแรกเริ่มคือ การอธิษฐาน การนมัสการ การมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด การมีนิมิตหมายร่วมกัน และการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า ไม่เพียงแต่พวกเขาเข้าใจพันธกิจการประกาศของพวกเขา ต้องเผยแพร่วาทะกิตติคุณไปยังทุกเชื้อชาติ ทุกภาษาแต่พวกเขาตระหนักด้วยว่า พวกเขามีหน้าที่รับผิดชอบด้านความรัก และการเอาใจใส่ต่อกันและกัน ความเป็นหนึ่งของพวกเขาสำแดงออกด้วยตัวมันเองในความเอื้ออาทร และให้การสนับสนุนซึ่งกันและกันภายใต้ความสัมพันธ์ในท้องถิ่นของตนเอง และขยายออกกว้างขึ้นระหว่างชุมชนของคริสตจักรต่าง ๆ แม้ว่าพวกเขาจะอาศัยอยู่ในระยะห่างออกไปไกล

“การมีจิตเป็นกุศล (benevolence) เป็นเครื่องยืนยันว่าพวกเขาไม่ได้รับพระคุณของพระเจ้าอย่างไร้ค่าอะไรทำให้บังเกิดใจเอื้ออาทรเช่นนั้น การชำระให้ศักดิ์สิทธิ์แห่งพระวิญญาณ ในสายตาของเหล่าผู้เชื่อ และผู้ไม่เชื่อ ถือว่ามันเป็นการอัศจรรย์แห่งพระคุณ” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 344)

ตัวคุณและคริสตจักรของคุณมีประสบการณ์เกี่ยวกับความเอื้อเพื่อและได้รับพระพรอะไรจากความเอื้อเพื่อบ้าง

เอลเลน จี. ไวท์, เทศกาลเพนเทคอสต์, หน้า 35-46 และกิจการของ
อัครทูต

“ความมีใจเอื้ออาทรโดยเหล่าผู้เชื่อ (กิจการฯ 2:44, 45; กิจการฯ 4:32-35) เป็นผลลัพธ์ของการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หลั่งลงมา เหล่าผู้กลับใจรับเอาพระกิตติคุณ “ต่างมีดวงจิตและดวงวิญญาณ” เป็นหนึ่งเดียวกัน ความสนใจอย่างเดียวกันได้ควบคุมพวกเขาให้เดินไปสู่ความสำเร็จแห่งพันธกิจการประกาศที่พระเยซูทรงมอบให้กับพวกเขา ความโลภไม่มีที่พำนักในชีวิตของพวกเขา ความรักที่มีต่อพี่น้องแห่งความเชื่อ และงานรับใช้ที่พวกเขาได้รับมาเป็นหลักการ (espoused) ยิ่งใหญ่กว่าความรักของพวกเขาซึ่งมีต่อความรักในเงินทอง หรือทรัพย์สินสมบัติ งานของพวกเขาเป็นพยานว่าพวกเขานับคุณค่าของดวงวิญญาณของมนุษย์ว่ามีค่ามากกว่าทรัพย์สินแห่งแผ่นดินโลกนี้”

“เป็นเช่นนี้เอง เมื่อไรก็ตามที่พระวิญญาณของพระเจ้าเข้ามาสถิตในชีวิตของผู้เชื่อ ดวงใจของพวกเขาจะได้รับการเติมเต็มด้วยความรักของพระคริสต์ พวกเขาจะดำเนินชีวิตติดตามแบบอย่างของพระองค์ ผู้ทรงยอมเป็นคนยากจนเพราะเห็นแก่เรา โดยผ่านความยากจนของพระองค์เราจะกลายเป็นคนร่ำรวย เงินทอง เวลา อิทธิพล และของประทานทุกอย่างที่พวกเขาได้รับจากพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกเขาจะมองเห็นว่ามันควรถูกใช้ไปในการส่งเสริมพันธกิจการประกาศพระกิตติคุณ อย่างที่เคยเกิดขึ้นในคริสตจักรยุคแรกเริ่ม จะเกิดขึ้นในปัจจุบันได้ พวกเขามองเห็นด้วยสายตาแห่งความเชื่อว่าการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สมาชิกผู้เชื่อทั้งหลายจะละจากความรักสิ่งของในโลกนี้ และพวกเขาเต็มใจจะทำการเสียสละ เพื่อให้เพื่อนมนุษย์ได้ยินพระกิตติคุณแห่งความรอด ความจริงจะถูกประกาศออกไปด้วยฤทธิ์อำนาจซึ่งมีอิทธิพลต่อผู้ฟังทั้งหลาย” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 70, 71)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จากประสบการณ์ของความเป็นเอกภาพในคริสตจักรยุคแรก มีอะไรที่เราในฐานะคริสตจักรยุคปัจจุบันขาด และมีอะไรที่เราสามารถทำได้
2. ตัวอย่างของคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่ที่ทำให้การช่วยเหลือพี่น้องผู้เชื่อที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม เป็นตัวอย่างของสิ่งที่เราควรทำให้วันนี้ได้อย่างไร มีประเด็นอื่นๆ ไหมที่เราอาจให้การช่วยเหลือสังคมคริสตจักรท้องถิ่นสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมบรรเทาความยากจน โดยการบริจาคสิ่งของเครื่องใช้ อันเป็นการช่วยเหลือด้วยปัจจัยพื้นฐานชีวิตได้อย่างไร
3. มีบทเรียนอะไรบ้างที่เราได้รับจากเรื่องเสerah ของอานาเนีย และ สัปไฟรา มีความสำคัญอะไรที่อาจพบได้ใน “วลี” ของกิจการฯ 5:5 และ กิจการฯ 5:11 เกี่ยวกับ “ความสะดุ้งตกใจอย่างยิ่ง” ที่เกิดแก่คริสตจักรเกี่ยวกับความตายของคนทั้งสอง

สรุปใจความสำคัญ:

ประสบการณ์ของคริสตจักรยุคแรกเริ่มเติบโตเร็ว เพราะว่าเหล่าสาวกของพระเยซูมีความตั้งใจเตรียมความพร้อมของพวกเขาเองสำหรับการหลั่งลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามพระสัญญา พวกเขามีความสัมพันธ์และความเชื่อร่วมกัน มุ่งจะรับใช้พระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อเตรียมดวงใจของพวกเขาเพื่อเทศกาลวันเพนเทคอสต์ และภายหลังเทศกาลเพนเทคอสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เปลี่ยนแปลงชุมชนใหม่นี้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ว่า พวกเขามีจิตเอื้ออาทรต่อกันและกัน อันทำให้คริสตจักรเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

บทที่ 6

รูปแบบของความเป็นเอกภาพ

Images of Unity

วันที่ 3 - 9 พฤศจิกายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 เปโตร 2:9; อพยพ 19:5, 6; เอเฟซัส 2:19-22; 1 โครินธ์ 3:16, 17;
1 โครินธ์ 12:12-26; ยอห์น 10:1-11; เพลงสดุดี บทที่ 23

ข้อควรจำ

“ถึงกายนั้นเป็นกายเดียวกันก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะเหล่านั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น” (1 โครินธ์ 12:12)

ถ้าใครได้ศึกษาพระคัมภีร์จะพบว่า พระคัมภีร์เต็มไปด้วยภาพลักษณ์ เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ที่ชี้ไปยังสิ่งที่จริง ซึ่งยิ่งใหญ่กว่าภาพลักษณ์ หรือเครื่องหมายต่างๆ เหล่านั้น ยกตัวอย่างเช่น ส่วนประกอบของระบบการถวายบูชาของพระคัมภีร์ (sacrificial system) ซึ่งจะไปเป็นสัญลักษณ์ของจริงที่ยิ่งใหญ่กว่า: คือพระเยซูทรงเป็นทั้งหมดของแผนการแห่งความรอด

มีภาพลักษณ์อื่นๆ อีกหลายอย่างถูกใช้ในพระคัมภีร์ และบางครั้งมาจากธาตุพื้นฐานอย่าง ดิน น้ำ ลม และไฟ ขึ้นอยู่กับบริบท ภาพลักษณ์เหล่านี้อาจใช้สำหรับด้านจิตวิญญาณ และความจริงด้านศาสนศาสตร์ ยกตัวอย่างเช่น เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหน และไปที่ไหน คนที่บังเกิดจาก

พระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” (ยอห์น 3:8) ตรงนี้ “ลม” ถูกใช้เป็นสัญลักษณ์สำหรับพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระคัมภีร์ใช้สัญลักษณ์หลายอย่างเพื่ออธิบายถึงเอกภาพในคริสตจักรที่พระเจ้าทรงเรียกให้ผู้เชื่อทั้งหลายสำแดงแก่โลก ภาพลักษณ์ของแต่ละบุคคลไม่สมบูรณ์ในตัวหรือของมันเอง ซึ่งโดยภาพรวม ภาพลักษณ์เหล่านี้เผยให้เห็นหลายสิ่งเกี่ยวกับความเป็นเอกภาพของคริสตจักรอย่างเช่น ความสัมพันธ์ของคริสตจักรกับพระเจ้า ความสัมพันธ์ของเหล่าสมาชิกซึ่งมีต่อกันและกัน และความสัมพันธ์ของคริสตจักรกับชุมชนโดยภาพรวม

หัวข้อศึกษาของบทเรียนสำหรับไตรมาสนี้ เราจะมองไปยังสัญลักษณ์บางอย่าง ซึ่งสัญลักษณ์เหล่านั้นเปิดเผยต่อเราเกี่ยวกับเอกภาพในพระคริสต์

วันอาทิตย์

ประชากรของพระเจ้า

The People of God

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 2:9; อพยพ 19:5, 6; เฉลยธรรมบัญญัติ 4:20 และเฉลยธรรมบัญญัติ 7:6 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงสถานะของประชากรของพระเจ้าอย่างไร

คริสตจักรเกี่ยวกับผู้คน แต่ไม่ใช่คนประเภทใดก็ได้ คริสตจักรคือประชากรของพระเจ้า ประชากรผู้เป็นของ (belong) พระเจ้า ผู้อ้างว่าพระเจ้าทรงเป็นองค์พระบิดา และพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา และพวกเขาได้รับการไถ่โดยพระคริสต์ และพวกเขาเชื่อฟังพระองค์ ภาพลักษณ์นี้ยืนยัน (underscore) แนวคิดที่ว่าพระเจ้าทรงมีประชากรของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้ นับตั้งแต่ครั้งพระองค์ทรงแนะนำแผนการแห่งความรอด และทรงดำเนินการต่อเนื่องระหว่างชนอิสราเอลและพระเจ้าในสมัยพระคัมภีร์เดิม และคริสตจักรในพระคัมภีร์ใหม่ จากสมัยของท่านอาดัม สืบต่อโดยเหล่าบรรพชนก่อน และหลังน้ำท่วมโลก และท่านอับราฮัม พระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญากับประชากรของพระองค์ โดยให้พวกเขาเป็นตัวแทนแห่งความรัก ความกรุณา และความยุติธรรมของพระองค์แก่โลก

ประชากรของพระเจ้าถูกเรียกว่า “แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์

ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นปुरुโหดหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์” การถูกเรียกดังกล่าวนี้เป็นการบ่งบอกว่าพวกเขา ได้ถูกแยกออกมาเพื่อพระประสงค์พิเศษ นั่นคือ: “เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 เปโตร 2:9) นี่เป็นเสียงสะท้อนซึ่งพรรณนาถึงพระอุปนิสัยแห่งพระคุณของพระเจ้า อย่างที่ได้บรรยายไว้ในอพยพ 34:6, 7 “พระเจ้าทรงกำหนดให้คริสตจักรเป็นสมบัติพิเศษของพระองค์ เพื่อให้พวกเขาสะท้อนพระลักษณะอุปนิสัยของพระองค์ออกมา และประกาศถึงความดี และพระเมตตาของพระองค์แก่คนทั้งมวล” (*The SDA Bible Commentary*, เล่ม 7, หน้า 562)

อ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 7:6-8 มีอะไรทำให้พระเจ้าทรงเลือกเชื้อสายของท่านอับราฮัมเป็นประชากรของพระองค์ และสิทธินี้ยังคงใช้ได้ในวันนี้อย่างไร

บางทีเราอาจถามตัวเราเอง ประเทศใดในปัจจุบันสมควรได้ชื่อว่าเป็น “ประชาชาติบริสุทธิ์” (ซึ่งเป็นภาพลักษณ์ของคริสตจักร) ซึ่งไม่มีประเทศใด ประชาชาติทั้งมวล และกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ประกอบขึ้นด้วยประชากรที่ไม่คู่ควรกับความรัก และพระคุณของพระเจ้า และแม้ว่าพระคัมภีร์จะเรียกเราว่าประชากรบริสุทธิ์ พระคัมภีร์สอนด้วยว่า การเลือกและการสถาปนาชนอิสราเอลกระทำบนพื้นฐานแห่งความรักของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ไม่ใช่ผลแห่งคุณความดีที่มนุษย์อาจนำมาอ้าง การเสริมสร้างสู่การเป็นประชากรของพระเจ้าเป็นการกระทำแห่งความรัก แม้ว่าจะทรงเกลียดชังความบาป และการผละออกห่าง (apostasy) พระเจ้าของผู้คนในชาติจำนวนมาก แต่พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาที่ทรงทำไว้กับท่านอับราฮัม ซึ่งส่งต่อมายังเชื้อสายของเขาคือพระคริสต์ พระองค์จะช่วยประชากรของพระองค์ให้รอด เช่นเดียวกับการทรงเลือกประชากรของพระเจ้าเป็นการกระทำแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งเช่นเดียวกับความรอดของพวกเขา หัวข้อนี้เตือนเราถึงรากฐานปกติของเรา ซึ่งเป็นไปได้จากพระคุณของพระเจ้า อันเกินค่าคุณความดีของเรา

เหตุใดเราต้องตั้งความจริงอันศักดิ์สิทธิ์นี้ไว้ต่อหน้าเราเสมอว่า ความรอดของเราวางอยู่บนสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อเรา ไม่ใช่สิ่งที่เราอาจทำได้ด้วยตัวของเราเอง แม้ว่าเราจะเป็น “ประชากรของพระเจ้า” ก็ตาม

วันจันทร์

สมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า

The Household of God

สัญลักษณ์แห่งประชากรของพระเจ้าในพระคัมภีร์ใหม่คือบ้าน “หรือสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า” นี่เป็นคำอุปมาถึงก้อนศิลาและอาคาร ซึ่งจุดเด่นคือความซับซ้อน และธรรมชาติในความสัมพันธ์ที่ต้องพึ่งพาซึ่งกันของมนุษย์ซึ่งอยู่ในคริสตจักร ท่านเปโตรได้เปรียบคริสเตียนเป็นเสมือน “ศิลาที่มีชีวิต” (1 เปโตร 2:5) คำอุปมานี้บรรจุไว้ด้วยคุณสมบัติแห่งความมั่นคงถาวร และความแข็งแกร่ง (permanency and solidity)

อ่านพระธรรมเอเฟซัส 2:19-22 อัครทูตเปาโลใช้ลูกกุญแจแหวนคิดอะไรเป็นตัวเน้นในข้อความตอนนี้ สัญลักษณ์นี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับเอกภาพในคริสตจักร

ข้อความในพระคัมภีร์ตอนนี้ อัครทูตเปาโลรวมสองสัญลักษณ์ของคริสตจักรเข้าด้วยกัน: หนึ่งคือบ้าน หรืออาคารซึ่งเป็นสิ่งที่ “ไม่มีชีวิต” และอีกอย่าง “สิ่งมีชีวิต” คือสมาชิกของครอบครัว

ก้อนศิลาไม่ใช่สิ่งมีค่าในตัวของมันเอง แต่เมื่อมันถูกสกัดและนำมาวางซ้อนกัน และกลายเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างที่สามารถยืนหยัดมั่นคงพ่ายแห่งชีวิต ไม่มีคริสเตียนคนใดสามารถเป็นศิลาก่อนเดียวตามลำพังแต่จะต้องเชื่อมความสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในความสัมพันธ์ในฐานะเป็นสมาชิกครอบครัวของพระเจ้า เพื่อจะส่งเสริมให้เกิดความแข็งแกร่ง ศิลาจะวางบนรากฐานที่แข็งแรง พระเยซูทรงเป็นรากฐาน และเป็น “ศิลามุมเอก” แห่งพระนิเวศของพระเจ้า (ดูใน 1 โครินธ์ 3:11 ด้วย) คริสตจักรก็เช่นกันจะหมดสภาพการดำรงอยู่ (exist) หากคริสตจักรไม่ให้พระคริสต์ทรงเป็นศิลาก้อนแรกแห่งกิจกรรมต่าง ๆ คริสตจักรเป็นสิ่งที่เกี่ยวพันกับพระเยซูคริสต์: พระชนม์ชีพ การสิ้นพระชนม์ การฟื้น

พระชนม์ และการเสด็จกลับมาของพระองค์ คริสตจักรคือรูปแบบของชุมชนแห่งความเชื่อซึ่งได้รวมตัวกันเป็นเอกภาพเพื่อแบ่งปันข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูกับชาวโลก ระเบียบวาระ (agenda) ของคริสตจักรคือพระเยซู: พระองค์เป็นใคร พระองค์ได้ทำอะไรเพื่อเรา และในตัวเราบ้าง และพระองค์ทรงเสนออะไรแก่ทุกคนผู้ซึ่งจะรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นพระผู้ช่วยให้รอด

สัญลักษณ์ของบ้านมีความหมายลึกซึ้งมาก เพราะสมาชิกของบ้านวางอยู่บนความสัมพันธ์ของกลุ่มคนที่เป็นภาพลักษณ์ของคนที่คุณเคย ซึ่งมีบิดามารดา พี่ชาย น้องชาย พี่สาว น้องสาว สายสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกของครอบครัวอาจเป็นสิ่งเข้มข้น ซึ่งตามมาด้วยความจงรักภักดี บ่อยครั้งมองเห็นได้ชัดเจนโดยคนอื่นที่อยู่นอกรั้ว ความจงรักภักดีเป็นส่วนสำคัญของความเป็นหนึ่ง เพราะจะมีความเป็นหนึ่งประเภทใดเล่าที่ปราศจากความภักดี

ภาพลักษณ์ของบ้านมีความเกี่ยวพันกับคริสตจักรอย่างไร สมาชิกของคริสตจักรเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวใหญ่ เราเกี่ยวพันกันไม่ใช่เพราะเราเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวมนุษย์ เพราะเหตุเรามีบรรพบุรุษเดียวกันคืออาดัม แต่เพราะเราต่างเชื่อมโยงกับพระเยซู คืออาดัมคนที่สอง และจากการที่เรามีประสบการณ์ได้ “เกิดใหม่” ดังนั้นเราจึงรวมกันเป็นหนึ่งของกันและกัน ไม่เพียงเพราะหลักความเชื่อแห่งความจริง ที่เรายึดมั่นอย่างเดียวกัน แต่เรามีประสบการณ์ของดวงวิญญาณที่กลับใจใหม่ เป็นผู้มีชีวิตใหม่ในพระเยซูเช่นกัน

น่าเศร้าใจที่ไม่ใช่ทุกคนจะมีประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่กับครอบครัวของตน ดังนั้นสัญลักษณ์ที่กล่าวมานี้อาจไม่มีความหมายสำหรับคนเหล่านั้น แต่มีความหมายต่อเราในฐานะคริสตจักรที่เป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าอย่างไร

วันอังคาร

วิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์

The Temple of the Holy Spirit

อาคารอีกหลังหนึ่งในจินตนาการที่อัศจรรย์เปาโลใช้คือพระวิหารของพระเจ้าหรือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นสัญลักษณ์ของสิ่งปลูกสร้างราคา

แพงและมีคุณค่า สอดคล้องกับ 1 โครินธ์ 6:19 สัญลักษณ์ของสิ่งปลูกสร้างที่
อัครทูตเปาโลอ้างถึงคือร่างกายของเราแต่ละคน อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ร่างกาย
ของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน” และใน 1 โครินธ์
3:16, 17 อัครทูตเปาโลใช้สัญลักษณ์อ้างถึงพระวิหารศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และมีค่า
มากที่ยิ่งในสมัยโบราณในตะวันออกกลาง คือพระวิหารของพระเจ้า

อ่านพระธรรม 1 โครินธ์ 3:16, 17 ข้อ 16 บอกว่าร่างกายของเรา
เป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นหมายความว่าอย่างไร และมีคำเตือน
อะไรที่ข้อ 17 กล่าวไว้

เป็นที่แน่ชัดว่าข้อพระคัมภีร์ 1 โครินธ์ 3:16, 17 อัครทูตเปาโลไม่อ้าง
ถึงตัวอาคารโบสถ์ซึ่งสร้างด้วยก้อนอิฐหรือแท่งศิลา แต่จิตใจของท่านบอกถึง
วิหารร่างกาย ซึ่งเป็นที่สถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคัมภีร์ใหม่ในภาษา
กรีกได้จำแนกความแตกต่างเมื่อใช้คำว่า “คุณหรือท่าน” (you) ในรูปเอกพจน์
กล่าวคือบุคคลหนึ่ง หรือปัจเจกชน และคำว่า “คุณหรือท่าน” ในรูปพหูพจน์
ที่หมายถึงตั้งแต่สองคนขึ้นไป เมื่ออ้างถึงคนจำนวนมาก ในข้อพระคัมภีร์
ข้างบนนี้ อัครทูตเปาโลหมายถึง “พหูพจน์” ซึ่งอ้างถึงลักษณะเป็นพวก เป็น
คณะ (corporate) คือกลุ่มคริสเตียนในเมืองโครินธ์ซึ่งก่อรูปขึ้นในความรู้สึก
ด้านจิตวิญญาณเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ทรงสถิตอยู่
ท่ามกลางพวกเขา

สำหรับอัครทูตเปาโล พระเจ้าทรงสถิตอยู่ภายในความสัมพันธ์ของ
คริสเตียน ดังนั้นท่านเตือนว่าผู้ใดที่พยายามจะทำลายความสัมพันธ์นี้จะได้รับ
ความทุกข์ยากเป็นผลลัพธ์แห่งการพิพากษา ความเป็นหนึ่งของเหล่าผู้เชื่อ
เป็นแกนกลางแห่งสัมพันธภาพ และพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพระวิหารแห่งนี้
แม้ว่าพระคัมภีร์ข้อนี้ถูกใช้ในแง่ความรู้สึกในการดูแลเอาใจใส่ร่างกายของคน
หนึ่ง (ซึ่งแน่นอนเป็นสิ่งทีคริสเตียนควรจะได้ทำอยู่แล้ว) นั่นไม่ใช่สิ่งเจาะจงที่
อัครทูตเปาโลชี้ให้เห็นตรงนี้ แต่ข่าวสารของท่านเป็นการกล่าวเตือนเหล่าคนที่
จะทำลายความเป็นหนึ่งของคริสตจักร

ในตอนต้นๆ ของบท อัครทูตเปาโลอ้างถึงสิ่งที่ท่านถือว่าเป็นการทำลายสำหรับความเป็นหนึ่ง ท่านกล่าวว่า “ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าเมื่อยังอิจฉากัน และขัดเคืองใจกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ และไม่ได้ประพฤติตามมนุษย์สามัญตอกหรือ” (1 โครินธ์ 3:3) ทำที่ความรู้สึกและพฤติกรรมเหล่านี้เป็นการคุกคามแท้จริงสำหรับความเป็นหนึ่งของคริสเตียน และเป็นเหตุทำให้พระเจ้าทรงเสด็จออกจากพระวิหารของพระองค์ หรือกล่าวอีกอย่างได้ว่า ความขัดแย้งในคริสตจักรสามารถทำลายวิหารของพระเจ้าได้ ดังนั้นท่านเปาโลต้องการให้สมาชิกทั้งหลายจัดท่าที และพฤติกรรมซึ่งนำไปสู่การแยกแยกทิ้งไปเสีย

เมื่อความขัดแย้งปะทุขึ้นในคริสตจักร อัครทูตเปาโลให้คำแนะนำแก่ชาวโครินธ์ ซึ่งสามารถนำมาปฏิบัติได้ผลแม้ในปัจจุบันว่า “ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสตเจ้าของเรา ขอให้ท่านปรองดองกัน อย่าถือพวกถือคณะ แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” (1 โครินธ์ 1:10)

ความอิจฉา ริษยา ความขัดแย้ง และการแบ่งแยกกัน นี้ไม่เพียงเป็นปัญหาที่คริสตจักรสมัยอัครทูตเปาโลเผชิญ ปัจจุบันเรายังเผชิญเช่นกัน เราแต่ละคนมีบทบาทอะไรในการแสวงหาวิธีทำงานให้ผ่านปัญหานี้ไปได้ เพื่อไม่ต้องพบกับการคุกคามต่อความเป็นเอกภาพของเรา

พุธ

พระกายของพระคริสต์

The Body of Christ

บางทีสัญลักษณ์อันเป็นที่รู้จักดีที่สุดของคริสตจักร และประโยคที่กล่าวได้เข้มแข็งที่สุดเกี่ยวกับความเป็นเอกภาพของส่วนต่างๆ คือ “พระกายของพระคริสต์” อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะเหล่านั้นแม้จะมีหลายส่วน ก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น...ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น” (1 โครินธ์ 12:12, 27)

อ่าน 1 โครินธ์ 12:12-26 รูปลักษณะของร่างกายเดียวซึ่งมีหลายอวัยวะประยุกต์ใช้กับโบสถ์ท้องถิ่นของคุณได้ชัดเจน แต่หากจะประยุกต์ใช้กับองค์กรที่มีเครือข่ายทั่วโลกกว้าง อย่างคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ด-เวนตีส์จะทำให้มองเห็นภาพได้ดีเพียงใด

คำสอนของอัครทูตเปาโลใน 1 โครินธ์ บทที่ 12 นำไปสู่ความจริงลุ่มลึกแห่งความเป็นหนึ่งของคริสเตียนไม่ใช่ความเป็นหนึ่งเพียงใน “ความแตกต่าง” และแน่นอนไม่ใช่ความเป็นหนึ่งแม้ยังมีความเห็นต่างกัน แต่เป็นว่า ความเป็นหนึ่งแม้มีความแตกต่างกัน เราไม่ควรรู้สึกประหลาดใจที่จะทราบว่าเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเป็นแหล่งการแสดงออกแห่งความแตกต่าง เหมือนกับร่างกายของมนุษย์ซึ่งทั้งมีความเหลือเชื่อในความเป็นหนึ่ง แม้จะมีความน่าทึ่งในความแตกต่าง ดังนั้นสิ่งล้ำเลิศคือพระกายของพระคริสต์ ซึ่งผ่านความแตกต่างนี้ได้แสดงออกซึ่งความสมบูรณ์ และความมั่งคั่งแห่งพระกายของพระคริสต์

ภาพลักษณะนี้พุดกับเราโดยตรงในฐานะเป็นคริสตจักร ในอดีตหลายรอบสิบปี (decades) ที่ผ่านมาคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ได้เติบโตแบบก้าวกระโดด คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ประกอบด้วยผู้คนจากแทบทุกพื้นฐาน วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ความแตกต่างในชาติพันธุ์ เชื้อชาติ ประเพณี การศึกษา และวัยที่แตกต่างกัน เราจะไม่ยอมให้ความแตกต่างอนุญาตให้เราแบ่งแยกกันในพระคริสต์ ถ้ามีสิ่งใดจะทำให้แตกแยก เราควรทูลขอพระวิญญาณบริสุทธิ์หล่อหลอมเราด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์เพื่อให้เราเป็นหนึ่ง และเปิดเผยให้เราประจักษ์ในความจริง แม้ว่าเราจะมี ความแตกต่าง เพราะเราทั้งมวลเป็นหนึ่งในพระคริสต์

ดังที่เราได้มองเห็น ณ เซึ่งไม้กางเขนเราทุกคนเท่าเทียมกัน ไม่ว่าเราจะเป็นใคร หรือเรามาจากที่ไหนขณะที่โลกรอบๆ เราได้ปรับแยกเป็นเสี่ยงๆ มากขึ้น และมากขึ้น คริสตจักรจะต้องเปิดเผยความเป็นเอกภาพในความแตกต่างที่ประนีประนอมกันได้ ประชากรของพระเจ้าสามารถเปิดเผยการเยียวยา และอำนาจในการกลับคืนสู่สภาพดั้งเดิมของพระกิตติคุณ

ช่างน่าอัศจรรย์ใจ อัครทูตเปาโลบอกเราว่าอุดมการณ์นี้สามารถทำให้สำเร็จได้อย่างไร “เพราะว่าสามีเป็นศิรัษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศิรัษะของคริสตจักร” (เอเฟซัส 5:23) “พระองค์ทรงเป็นศิรัษะของกายคือคริสตจักร” (โคโลสี 1:18) ขณะที่ผู้เชื่อแต่ละคนเชื่อมต่อฝ่ายวิญญาณกับพระคริสต์ ร่างกายทุกส่วนจึงได้รับการเลี้ยงบำรุงด้วยอาหารอย่างเดียวกัน เราสามารถเน้นความสำคัญของการศึกษาพระวจนะของพระเจ้า การเชื่อฟังในสิ่งที่เราเรียนรู้จากพระวจนะ และประสบการณ์ของการนมัสการและการอธิษฐาน เพื่อเอกภาพในพระกายของพระคริสต์

วันพฤหัสบดี

แกะและผู้เลี้ยง

Sheep and Shepherd

อ่านพระธรรมยอห์น 10:1-11 ลักษณะของคำอุปมา คริสตจักร เป็นเหมือนฝูงแกะที่รวมกันเป็นหนึ่งอย่างไร (อ่านเพลงสดุดี บทที่ 23 ด้วย)

โลกสมัยใหม่โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ เป็นสิ่งหายากที่จะเห็นผู้เลี้ยงสัตว์ประเภทใด ผู้คนส่วนใหญ่ทราบเพียงเล็กน้อยถึงความสัมพันธ์ระหว่างแกะ และผู้เลี้ยงแกะ อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเยซูทรงเล่าคำอุปมาเรื่องนี้ คนสมัยนั้นเข้าใจพระองค์ได้ดี เมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี” (ยอห์น 10:11) พวกเขาขึ้นได้ทันที และรู้สึกขอบพระคุณที่พระองค์อ้างถึงฝูงแกะในเพลงสดุดี บทที่ 23 ซึ่งตอนหนึ่งกล่าวว่า “พระเจ้าทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ” (เพลงสดุดี 23:1) ภาพลักษณ์ไม่เพียงชัดเจนแต่ยังเต็มไปด้วยคุณค่าทางอารมณ์ และความรู้สึกมีชีวิตชีวา ในวัฒนธรรมของพื้นที่ตะวันออกกลางสมัยโบราณจนกระทั่งปัจจุบัน ผู้เลี้ยงแกะเป็นที่รู้จักดีว่าเป็นผู้อุทิศตนในงานอาชีพ พวกเขาเลี้ยงดูเอาใจใส่ และปกป้องฝูงแกะของพวกเขา ไม่ว่าจะเสี่ยงกับอันตรายเพียงใด พวกเขารับการท้าทายโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของพวกเขาเอง ภาพลักษณ์ของผู้เลี้ยงแกะจึงเป็นภาพลักษณ์น่ารักที่สุดในพระคัมภีร์เพื่อพรรณนาถึงพระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้า และความสัมพันธ์ที่มีกับประชากรของพระองค์

ประชากรของพระเจ้าเป็นเหมือนแกะเป็นสัญลักษณ์ที่น่าสนใจ ความประทับใจอย่างหนึ่งของแกะบ่อเป็นสัตว์ที่ไม่มีพิษภัย และไม่มีฝีมือในการวิ่งหนีศัตรู หรือมีเขาไว้ป้องกันตัว ดังนั้นพวกแกะจึงต้องพึ่งพิงในตัวผู้เลี้ยงที่ดีเพื่อการนำทาง และปกป้องจากอันตรายต่างๆ พวกแกะค่อนข้างจะเป็นมิตรจนบางครั้งถูกมองว่าโง่เขลา ในบางครั้งพวกแกะเกิดอาการประมาท หรือดีจนทำให้หลงหายไปจากฝูง ผู้เลี้ยงแกะจะต้องเสาะแสวงหา และนำแกะตัวนั้นกลับสู่คอก บ่อยครั้งแกะตัวเล็กต้องการให้อุ้มหรือแบก และต้องได้รับการเอาใจใส่เป็นพิเศษ ในหลายลักษณะนี้เป็นภาพลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบ เมื่อแกะคือ สมาชิกโบสถ์ พวกเขาไม่มีสิ่งใดให้ต้องกลัว และหวาดวิตก แต่สิ่งที่ทำได้คือแกะแต่ละตัวต้องสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้เลี้ยง

พระเยซูทรงกล่าวเน้นความสำคัญของคำอุปมานี้ว่า แกะย่อมจะฟังเสียงของผู้เลี้ยงแกะ ในสภาพเงื่อนไขกำหนดให้ทำเช่นนั้น เป็นไปได้ที่ผู้เลี้ยงแกะจะต้อนแกะเข้าไปในพื้นที่ ที่มีรั้วล้อมรอบและปล่อยให้ฝูงแกะเล็มหญ้าอยู่ในบริเวณนั้น นอกจากนี้ผู้เลี้ยงจะคอยอยู่ที่ประตูคอก หรือทางเข้า แล้วเรียกให้ผู้เลี้ยงแกะออกมา เพื่อนำแกะไปเลี้ยงที่ทุ่งหญ้า พระคัมภีร์กล่าวพรรณนาภาพของผู้เลี้ยง และแกะไว้ว่า “เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปหมดแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไป เพราะรู้จักเสียงของท่าน” (ยอห์น 10:4) การที่แกะฟังเสียงของผู้เลี้ยงมีความสำคัญสำหรับสมาชิกของโบสถ์มากเพราะที่จริง ความเป็นเอกภาพที่ดี และความปลอดภัยของประชากรของพระเจ้าที่ดีขึ้นอยู่กับความใกล้ชิดของพวกเขากับพระคริสต์ และอีกอย่างพวกเขาแต่ละคนเชื่อมโยงโดยตรง และยอมเชื่อฟังต่อเสียงของผู้เลี้ยงอันดีคือพระคริสต์

โดยทั่วไปผู้คนไม่ชอบให้เปรียบเทียบตนเหมือนแกะ แต่คำอุปมานี้ช่างเหมาะสมสำหรับเรามาก ภาพของแกะในคำอุปมาบอกเราถึงความต้องการผู้เลี้ยงแกะ และความต้องการให้เราเชื่อฟังเสียงของพระองค์อย่างไร

เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เลี้ยงแกะจากเมืองบน, หน้า 476-484 จากผู้ฟัง
ปรารภนาแห่งปวงชน และคริสตจักรบนแผ่นดินโลก, หน้า 240-243 จาก
Counsels for the Church

ในบริบทของคำว่า “พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม” เช่นเดียวกับอาคาร
ในลักษณะพระวิหารที่จะพบได้ได้หลายแห่ง ซึ่งเป็นสิ่งปลูกสร้างตามวัฒนธรรม
ของ “กรีก-โรมัน” ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ใช้คำอุปมาถึงวิหารเพื่อช่วยทำให้
สมาชิกสามารถมองเห็นความศักดิ์สิทธิ์ของคริสตจักร บทบาทของพระเจ้าใน
การวางรากฐานและการเติบโตของคริสตจักร ตลอดให้คำนิยามถึงธรรมชาติ
แห่งงานของพระคริสต์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และให้มองเห็นความน่าสัก
การบูชาของผู้เชื่อในโบสถ์ สถาปัตยกรรมของอาคารโบสถ์ดูเหมือนจะเสริม
สร้างภาพของความมั่นคงสถาพร อย่างไรก็ตาม คำอุปมาถูกใช้ร่วมกันกับ
จินตนาการเกี่ยวชีววิทยา และขั้นตอนของสิ่งปลูกสร้าง บ่อยครั้งเน้นในความ
โดดเด่น มากกว่าความมั่นคง เราได้รับการกระตุ้นให้มองเห็นขั้นตอนการ
ก่อสร้างความสมบูรณ์ของอาคาร คริสตจักรได้รับการอนุญาตอย่างน่าอัศจรรย์
ใจให้รับรู้ในกิจกรรม ของพระวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ (2 โครินธ์
6:16) “John Mcvay, “Biblical Metaphors for the Church: Building
Blocks for Ecclesiology, in Angel Manuel Rodriguez, ed., Message,
Mission, and Unity of the Church (Hagerstown, Md.: Review and
Herald, 2013), หน้า 52

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คุณชอบสัญลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของคริสตจักรข้อใด เพราะเหตุใดคุณจึงชอบ และมีภาพลักษณ์ใดอีกที่คุณสามารถพบได้ในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ 1 ทิโมธี 3:15; 2 ทิโมธี 2:3-5; 1 ทิโมธี 2:9
2. “พระเจ้าทรงพระประสงค์ให้ประชากรของพระองค์รวมเป็นเอกภาพ มีความผูกพันใกล้ชิดในสัมพันธภาพของคริสเตียน การมีความไว้วางใจในพี่น้องผู้เชื่อ จะนำความรุ่งเรืองมาสู่คริสตจักร การร่วมประสานกันในกิจกรรมมีความสำคัญเมื่อเกิดวิกฤติการทางศาสนา ก้าวย่างที่ฉลาดรอบคอบเป็นสิ่งดีที่สุดในที่สุดเพราะความประมาทหรือบุ่มบ่ามอาจนำคริสตจักรให้กระโจนสู่ความยากลำบาก และการทดลองซึ่งอาจใช้เวลาหลายปีเพื่อกู้สู่สภาพเดิม” (เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 3, หน้า 446) ข้อความนี้สอนเราให้รักษาเอกภาพของคริสตจักรไว้อย่างไร
3. หัวข้อในวันอาทิตย์เห็นว่า แม้เราจะเป็นประชากรของพระเจ้า เราก็กังต้องไว้วางใจพระคุณของพระองค์เพื่อความรอด ไม่ใช่พึ่งพาความดีของเราเอง ความจริงแล้วเราไม่อาจแม้แต่จะอ้างว่าเป็นเพราะเรามีความเชื่อในพระคุณของพระองค์ด้วยตัวเอง เราจึงได้รับความรอดและได้เป็นประชากรของพระองค์ด้วยซ้ำ

สรุปใจความสำคัญ:

พระคัมภีร์ใหม่ใช้คำอุปมาที่แตกต่างกันเพื่ออธิบายภาพลักษณ์และพันธกิจของคริสตจักร สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่า คำอุปมาเหล่านี้สอนว่า พระเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ประชากรของพระองค์ และทรงปกป้องพวกเขาไว้ สิ่งนี้สอนเราว่า ประชากรของพระเจ้ามีความเชื่อมโยงซับซ้อนต่อกันและกัน และเราจำเป็นต้องทำงานของแต่ละคนตามที่เรถูกเรียกให้ทำ

บทที่ 7

เมื่อความขัดแย้งปะทุขึ้น

When Conflicts Arise

วันที่ 10 - 16 พฤศจิกายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ 6:1-6; กิจการฯ 10:1-23; มัทธิว 5:17-20;

กิจการฯ 11:3-24; กิจการฯ 15:1-22; อาโมส 9:11, 12

ข้อควรจำ

“เพราะเหตุว่าคนที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็จะสามารถมีชีวิตของพระคริสต์จะไม่ใช่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไทจะไม่ใช่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยพระเยซูคริสต์” (กาลาเทีย 3:27, 28)

การที่ยากที่สุดของชุมชนคริสเตียนคือการรักษาความเป็นเอกภาพไว้ เมื่อมีความเห็นแตกต่างเกิดขึ้นเกี่ยวกับเอกลักษณ์เฉพาะตัว และพันธกิจของคริสตจักร ความแตกต่างนี้อาจนำไปสู่การแตกแยก

ปัจจุบันชุมชนคริสเตียนไม่แตกต่างจากภาพที่เราเห็นในพระคัมภีร์ใหม่มากนัก ผู้คนก็คือผู้คน ซึ่งมีความแตกต่าง และให้ความสำคัญแตกต่างกัน ซึ่งอาจก่อปัญหาเหมือนในอดีตได้ คริสเตียนยุคแรกเริ่มเผชิญหน้ากับความขัดแย้งจากการสัมผัสสอคติจากภายใน และจากการตีความหมายเรื่องราว และแนวปฏิบัติในพระคัมภีร์เดิมแตกต่างกันอย่างรุนแรง ความขัดแย้งเช่นนี้อาจทำลายคริสตจักร ขณะที่คริสตจักรเพิ่งเกิดมาเหมือนวัยทารก (infancy) แต่ปัญหาได้รับการแก้ไขจากเหล่าอัครทูตที่มีความคิดรอบคอบและ

เหล่าผู้นำทั้งหลายแสวงหาการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวจนะของพระเจ้าเพื่อแก้ปัญหาความตึงเครียดเหล่านั้นที่เกิดขึ้น

ไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา เราศึกษาว่าคริสตจักรยุคแรกเริ่มมีประสบการณ์ของความเป็นเอกภาพอย่างไร สัปดาห์นี้เราจะกลับไปศึกษาว่าคริสตจักรยุคแรกเริ่มแก้ปัญหาที่บ่อนทำลายความเป็นเอกภาพ และคุกคามความอยู่รอดได้อย่างไร อะไรคือความขัดแย้งดังกล่าว และความขัดแย้งได้รับการแก้ไขอย่างไร และเราในปัจจุบันสามารถเรียนรู้จากประสบการณ์เหล่านั้นได้อย่างไร

วันอาทิตย์

อคติด้านเชื้อชาติ

Ethnic Prejudices

อ่านพระธรรมกิจการฯ 6:1 อะไรเป็นสาเหตุทำให้ผู้คนบ่นถึงความไม่ยุติธรรมในการแจกจ่ายอาหารให้กับหญิงม่ายของคริสตจักรยุคแรกเริ่ม

มีคริสเตียนยุคแรกเริ่มบางคนมีอคติต่อหญิงม่ายชาวกรีกซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา โดยแจกอาหารให้น้อยกว่าหญิงม่ายชาวยิว นี่คือการแบ่งแยกในชุมชนของผู้เชื่อ ความลำเอียงนี้มีจริงหรือไม่ ข้อพระคัมภีร์ไม่บอกไว้ เพียงแต่บันทึกไว้ว่ามีบางคนเชื่อว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ความขัดแย้งนี้คุกคามเอกภาพของคริสตจักรในยุคแรกเริ่ม ช่างน่าพิศวงที่การแบ่งแยกเรื่องชาติ-พันธุ์นี้เป็นสิ่งที่พบเห็นได้รวดเร็วในคริสตจักร

อ่านพระธรรมกิจการฯ 6:2-6 คริสตจักรยุคแรกใช้วิธีแก้ปัญหาอย่างไร

คริสตจักรยุคแรกเริ่มเติบโตอย่างรวดเร็ว และการเติบโตนี้เพิ่มภาระอันหนักหน่วงให้กับเหล่าอัครทูต ดังนั้นการแต่งตั้งชายทั้งเจ็ดคน ซึ่งตามธรรมเนียมเรียกว่า “มัคนายก” (แม้ในพระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้เรียกชื่อเช่นนี้) มัคนายกที่ได้รับการแต่งตั้งได้บรรเทาความตึงเครียดในคริสตจักรกรุงเยรูซาเล็ม และเปิดโอกาสให้มีผู้เข้าร่วมในพันธกิจของคริสตจักรมากขึ้น

เหล่าอัครทูตรับฟังอย่างระมัดระวังถึงเสียงบ่นว่าของเหล่าผู้เชื่อที่พูดภาษากรีก และถามพวกเขาเกี่ยวกับการแก้ปัญหา ซึ่งพวกเขาเสนอแนะให้ตั้งชายเจ็ดคนให้เป็นผู้ช่วยงานของอัครทูต ทั้งเจ็ดคนนี้ได้รับการเลือกมาจากผู้เชื่อที่พูดภาษากรีก ชายเหล่านี้เป็นผู้ที่ “มีชื่อเสียงดีประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสติปัญญา” (กิจการฯ 6:3) ก่อนหน้านั้นเหล่าอัครทูตทำหน้าที่ทั้งการเทศนาพระวจนะของพระเจ้า และแจกจ่ายอาหารให้แก่หญิงม่าย ตอนนี้นางานการเก็บรวบรวม และแจกจ่ายอาหารได้มอบให้กับเหล่ามัคทายก ขณะที่เหล่าอัครทูตจะมุ่งมั่นในการประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณอย่างเดี่ยว ท่านลูคาใช้คำว่า “พันธกิจ” หรือ “การรับใช้” เมื่ออ้างถึงคำว่า “ministry” หรือ “service” ขณะที่ภาษากรีกใช้คำ (diakonia) สำหรับ “พันธกิจการรับใช้” ของเหล่าอัครทูตในการเทศนาสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า (กิจการฯ 6:4) เช่นเดียวกับพันธกิจการรับใช้ของเหล่ามัคทายกในการแจกจ่ายอาหาร (กิจการฯ 6:1)

คุณเห็นอะไรสำคัญจากการที่บรรดาผู้นำเรียกผู้เชื่อทั้งหลายมาประชุมร่วมกัน (กิจการฯ 6:2) เพื่อแก้ปัญหา

วันจันทร์

การกลับใจใหม่ของชาวต่างชาติ

The Conversion of Gentiles

การกลับใจใหม่ของชาวต่างชาติที่พวกเขาได้รับเอาพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ นับเป็นเหตุการณ์สำคัญในพระธรรมกิจการฯ และเหมือนการยกความขัดแย้งยิ่งใหญ่ขึ้นบนเวทีแห่งความขัดแย้งยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของคริสตจักรยุคแรกเริ่ม เป็นหนึ่งเดียวที่คุกคาม “การดำเนินการ” ของพันธกิจการประกาศ

อ่านพระธรรมกิจการฯ 10:1-23 มีปัจจัยสำคัญอะไรในข้อความตอนนี้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทำงานในดวงใจของคนเป็นอันมาก เพื่อเตรียมชาวต่างชาติให้รับเอาพระกิตติคุณ

นิมิตที่อัครทูตเปโตรได้รับ ดูเหมือนจะทำให้ท่านเปโตรรู้สึกงงงัน ท่านรู้สึกตกใจต่อสิ่งที่เห็น และได้ยื่นคำสั่งให้ฆ่าสัตว์มลทินกินเป็นอาหาร ใน

ฐานะชาวฮิวผู้สัตย์ชื่อ อัครทูตเปโตรไม่เคยรับประทานเนื้อสัตว์ไม่สะอาดแม้ครั้งเดียว เพราะมีบัญญัติห้ามไว้ (เลวีนิติ บทที่ 11; เอเสเคียล 4:14; ดาเนียล 1:8) อย่างไรก็ตาม เนื้อหาของนิมิตนี้ไม่เกี่ยวกับเรื่องอาหาร แต่เกี่ยวกับ “สิ่งขวางกั้น” ระหว่างชาวฮิวและชาวต่างชาติ ซึ่งได้กีดกันในการเผยแพร่วงพระกิตติคุณ เครื่องขวางกั้นที่ว่านี้อาจน้อยอยู่อย่างมากมายในสมัยโบราณเหมือนในปัจจุบัน

ในช่วงสิบปีแรก โดยพื้นฐานแล้วคริสเตียนประกอบด้วยชาวฮิวเป็นหลัก พวกเขาได้รับพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ตามพระคัมภีร์เดิม ชาวคริสเตียนรุ่นเริ่มแรกนี้มีความเชื่อในพระเยซู และพวกเขาเป็นชาวฮิวที่สัตย์ซื่อต่อธรรมเนียมบัญญัติตามที่เขาได้รับการสอนตั้งแต่เกิด พวกเขาไม่ถือว่าพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ได้ลบล้างข้อกำหนดให้ถือปฏิบัติในพระคัมภีร์เดิม (ดู มัทธิว 5: 17-20)

อ่านกิจการฯ 10:28, 29, 34, 35 อัครทูตเปโตรเข้าใจความหมายของนิมิตที่ท่านได้รับในเมืองยัฟฟาว่าหมายถึงอะไร มีสิ่งใดนำไปท่านตีความหมายในท่านองนี้

สิ่งที่เราเห็นกำลังเกิดขึ้นใน กิจการฯ คือที่พระวิญญูณบรสิฐธิ์ได้เตรียมเส้นทางไว้สำหรับชาวต่างชาติให้ยอมรับพระเยซู และเข้าสู่ชุมชนคริสเตียน และพวกเขาสามารถทำสิ่งนี้โดยปราศจากการเข้าพิธีสัพหนัดคือการต้องเป็นคนฮิวก่อน มีอะไรที่ทำให้อัครทูตเปโตร และเพื่อน ๆ ถือว่าสิ่งนี้เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า นั่นคือการที่พระเจ้าทรงหลังพระวิญญูณบรสิฐธิ์บนโครเนลิอัส และครอบครัวของท่านในลักษณะเดียวกันกับเหล่าสาวกของพระเยซูมีประสบการณ์ในวันเพนเทคอสต์ (กิจการฯ 10:44-47) ถ้าพระวิญญูณถูกหลังมายังชาวต่างชาติในลักษณะเดียวกันกับที่ทรงประทานให้กับชาวฮิวนี้เป็นหลักฐานว่า “การเข้าพิธีสัพหนัด” ไม่ใช่ข้อกำหนดล่วงหน้าก่อนที่จะเป็น ผู้เชื่อในพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ การสรุปนี้เท่ากับเป็นการตั้งเวทีแห่งความขัดแย้งสำคัญด้านศาสนศาสตร์ท่ามกลางคริสเตียนยุคแรกเริ่ม

รายงานของสิ่งที่เกิดขึ้นกับโครเนลิอัสในเมืองซีซาร์ยา ในเวลาไม่นาน ได้ยินไปถึงเหล่าผู้นำของชุมชนคริสเตียนกรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาได้ขอให้ อัครทูตเปโตรเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น พวกเขาพากันต่อต้านในสิ่งที่อัครทูตเปโตร ได้ทำไป เพราะว่าตามความเข้าใจของธรรมเนียมปฏิบัติของท่านโมเสส ชาวยิวที่ สัตย์ชื่อไม่ได้รับอนุญาตให้รับประทานอาหารร่วมกับคนต่างชาติ (กิจการฯ 11:3)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 11:4-18 อัครทูตเปโตรได้อธิบายอะไร ซึ่งเป็นผลงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์และการทรงนำของพระองค์ใน เหตุการณ์นี้ อะไรคือจุดสำคัญที่ท่านได้ย้ำ โดยการเล่าเรื่องซ้ำในสิ่งที่ได้ เกิดขึ้น

แม้ว่ามีบางคนได้ยกคำถามเกี่ยวกับ “ความถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติ” (legitimacy) ในการกระทำของอัครทูตเปโตร ในการตัดสินใจของท่านที่ ประกอบพิธีบัพติศมาให้ชาวต่างชาติเหล่านี้ ซึ่งมีหลักฐานพิสูจน์เพียงพอ (กิจการฯ 11:12) กล่าวคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาประทับอย่างเดียวกับที่ เกิดขึ้นในวันเพนเทคอสต์ ซึ่งเป็นการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ใน กรณีนี้จึง “ไม่อาจให้โจมตีได้” (unassailable) ตลอดจนมีการรับรองด้วยของ ประทานแห่งพระวิญญาณ ที่ว่า “ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า “พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่ จนได้ชีวิตรอด” (กิจการฯ 11:18)

อ่านพระธรรมกิจการฯ 11:19-24 มีอะไรบังเกิดต่อไปในชีวิต ของคริสตจักรยุคแรกเริ่ม

บางที่ชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนคิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับโครเนลิอัส และ ครอบครัวของท่านถือว่าเป็นข้อยกเว้น และประสบการณ์เช่นนั้นจะไม่เกิดขึ้นซ้ำ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตั้งพระทัย ขณะที่เหล่าสาวกของ

พระเยซูเดินทางกระจายจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อหลบหนีจากการถูกข่มเหง ซึ่งได้เริ่มต้นจากการตายของท่านสเทเฟน (กิจการฯ 8:1) บ้างได้เดินทางไปสะมาเรีย บ้างฟินิเซีย บ้างไปที่เกาะไซปรัส และบ้างไปที่เมืองอันท็อก ในเวลาต่อมามีชาวต่างชาติจำนวนมากขึ้นได้รับเอาพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา นี่เป็นสิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำนายไว้ก่อนแล้ว (กิจการฯ 1:8) ขณะที่ชาวต่างชาติหลังไหลเข้ามาอย่างน่าอัศจรรย์ ถ้าเราจินตนาการให้ตัวเราเองเป็นผู้เชื่อชาวยิวในยุคแรกเริ่ม ไม่เป็นการยากเลยใช่ไหม ที่จะมองเห็นว่าเหตุใดพวกเขาจึงมีปฏิกิริยาตอบโต้เช่นนั้น

ตัวเราเองอาจยึดถือแนวความเห็นที่คับแคบของคริสตจักรที่ขัดขวางการการเป็นพยานของเราอย่างไร

พุธ การประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม The Jerusalem Council

อ่านกิจการฯ 15 :1, 2 และกาลาเทีย 2:11-14 มีอะไรสองประเด็นที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อขัดแย้งรุนแรงในคริสตจักรยุคแรกเริ่ม

การคุกคามเอกภาพของคริสตจักร ที่คริสเตียนยุคแรกเริ่มต้องเผชิญ เป็นสิ่งที่จริงจังและยากลำบาก ชาวคริสเตียนยิวคิดว่าความรอดเป็นไปได้เฉพาะเหล่าผู้อยู่ในพันธสัญญาว่าด้วยการเป็นประชากรของพระเจ้า นั่นคือผู้แสดงเครื่องหมายเป็นนัยด้วยการเข้าพิธีสัปดาห์ตามข้อกำหนด และเป็นส่วนหนึ่งของรูปแบบชีวิตที่สัตย์ซื่อ เหล่าผู้เชื่อชาวยิวเหล่านี้ ต่างก็เชื่อด้วยว่าพวกเขาต้องหลีกเลี่ยงการติดต่อกับชาวต่างชาติที่อาจขวางกั้นความรอดของพวกเขาเอง

ชาวยิวมีธรรมเนียมที่เคร่งครัดมากเกี่ยวกับการคบค้าสมาคมกับชาวต่างชาติ ขนบธรรมเนียมเหล่านี้กลายเป็นก้อนหินที่สะดุดสำหรับชนคริสเตียนใหม่ เมื่อเหล่าอัครทูตเริ่มเข้าไปหาคนต่างชาติผู้ปรารถนาจะเป็นผู้ติดตามของพระเยซู เพราะว่าพระเมสสิยาห์คือพระผู้ช่วยให้รอดของโลก ตามที่ได้กล่าวทำนายไว้ในพระคัมภีร์เดิมว่า ชาวต่างชาติไม่ต้องรับจารีตประเพณีของชาวยิว

ก่อน จากนั้นปฏิบัติตามกฎเกณฑ์พันธสัญญาอย่างเดียวกันถ้าพวกเขาต้องการความรอด

อ่านกิจการฯ 15:3-22 มีประเด็นอะไรบ้างที่ถูกนำเสนอในการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม

ประเด็นความขัดแย้งมาจากการหยั่งรากลึกบนการตีความหมายในพระคัมภีร์เดิมเรื่องเกี่ยวกับ “การเข้าพิธีสวด” และ “ความสัมพันธ์ของชาวยิวที่มีกับชาวต่างชาติ” ขณะที่เหล่าอัครทูต ผู้ปกครอง และตัวแทนจากคริสตจักรอันโทโอทอนร่วมในการประชุม ดูเหมือนว่าการอภิปรายดำเนินไปเนิ่นนานโดยไม่สามารถตัดสินใจแก้ปัญหามาได้

แต่เมื่ออัครทูตเปโตร บารนาบัส และอัครทูตเปาโลได้กล่าวแถลง คำกล่าวของอัครทูตเปโตรพาดพิงถึงนิมิตที่พระเจ้าทรงเผยแก่ท่าน และของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ อันเป็นการเปิดเส้นทางให้นำพันธกิจไปสู่ชาวต่างชาติ จากนั้นอัครทูตเปาโล และท่านบารนาบัสแบ่งปันเรื่องที่ท่านทั้งสองประสบมาเกี่ยวกับพระเจ้าทรงทำการผ่านท่านสำหรับชาวต่างชาติ ผลที่เกิดขึ้นคือสายตาของคนเป็นอันมากได้ถูกเปิดออกต่อความจริงใหม่ อัครทูตเปโตรกล่าวว่า “แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสตเจ้าเหมือนอย่างเขา” (กิจการฯ 15:11) ธรรมเนียมประเพณีที่ถือปฏิบัติกันมาหลายศตวรรษที่เกี่ยวข้องกันยุ่งเหยิง ได้ถูกแก้ออกด้วยแสงสว่างของพระกิตติคุณ

เมื่อไรที่คุณเปลี่ยนใจของตนเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเข้าใจและเชื่ออย่างลึกซึ้ง คุณได้เรียนรู้อะไรจากประสบการณ์นั้น เมื่อคุณมีคำถามต่อสิ่งที่เชื่อในลักษณะเดียวกัน

วันพฤหัสบดี

การแก้ปัญหาที่ยุ่งยาก

A Difficult Solution

ต้องใช้ความไว้วางใจระดับหนึ่งที่จะส่งตัวแทนจากคริสตจักรอันโทโอทอนเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อหาวิธีแก้ปัญหาวิธีที่ดีที่สุด สำหรับความขัดแย้งของพวกเขา อย่างไรก็ตาม หลังจากตัวแทนหนึ่งในที่ประชุมหลายชั่วโมงเพื่อ

ฟังการอภิปรายของอัครทูตและผู้ปกครอง ซึ่งมีท่านยากอบน้องชายของพระเยซู ทำหน้าที่เป็นประธานของที่ประชุมสภา ซึ่งนั่งใคร่ครวญว่าจะทำการตัดสินใจอย่างไร (กิจการฯ 15:13-20) ในที่สุดจากการอภิปราย ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากพยานของชาวต่างชาติที่ได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ และของประทานจากพระวิญญูณ ที่ประชุมสภาได้ตัดสินใจ “ให้ชาวต่างชาติที่กลับใจใหม่ ไม่ต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับการถวายบูชาของชาวยิว รวมทั้งไม่ต้องเข้าพิธีสัหนต์ในการเข้าสู่คริสตจักร ให้พวกเขาได้รับบัพติศมาเข้ามาเป็นคริสเตียนได้โดยตรง”

อ่านพระธรรมอามอส 9:11, 12 และ เยเรมีย์ 12:14-16 มีคำทำนายอะไรที่ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมเหล่านี้กล่าวถึงชนชาติอื่นที่เป็นเพื่อนบ้านของชนอิสราเอล

ขณะที่ท่านยากอบอ้างจากพระธรรมอามอส บทที่ 9 เราได้เห็นการพาดพิงถึงความรอดของชนชาติต่างๆ โดยผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมคนอื่นๆ เป็นความตั้งพระทัยของพระเจ้าตลอดมาที่จะช่วยชาวโลกทั้งปวงให้รอดผ่านการเป็นพยาน และประสบการณ์ของชาวยิว ที่จริงพระเจ้าทรงเรียกท่านอับราฮัม ซึ่งรวมพระพรที่เผื่อแผ่ไปถึงชนชาติต่างๆ ผ่านท่านอับราฮัมและเชื้อสายของท่าน (ปฐมกาล 12:1-3) โดยการทรงนำของพระวิญญูณบริสุทธิ พันธกิจการประกาศของอัครทูตเปโตร และบารนาบัส และอัครทูตเปาโลซึ่งประกาศข่าวแห่งความรอดท่ามกลางชาวต่างชาติ และได้นำชาวต่างชาติจำนวนมากให้กลับใจใหม่ และรับบัพติศมา การกลับใจของชาวต่างชาติเหล่านี้เป็นหลักฐานที่ไม่อาจมองข้ามไป คำพยานต่างๆ เหล่านี้ได้ช่วยเหล่าผู้นำของชุมชนคริสเตียนในกรุงเยรูซาเล็มให้ตระหนักว่าคำพยากรณ์หลายตอนในพระคัมภีร์เดิมกำลังสำเร็จสมจริง ณ บัดนี้ ซึ่งจะไป พระเจ้าได้ทรงประทานธรรมเนียมปฏิบัติเป็นเครื่องนำทางชนต่างชาติที่อาศัยในประเทศอิสราเอล และข้อปฏิบัติเคร่งครัดใช้สำหรับชนอิสราเอลเท่านั้น (เลวีนิติ บทที่ 17, 18) ท่านยากอบได้อ้างถึงธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้สำหรับการตัดสินใจของท่าน (กิจการฯ 15:29) ซึ่งปรากฏชัดว่าพระเจ้าทรงเรียกชาวต่างชาติทุกคนให้เข้ามาพร้อมกับประชากรของ

พระองค์ให้รับเอาความรอดในพระเยซู การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วยให้พวกเขาเข้าใจในพระคัมภีร์ลึกซึ้งขึ้น ซึ่งได้เผยให้เห็นความจริงสำคัญที่พวกเขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน

กิจการฯ 15:30-35 บอกให้ทราบถึงการตอบสนองของผู้เชื่อในเมืองอันติโอก จากสิ่งที่ได้ลงมติไปโดยที่ประชุมสภาแห่งกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร “ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น” (กิจการฯ 15:31)

เรามองเห็นตรงนี้ในพระธรรมกิจการฯ ถึงตัวอย่างอันทรงพลังของการที่คริสตจักรยุคแรกเริ่มได้ยอมปฏิบัติตามพระวาทะของพระเจ้า สอดคล้องกับความรักที่มุ่งมั่น ความเป็นหนึ่ง และความไว้วางใจซึ่งอยู่ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ “เบี่ยงเบน” (avert) ออกจากสิ่งที่เคยเป็นวิกฤตการณ์ใหญ่หลวงที่ขวางกั้นสู่การรวมกันเป็นเอกภาพ

เรื่องนี้มีความสำคัญอย่างไรสำหรับเรา ที่จะไม่เพียงแต่ฟังการพูดของคนอื่นเท่านั้น แต่ใช้ความคิดพิจารณาว่า สิ่งที่พวกเขาพูดอาจถูก แม้ว่าสิ่งนั้นอาจไม่ถูกใจของเราก็ดำเนิน

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เอลเลน จี. ไวท์, ผู้แสวงหาความจริง, หน้า 131-142 และชาวฮิวและชาวต่างชาติ, หน้า 188-200 จากกิจการของอัครทูต

“สมาชิกที่ประชุมสภาแห่งกรุงเยรูซาเล็มประกอบด้วยเหล่าอัครทูตและครูสอน ผู้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรของชาวฮิว และชนต่างชาติ ตัวแทนที่เลือกโดยคริสตจักรต่างๆ เดินทางมาเพื่อร่วมในการประชุม ผู้ปกครองจากกรุงเยรูซาเล็มเอง และตัวแทนจากคริสตจักรอันติโอก แน่นนอนคริสตจักรที่ทรงอิทธิพลต่างๆ ล้วนส่งตัวแทนมาร่วมในการประชุมครั้งนี้ การประชุมดำเนินไปโดยผู้นำในคริสตจักรที่ได้รับแสงสว่างในการวินิจฉัย และด้วยความสง่างามของคริสตจักร ซึ่งได้รับการสถาปนาขึ้นโดยน้ำพระทัยจากเบื้องบน ผลลัพธ์จากการไต่รตรองอย่างระมัดระวัง ทำให้

พวกเขาได้เห็นพระเจ้าเสด็จมาสถิตในที่ประชุมสภา และได้พบคำตอบสำหรับประเด็นปัญหา จากการที่พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์และของประทานแห่งพระวิญญาณแก่ชาวต่างชาติ ทำให้พวกเขาตระหนักว่าเป็นหน้าที่ของพวกเขาที่จะปฏิบัติตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

“คริสเตียนทั้งหมดไม่ได้ถูกเรียกให้ทำหน้าที่ลงมติดตอบปัญหา ส่วนเหล่าอัครทูต และผู้ปกครองทั้งหลาย เป็นผู้ที่มีอิทธิพล และมีชื่อเสียงสามารถให้การพิจารณา และตัดสินใจ และออกคำสั่ง ซึ่งเป็นที่ยอมรับของคริสตจักรโดยทั่วไป อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกคนรู้สึกพอใจกับการตัดสินใจครั้งนี้ มีบางกลุ่มอาจมีปมแห่งความทะเยอทะยาน และความเชื่อมั่นในตนเองสูง พี่น้องในพระคริสต์เหล่านี้ที่ไม่เห็นด้วย มักเป็นกลุ่มคนที่หมกมุ่นอยู่กับการงานในความรับผิดชอบของพวกเขาเอง พวกเขามักเป็นกลุ่มคนที่ชอบบ่นพึมพำ และมองหาความผิดคนอื่น ชอบเสนอแผนใหม่และหาทางคัดค้านการงานของบุคคลที่พระเจ้าทรงเจิมไว้ให้สอนข่าวสารพระกิตติคุณ นับแต่แรกเริ่มมาแล้วที่คริสตจักรได้พบอุปสรรคเช่นนี้ และคริสตจักรจะพบกับปัญหาลักษณะต่อเนื่องไปจนถึงวาระสุดท้าย” (เอลเลน จี. ไวท์ “กิจการของอัครทูต” หน้า 196, 197)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จากวิธีแก้ปัญหาคัดแย้งที่ในบทเรียนของสัปดาห์นี้ มีอะไรที่เราสามารถนำมาใช้เพื่อแก้ปัญหามาของคริสตจักรที่เราอยู่ ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาด้านศาสนศาสตร์ หรือวัฒนธรรมก็ตาม
- 2.ให้อ่านข้อเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ อีกครั้งหนึ่งที่กล่าวว่า แทนที่จะเกิดผลลัพธ์ในด้านบวก กลับบางคนไม่ค่อยพึงพอใจ มีบทเรียนอะไรที่เราได้รับตรงนี้

สรุปใจความสำคัญ:

คริสตจักรยุคแรกเริ่มถูกคุกคามโดยความขัดแย้งจากภายในหลายประเด็น ซึ่งอาจนำไปสู่ความหายนะ เราได้มองเห็นเส้นทาง ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการยอมมอบตัวให้กับพระวาระของพระเจ้า ซึ่งสามารถแก้ปัญหาความขัดแย้งเหล่านี้และเบี่ยงเบนการแตกแยก การแตกสามัคคีให้พ้นไป

บทที่ 8

เอกภาพในความเชื่อ

Unity in Faith

วันที่ 17 - 23 พฤศจิกายน 2018

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ 4:8-12; กิจการฯ 1:11; มัทธิว 25:1-13;

ฮีบรู 9:11-12; อพยพ 20:8-11; 1 โครินธ์ 15:51-54

ข้อควรจำ

“ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่น ซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า” (กิจการฯ 4:12)

ในปี ค.ศ. 1888 เซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนติสมีประสบการณ์ของการโต้แย้งเรื่องการตีความหมายพระคัมภีร์ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญบางข้อ ขณะที่ศาสนจารย์ และผู้นำทั้งหลายได้โต้กันถึงการแปลความหมายของ “เขาสิบเขาของคำพยากรณ์ใน ดาเนียล บทที่ 7 และธรรมเนียมปฏิบัติใน กาลาเทีย 3:24 มีเพียงไม่กี่คนที่ตระหนักว่า ท่าทีการเป็นปรปักษ์ต่อกันได้ทำลายมิตรภาพ และความเป็นเพื่อน และได้ทำให้เกิดความเสื่อมเสียในความเป็นเอกภาพและพันธกิจของคริสตจักร

เอลเลน จี. ไวท์ รู้สึกเสียใจมากในกิจกรรมอันไม่พึงประสงค์นี้ และได้กล่าวหนุนใจคนทั้งหลายที่มีส่วนในการอภิปรายให้คิดอย่างรอบคอบ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่มีกับพระคริสต์ และเราจะสำแดงความรักที่เรามีต่อพระคริสต์ในการประพุดิตนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราไม่เห็นด้วยในประเด็นที่กำลังทำการอภิปราย เอลเลน จี. ไวท์ ได้กล่าวด้วยว่า เราไม่ควรคาดหวังให้ทุกคนในคริสตจักรเห็นด้วยกับเราทุกจุดในการตีความหมายของข้อพระคัมภีร์ทั้งหมด

เอลเลน จี. ไวท์ ยังเน้นด้วยว่า เราควรแสวงหาความเข้าใจตรงกัน เมื่อพูดถึงหลักข้อเชื่อสำคัญของแอ็ดเวนติส (ดูใน *เอลเลน จี. ไวท์, Counsel to Writers and Editors*, หน้า 28-32) สัปดาห์นี้เราจะมองดูคำสอนสำคัญบางข้อในพระคัมภีร์ ที่ทำให้เราเป็นแอ็ดเวนติสและเป็นเอกภาพในความเชื่อของเรา

วันอาทิตย์

ความรอดในพระเยซู

Salvation in Jesus

แม้เราในฐานะเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติส จะมีหลักข้อเชื่อหลายข้อที่เหมือนนิกายอื่น แต่หลักข้อเชื่อบางข้อที่เราได้จากพระคัมภีร์ ทำให้เรามีลักษณะพิเศษไม่เหมือนใครในโลกนี้ในเรื่องประกาศข่าวแห่งความรอด และความจริงเหล่านี้ช่วยเราให้คำนิยามตัวเราเองว่าเป็นพงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่ในยุคสุดท้าย

อ่านพระธรรมกิจการฯ 4:8-10; 10:43 มีความสำคัญอะไรที่อัครทูตเปโตรเทศน์พระเยซูไว้เป็นหนึ่งในหนึ่งตามความเข้าใจของท่าน ในเรื่องแผนการแห่งความรอด

อัครทูตเปาโลได้บอกชาวโครินธ์ถึงชาวดีว่า “พระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์โดยพระคริสต์มิได้ทรงถือโทษในการผิดของเขา และทรงมอบเรื่องการคืนดีกันนั้นให้เราประกาศ” (2 โครินธ์ 5:19) การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์หมายถึง “การทำให้เรากลับคืนดีกับพระเจ้า” (reconciliation) เป็นการสร้างสะพานเชื่อมรอยแตก ที่ความบาปและความตายทิ้งไว้ให้ นับเป็นเวลาหลายศตวรรษ ที่เหล่าคริสเตียนได้ตรึงตรองถึงความหมายในการสิ้นพระชนม์ การฟื้นพระชนม์ของพระเยซู มีผลทำให้เรากลับคืนดีกับพระเจ้า ที่พระเยซูเสด็จมาทำให้สำเร็จนั้น เป็นขั้นตอนของการทำให้กลับคืนดี ซึ่งถูกเรียกว่า “การไถ่กลับมา” (atonement) คำนี้ในภาษาอังกฤษดั้งเดิมหมายถึงการ “เป็นน้ำหนึ่งใจเดียว” (at-one-ment) นี่คือสภาวะของการเป็น “หนึ่งเดียว” (at one) หรือ “เห็นด้วยกัน” ซึ่งสอดคล้องกับคำว่า “การไถ่กลับมา” แสดงให้เห็นถึงความกลมกลืนในความสัมพันธ์ และที่เคยถูกทำให้เกิด “ความ

ห่างเหิน” (estrangement) ความสอດคล้องนี้เป็นผลลัพธ์ของการทำให้กลับคืนดี หนึ่ง “ความเป็นหนึ่งของคริสตจักร” เกิดขึ้นได้จากการทำให้กลับคืนดีนั่นเอง

ข้อความแต่ละตอนของข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ สอนเราเกี่ยวกับความหมายของการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นพระชนม์ของพระเยซูอย่างไร โรม 3:24, 25; 1 ยอห์น 2:2; 1 ยอห์น 4:9, 10; 1 เปโตร 2:21-24

แม้เราจะยึดมั่นในความเชื่อเรื่องการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นพระชนม์ของพระเยซูอย่างเดียวกับคริสเตียนคนละต่าง ๆ แต่เราประกาศถึงบริบทของ “ข่าวอันเป็นอมตะแก่ชาวโลก” (วิวรณ์ 14:6) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของข่าว “แห่งทูตสวรรค์สามองค์” ใน วิวรณ์ 14:6-12 ในฐานะเป็นเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราเห็นการประกาศข่าวสารดังกล่าวนี้ ที่คริสเตียนคนอื่นๆ ไม่ประกาศ

คุณสามารถเรียนรู้ที่จะรักษา “สภาพความเป็นจริง” (the reality) ของการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นพระชนม์ ของพระเยซูไว้ตลอดเวลา รวมทั้งความหวังที่พระเยซูทรงเสนอไว้กับเราได้อย่างไร

วันจันทร์

การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ Second Coming of Christ

กลุ่มอัครทูตและเหล่าคริสเตียนยุคแรกเริ่ม ถือว่าการเสด็จมาของพระคริสต์เป็นการ “คอยความสุขซึ่งจะได้รับตามความหวัง” (ทิตัส 2:13) และพวกเขาคาดหวังว่า คำพยากรณ์ และพระสัญญาทั้งหมดในพระคัมภีร์จะสำเร็จสมจริงในการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสยังคงยึดถือในเรื่องนี้อย่างเหนียวแน่น ซึ่งจะไป ชื่อ “แอ๊ดเวนตีส” ของเรา บ่งบอกอย่างชัดเจนว่า เราทั้งปวงผู้รักพระคริสต์ต่างมองไปข้างหน้าด้วยความหวังว่าวันนั้น เราจะสามารถมองเห็นพระองค์ซึ่งๆ หน้า และมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระองค์ยิ่งกว่าในเวลานี้ จนกว่าจะถึงวันนั้น เราจะต้องทำให้พระสัญญาเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ประดังอยู่ภายในใจ และทำให้อิทธิพลประจักษ์แจ้ง ในฐานะเราเป็นประชากรของพระเจ้า

เนื้อหาในพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนอะไรเรา เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ และเนื้อหาดังกล่าวแตกต่างจากความนึกคิดของเราอย่างไร กิจการฯ 1:11; มัทธิว 24:26, 27; วิวรณ 1:7; 1 เธสะโลนิกา 4:13-18; วิวรณ 19:11-16

พระคัมภีร์กล่าวทวนพระสัญญาเพื่อให้เราเกิดความมั่นใจ ว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมา เพื่อรับเอาผู้คนที่ยังไม่เชื่อไว้แล้ว เมื่อเหตุการณ์จะเกิดขึ้นไม่ใช่เรื่องของการคาดการณ เพราะพระเยซูทรงกล่าวไว้ว่า “แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ หรือพระบุตรก็ไม่วู้ รู้แต่พระบิดาองค์เดียว” (มัทธิว 24:36) ไม่เพียงแต่เราไม่ทราบว่ามีอะไรพระคริสต์จะเสด็จกลับมา เพราะเราได้รับการบอกล่วงหน้าแล้วว่า เราจะไม่วทราบ

ตอนใกล้จะสิ้นสุดพันธกิจการรับใช้ของพระเยซู พระองค์ทรงเล่าคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน (มัทธิว 25:1-13) ทั้งนี้เพื่ออธิบายถึงประสบการณ์ของคริสตจักรขณะที่รอคอยการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง หญิงพรหมจารีทั้งหมดแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม เป็นตัวแทนของผู้เชื่อสองประเภท ผู้อ้างว่ากำลังรอคอยพระเยซู ถ้ามองดูอย่างผิวเผินหญิงพรหมจารีสองกลุ่มนี้ปรากฏให้เห็นเหมือนๆ กัน แต่เมื่อการเสด็จกลับมาของพระเยซูล่าช้าออกไปความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มปรากฏให้เห็นชัดเจน กลุ่มหนึ่ง แม้การเสด็จกลับมาจะเนิ่นช้าออกไป แต่พวกเขารักษาความหวังไว้อย่างมีชีวิตชีวา และได้ทำการเตรียมความพร้อมด้านจิตวิญญาณได้อย่างพอเพียง โดยการเล่าคำอุปมานี้ พระเยซูทรงประสงค์จะสอนเหล่าสาวกว่า ประสบการณ์ของคริสเตียนจะต้องไม่วางบนพื้นฐานด้านอารมณ์ ความตื่นเต้น หรือความกระตือรือร้น แต่ไว้วางใจต่อเนื้อหาในพระคุณของพระเจ้า และด้วยความอดทนในความเชื่อ แม้เมื่อไม่เห็นหลักฐานให้จับต้องได้ในความสำเร็จสมจริงแห่งพระสัญญาของพระเจ้า พระเยซูทรงเชื้อเชิญเราให้ “เฝ้าระวังอยู่” และเตรียมความพร้อมไม่วว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาเมื่อไร

แม้ชื่อของคริสตจักรของเราจะเรียกว่า “เซเว่นธ์เดย์แอดเวนติส” ซึ่งยืนยันว่า การเสด็จกลับมาครั้งที่สองมีความสำคัญยิ่งยวดเพียงใด

สำหรับเรา ในฐานะบุคคลเราจะรักษาความตื่นตัวเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองตรงหน้าเราได้มากเพียงใด เราจะรักษาระดับความเข้มข้นในแต่ละปีที่ผ่านมาไป โดยไม่ละเลยหรือทำผิดพลาดในสิ่งที่พระเยซูทรงเตือนไว้ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนได้อย่างไร

วันอังคาร

พันธกิจของพระเยซูในวิหารบนสวรรค์

Jesus' Ministry in The Heavenly Sanctuary

ในพระคัมภีร์เดิม พระเจ้าทรงสอนท่านโมเสสให้สร้าง “พลับพลา” (tabernacle) ขึ้นหลังหนึ่ง ซึ่งก็คือสถานศักดิ์สิทธิ์ เพื่อใช้เป็นที่ “ประทับ” ของพระองค์บนแผ่นดินโลก (อพยพ 25:8) ผ่านการประกอบพิธีต่างๆ ในพลับพลา เป็นสถานที่ซึ่งชาวอิสราเอลได้รับการสอนเรื่อง “แผนการแห่งความรอด” ในช่วงเวลาต่อมาในสมัยการครองราชย์ของกษัตริย์ซาโลมอน พลับพลาขนาดเล็ก ที่ถอดออกเป็นชิ้นส่วนเคลื่อนย้ายได้ เข้ามาแทนที่ด้วยพระวิหารใหญ่โตโอ่างดงามยิ่ง (1 พงศกษัตริย์ บทที่ 5-8) ทั้งพลับพลาดั้งเดิม และพระวิหารหลังใหม่ต่างถูกสร้างขึ้นตามรูปแบบของพระมหาวิหารบนสวรรค์ มีคำพรรณนาในเรื่องนี้ว่าพระคริสต์ ซึ่งเป็นพระมหาปุโรหิต “เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานศักดิ์สิทธิ์ และในต้นที่แท้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง” (ฮีบรู 8:2; อ่านใน อพยพ 25:9, 40 ด้วย)

พระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม เป็นที่สันนิษฐานว่า มีพระมหาวิหารบนสวรรค์เป็นสถานที่ประทับเบื้องต้นของพระเจ้า ส่วนการประกอบพิธีประจำปีของพลับพลา หรือพระวิหารบนโลก ถือเป็นรูปแบบของ “สิ่งที่เล็กกว่า” (mini-prophecies) ของแผนการแห่งความรอด และการประกอบพิธีของพระคริสต์ ในฐานะเป็นพระมหาปุโรหิตบนสวรรค์

อ่านพระธรรมฮีบรู 8:6; 9:11, 12, 23-28 และ 1 ยอห์น 1:9-2:2 ข้อความในข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ เหล่านี้สอนว่า พระเยซูทรงดำเนินพันธกิจของพระมหาปุโรหิตในสวรรค์อย่างไร

นับตั้งแต่การเสด็จกลับสู่สวรรค์ของพระเยซู พระมหาวิหารบนสวรรค์เป็นสถานที่ที่พระคริสต์ทรงดำเนินพันธกิจในฐานะพระมหาปุโรหิตสำหรับความ

รอดของเรา (ดู ฮีบรู 7:25) ดังนั้นเราได้รับการหนุนใจว่า “ให้เราทั้งหลาย จงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้รับพระคุณที่จะช่วยเราในขณะที่ต้องการ” (ฮีบรู 4:16)

อย่างที่เราทราบ ในพลับพลาบนโลกมีการประกอบพิธีสองระยะ ระยะแรก เป็นการประกอบพิธีประจำวันโดยปุโรหิตในห้องแรกซึ่งเรียกว่า “ห้องวิสุทธิสถาน” และระยะที่สอง มีการประกอบพิธีปีละครั้งโดยมหาปุโรหิตในห้องที่สอง ซึ่งเรียกว่า “ห้องอภิสุทธิสถาน” พระคัมภีร์ได้พรรณนาถึงพันธกิจสองระยะนี้ในพระมหาวีหารบนสวรรค์ พันธกิจของพระเยซูในห้องวิสุทธิสถาน บอกลักษณะโดยการอธิษฐานร้องทูลขอเพื่อเรา (intercession) การให้อภัยบาป (forgiveness) การทำให้กลับคืนดี (reconciliation) และการนำกลับมาสู่สภาพเดิม (restoration) คนบาปที่กลับใจใหม่ได้เข้าถึงพระบิดาผ่านพระเยซูผู้ทรงทำหน้าที่เป็นคนกลางผู้ “ทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น” (1 ยอห์น 2:1) นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1844 พระเยซูทรงประกอบพันธกิจในห้อง “อภิสุทธิสถาน” ซึ่งเป็นพันธกิจเกี่ยวกับการพิพากษาและการชำระให้สะอาด ซึ่งทำปีละครั้งใน “วันลบบาป” (Day of Atonement) (เลวีนิติ บทที่ 16) การชำระพระวิหารให้สะอาดขึ้นอยู่กับพระโลหิตของพระเยซู ซึ่งได้หลั่งออกมา “ลบบาป” ในการประกอบพิธีในวันนั้น “เป็นการแสดงนิมิตบอกล่วงหน้า” (foreshadowed) ของการถวายพระชนม์ชีพของพระเยซู เพื่อลบล้างความบาป และเมื่อเครื่องถวายบูชาไถ่บาปได้ถูกกระทำให้สำเร็จสมบูรณ์ “การทำให้กลับคืนดี” (reconciliation) ของจักรวาลเกิดขึ้น ซึ่งได้ทำให้ทุกสิ่งสอดคล้องประสานกันภายใต้รัฐบาลของพระเจ้า หลักคำสอนการประกอบพิธีสองระยะ เป็นหลักคำสอนพิเศษไม่เหมือนใครของคริสตจักรเซเวนธ์แอดเวนติส เป็นความจริงที่ให้การสนับสนุนต่อความเข้าใจในแผนการแห่งความรอดทั้งระบบอย่างสมบูรณ์

พุธ

วันสะบาโต

The Sabbath

หลักคำสอนสำคัญยิ่งจากพระคัมภีร์อีกเรื่องหนึ่งคือ คริสตจักรเซเวนธ์-เดย์แอดเวนติสเชื่อ และเทิดทูนวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต นี่เป็นกุญแจของหลัก

ข้อเชื่ออย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดความเป็นเอกภาพ และความสัมพันธ์ท่ามกลางพวกเรา นี่เป็นหลักข้อเชื่อหนึ่งเดียวจากข้อยกเว้นสองสามประการ ที่ท่ามกลางคริสตจักรทั้งหลาย เราเป็นคริสตจักรเดียวที่ถือปฏิบัติ

วันสะบาโตเป็นของประทานจากพระเจ้าแก่มนุษยชาติตั้งแต่สัปดาห์แห่งการทรงเนรมิตสร้าง (ปฐมกาล 2:1-3) ในการทรงสร้าง พระเจ้าทรงกระทำสามสิ่งในการสถาปนาวันสะบาโตขึ้น (1) พระเจ้าทรงหยุดพักในวันสะบาโต (2) พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่วันสะบาโต (3) พระเจ้าทรงตั้งวันสะบาโตไว้เป็นวันบริสุทธิ์ การกระทำทั้งสามประการ เป็นการประทานวันสะบาโตให้เป็นของขวัญพิเศษแก่เผ่าพันธุ์มนุษย์ เพื่อให้มนุษย์ได้รับประสบการณ์รสชาติของสวรรค์บนแผ่นดินโลก และเป็นการยืนยันว่าพระเจ้าทรงสร้างโลกในหกวัน และวันที่เจ็ดเป็นวันระลึกถึงการทรงเนรมิตสร้าง อาจารย์อาวูโสในศาสนายิว (rabbi) ท่านหนึ่งชื่ออับราฮัม โยชัว เฮสเซล ได้เรียกวันสะบาโตว่าเป็น “พระราชวังแห่งเวลา” (a palace in time) เป็นวันบริสุทธิ์เมื่อพระเจ้าทรงพบกับประชากรของพระองค์ในลักษณะพิเศษ

ข้อความในข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ สอนเกี่ยวกับความหมายของวันสะบาโตสำหรับมนุษยชาติอะไรบ้าง อพยพ 20:8-11; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15; เอเสเคียล 20:12, 20

ในความปรารถนาของเราที่จะติดตามแบบอย่างของพระเยซู (ลูกา 4:16) เซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสถือรักษาวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต พระเยซูทรงมีส่วนร่วมในการนมัสการในวันสะบาโต เป็นการสำแดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงรับรอง (endorsed) วันสะบาโตเป็นวันแห่งการพักผ่อนและการนมัสการ การอัศจรรย์ของพระเยซูในบางครั้งทรงกระทำในวันสะบาโต เพื่อที่จะสอนถึงมิติ (dimension) การให้การเยียวยาแก่โรค (ทั้งฝ่ายร่างกายและด้านจิตวิญญาณ) ซึ่งมาจากการเฉลิมฉลองวันสะบาโต (ดู ลูกา 13:10-17) เหล่าอัครทูต และสาวกทั้งหลายรวมทั้งคริสเตียนยุคแรกเริ่มเข้าใจดีว่า พระเยซูไม่ได้ทรงยกเลิกวันสะบาโต พวกเขาเองถือรักษาวันสะบาโต และนมัสการในวันดังกล่าว (กิจการ 13:14, 42, 44; 16:13; 17:2; 18:4)

ความงดงามใน “มิติ” (ความกว้าง-ความยาว-ความลึก) ของวันสะบาโตอีกอย่างคือเป็น “เครื่องหมาย” (sign) ของ การปลดปล่อย (deliverance) เราจากความบาป วันสะบาโตเป็นที่ระลึกถึงความรอดของพระเจ้าที่ทรงประทานให้ชนอิสราเอลพ้นจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ เพื่อให้พักผ่อนในพระสัญญาในแผ่นดินคานาอัน (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15) แม้ชนอิสราเอลจะล้มเหลวที่จะเข้าไป “พักผ่อน” (rest) อย่างเต็มที่ เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังซ้ำซ้อน และกราบไหว้รูปเคารพ พระเจ้ายังทรงสัญญาว่า “ฉะนั้นจึงยังมีการพักผ่อนสะบาโตสำหรับชนชาติของพระเจ้า” (ฮีบรู 4:9) คนทั้งปวงที่ปรารถนาจะเข้าสู่ที่พักผ่อนสามารถเข้าได้โดยความเชื่อในความรอดที่พระเยซูทรงประทานให้ การถือรักษาวันสะบาโตเป็นสัญลักษณ์ของการ “พักผ่อน” ฝ่ายจิตวิญญาณในองค์พระคริสต์ และนั่นคือการที่เราไว้วางใจในคุณความดี (merits) ของพระองค์ ไม่ใช่ผลงานแห่งการกระทำดีของเรา เพราะนั่นไม่ช่วยเราให้รอดจากความบาป และให้เราได้รับชีวิตชั่วนิรันดร์ (ดู ฮีบรู 4:10; มัทธิว 11:28-30)

คุณได้สัมผัสว่าวันสะบาโตช่วยให้คุณมีประสบการณ์ของความ เป็นเอกภาพและความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันหรือไม่ อย่างไร

วันพฤษภาคม

การสิ้นพระชนม์และการฟื้นพระชนม์

Death and Resurrection

ณ การทรงสร้างโลก “พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน ระบาย ลมปราณเข้าทางจมูก มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต” (ปฐมกาล 2:7) เรื่องการทรง สร้างมนุษยชาติเปิดเผยให้เห็นว่าชีวิตได้รับมาจากพระเจ้า นั่นคือ “ความไม่ ตาย” (immortality) เป็นลักษณะธรรมชาติ (intrinsic) อย่างนั้นหรือ พระ คัมภีร์บอกเราว่ามีแต่พระเจ้าองค์เดียวที่ “ทรงเป็นอมตะ” (1 ทิโมธี 6:16) พระเจ้าไม่ได้ทรงประทานความเป็นอมตะแก่มนุษย์ตอนที่เขาเกิดมา มนุษย์ ผิดแผกจากพระเจ้า เพราะมนุษย์เป็นผู้ที่ตายได้ พระคัมภีร์เปรียบเทียบว่า มนุษย์ “ท่าน (มนุษย์) ก็เป็นเช่นหมอกที่ปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่แล้วก็หายไป” (ยาโคบ 4:14) เมื่อมนุษย์ตาย ชีวิตของเราจะเข้าสู่ภาวะการนอนหลับคือ

ไม่มีความรู้นึกคิดใดๆ (no consciousness) (ดู ปัญญาจารย์ 9:5, 6, 10; เพลงสดุดี 146:4; เพลงสดุดี 115:17; ยอห์น 11:11-15)

แม้ว่ามนุษย์เกิดมาพร้อมกับธรรมชาติที่จะต้องตาย พระคัมภีร์พูดถึงพระเยซูคริสต์เป็นแหล่งแห่งความไม่รู้จักตาย (immortality) และพระองค์จะทรงประทาน “ชีวิตชั่วนิรันดร์” สำหรับคนทั้งปวงผู้เชื่อในความรอดของพระองค์ “ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 6:23) พระเยซูคริสต์ผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จมา “ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงกระทำชีวิต และสภาพอมตะกระจ่างแจ้งโดยข่าวประเสริฐ” (2 ทิโมธี 1:10) “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) ดังนั้นเราทั้งหลายมีความหวังแห่งชีวิตชั่วนิรันดร์ภายหลังความตาย

อ่านพระธรรม 1 โครินธ์ 15:51-54 และ 1 เธสะโลนิกา 4:13-18
ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงชีวิตหลังความตายอย่างไร เมื่อความเป็นอมตะจะถูกประทานให้มนุษย์

อัครทูตเปาโล กล่าวชัดเจนว่า พระเจ้าทรงประทาน “ความไม่ตาย” ให้แก่ผู้คน ไม่ใช่ช่วงขณะที่เขาหรือเธอตาย แต่เป็นตอนที่พวกเขา “ฟื้นสู่ชีวิตใหม่” (resurrection) เมื่อเสียงแตรครั้งสุดท้ายได้ดังขึ้น ขณะที่เหล่าผู้เชื่อในพระเยซูได้รับพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์ เมื่อพวกเขาได้รับเอาพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา ชีวิตอมตะจะถูกประทานให้ตอนที่พวกเขาฟื้นสู่ชีวิตใหม่เท่านั้น พระคัมภีร์ใหม่ไม่มีข้อความตอนใดกล่าวถึงดวงวิญญาณได้ลอยขึ้น (หรือถูกรับขึ้น) สู่วรรคทานที่เมื่อคนหนึ่งตายลง คำสอนดังกล่าวหยั่งรากมาจากความเชื่อของผู้ไม่นับถือพระเจ้า (paganism) ซึ่งย้อนกลับไปยังหลักปรัชญาของชาวกรีกสมัยโบราณ ดังนั้นความเชื่อนี้ จึงไม่พบทั้งในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่

ความเข้าใจเรื่องความตายช่วยให้เรามองเห็นคุณค่า (appreciate) มากขึ้นในพระสัญญาเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง ความเชื่อนี้มีพลังผูกพันเราเป็นเอกภาพในฐานะเป็นเซเว่นธ์เดย์แอดเวนติสอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เอลเลน จี. ไวท์, *The Foundation, Pillars, and Landmarks*, หน้า 28–32, *Counsels to Writers and Editors.*, Read the article “Doctrines, Importance of”, หน้า 778, 779, in *The Ellen G. White Encyclopedia*.

ในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอดเวนติส เราแบ่งปันหลักข้อเชื่อสำคัญที่มีเช่นเดียวกันกับคริสตจักรอื่นๆ หลักการสำคัญ แนนอน คือ “การเชื่อที่เราได้รับความรอดโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว ผ่านการไถ่ให้พ้นบาป หรือการที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ไถ่บาปของเรา ซึ่งความเชื่อนี้สอดคล้องกับหลักความเชื่อของคริสเตียนอื่นๆ ที่สอนว่า ความชอบธรรมของเราจะพบได้ในความชอบธรรมของพระคริสต์ ไม่ใช่จากการกระทำดีของเราแต่อย่างใด เราได้รับความรอดโดยความเชื่อในพระคุณของพระคริสต์ ซึ่งทรงประทานให้แก่เราทั้งๆ ที่เราไม่คู่ควรจะได้รับ” หรือ ดังที่ เอลเลน จี. ไวท์ ผู้มีชื่อเสียงได้เขียนไว้ว่า “พระคริสต์ทรงได้รับการปฏิบัติตามที่เรสมควรจะได้รับ การปฏิบัตินั้นเพื่อเราจะได้รับการปฏิบัติ ตามที่พระองค์ควรได้รับ พระองค์ทรงถูกปรักปรำสำหรับความบาปของเรา ในสิ่งที่พระองค์ไม่ได้มีส่วนร่วมในการทำบาปกับเรา เพื่อเราจะได้อำสัทธิในความชอบธรรมของพระองค์ ทั้งๆ ที่พระองค์ไม่มีหุ้นส่วน พระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานถึงตาย ซึ่งนั่นควรเป็นความตายของเรา เพื่อเราอาจได้รับชีวิต ซึ่งเป็นของพระองค์” (*เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนา-แห่งปวงชน*, หน้า 25) ในเวลาเดียวกัน เมื่อพิจารณาโดยองค์รวม หลักความเชื่อพื้นฐานของเรา และรูปแบบการดำเนินชีวิตได้ไหลออกมาจากหลักความเชื่อเหล่านั้น ซึ่งทำให้เราเป็นกลุ่มคนพิเศษท่ามกลางโลกคริสเตียนซึ่งก็ควรจะเป็นเช่นนั้น หากไม่ เหตุผลใดเราคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอดเวนติสจึงดำรงอยู่

อย่างน้อยที่สุดความรักที่เรามีในองค์พระเยซู และคำสอนของพระองค์ ซึ่งเรากำลังทำการประกาศ ซึ่งควรเป็นองค์ประกอบแห่งพลังอำนาจที่จะผูกพันเราไว้ด้วยกัน

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในหนังสือ “ความเชื่อและการกระทำ” (Faith and Works) หน้า 103 เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่า หากเราทำให้ “การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม” กับ “การให้อภัยความบาป” มีความเท่ากัน (equates) เราจะรู้ถึงคุณค่าที่พระเจ้าทรงประทาน “การให้อภัยความบาป” และทำให้เรา “เป็นผู้ชอบธรรม” ในพระคริสต์เพียงใดและสิ่งนี้จะ เป็นพื้นฐานให้เรามี “ความสัมพันธ์ ในความเป็นชุมชน” กับพี่น้องชายหญิงในพระคริสต์มากเพียงใด
2. ใคร่ครวญถึงหลักความเชื่อของเราว่าสำคัญมากเพียงใดในบริบทของ “เอกภาพของคริสตจักร” ว่ามีอะไรนำคนหลายล้านคนที่เป็นเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสจากพื้นฐานที่แตกต่างกันในด้าน เผ่าพันธุ์ ความเชื่อ การเมือง และวัฒนธรรม มารับหลักความเชื่อเดียวกัน สิ่งนี้บอกให้ทราบว่า หลักความเชื่อมีความสำคัญเพียงใด ไม่เพียงแต่เป็นพันธกิจการประกาศเท่านั้นหรือข่าวสารเท่านั้น แต่หลักข้อเชื่อทำให้เราวมเป็นเอกภาพด้วย
3. ชื่อ “คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส” ซึ่งถึงหลักคำสอนสำคัญสองข้อ คือ “วันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต” และ “ผู้รอดคอยการเสด็จกลับมา” ส่วนแรกซึ่งกลับไปสู่การทรงสร้าง และส่วนที่สองซึ่งไปถึงการกลับมารับประชากรของพระองค์กลับบ้าน คำสอนสองข้อนี้ เชื่อมโยงกันอย่างไร และบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ของเราอย่างไร

สรุปใจความสำคัญ:

คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสมีหลักความเชื่อที่เหมือนกับคริสเตียนทั่วไป แต่ก็มีหลักความเชื่อที่เป็นเอกลักษณ์ เฉพาะที่คริสตจักรอื่นๆ ไม่มีด้วย ซึ่งโดยรวมแล้วเราเป็นคริสตจักรที่มีพื้นฐานที่แตกต่าง และพื้นฐานนี้เองที่เป็นหลักใน การรวมกันเป็นเอกภาพในองค์พระเยซู

บทที่ 9

ข้อพิสูจน์ที่น่าเชื่อถือที่สุด

The Most Convincing Proof

วันที่ 24 - 30 พฤศจิกายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ยอห์น 11:51-52; เอเฟซัส 2:13-16; 2 โครินธ์ 5:17-21;

เอเฟซัส 4:25-5:2; โรม 14:1-6; กิจการฯ 1:14

ข้อควรจำ

“เรามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาบุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงกล่าวเป็นคำพยากรณ์ว่า พระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น และมีใช้แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ที่กระจัดกระจายไปนั้นให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน” (ยอห์น 11:51, 52)

เมื่อสัปดาห์ที่แล้วเราได้ศึกษาว่า เอกภาพเห็นจากข่าวสาร โดยให้พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดทรงเป็นศูนย์กลาง และความจริงของวาระสุดท้ายว่า เราเป็นใคร และอยู่ตรงนี้เพราะว่า พระเจ้าทรงเรียกเรา และประทานข่าวสารให้เราทำการประกาศเผยแผ่ไปทั่วโลก

สัปดาห์นี้เราจะมุ่งไปที่เอกภาพซึ่งเห็นได้ในคริสตจักร ด้วยการแสดงออกในชีวิตประจำวันของคริสเตียน และในพันธกิจการประกาศของคริสตจักร คริสตจักรไม่เพียงแต่ประกาศความรอด และการคืนดีเท่านั้น แต่เน้นความเป็นเอกภาพของคริสตจักร ซึ่งถือเป็นการสำแดงออกถึงการคืนดีด้วย สิ่งแวดล้อมในโลกเต็มไปด้วยความบาปและการทรยศ แต่คริสตจักรต้องยืนหยัดเป็นพยานที่ทุกคนสามารถมองเห็นได้ว่าเป็นองค์กรที่ทำการเพื่อช่วยดวงวิญญาณ

ให้รอดด้วยอำนาจของพระคริสต์ หากไม่มีการรวมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคริสตจักรในการเป็นพยาน อำนาจที่จะช่วยดวงวิญญาณให้รอดของไม้กางเขนก็ไม่อาจทำให้เป็นที่ประจักษ์แก่โลกนี้ ดังนั้น “การเป็นเอกภาพในพระคริสต์จึงเป็นการสถาปนาความผูกพันความเป็นหนึ่งซึ่งกันและกัน ความเป็นหนึ่งนี้เป็นข้อพิสูจน์ที่ทำให้เกิดความเชื่อมั่นที่สุดแก่ชาวโลก ถึงเดชะบารมี (majesty) และคุณความดี (virtue) ของพระคริสต์ ซึ่งรวมไปถึงฤทธิ์อำนาจในการขจัดความบาปออกไปของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 5, หน้า 1148)

วันอาทิตย์

ภายใต้ไม้กางเขนของพระเยซู

Under the Cross of Jesus

เหมือนพระพรฝ่ายจิตวิญญาณอื่นๆ หลายอย่างที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่ประชากรของพระองค์ ความเป็นเอกภาพของคริสตจักรเป็นของประทานจากพระเจ้าเช่นกัน เอกภาพไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นจากความวิริยะอุตสาหะของเราหรือการประกอบกรดี และความตั้งใจเด็ดเดี่ยว โดยพื้นฐานแล้ว พระเยซูคริสต์เป็นผู้ทรงสร้างเอกภาพขึ้นผ่านการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นพระชนม์ของพระองค์ เมื่อรู้ซึ่งถึงคุณค่าของการสิ้นพระชนม์ การฟื้นพระชนม์ผ่านการเข้าส่วนด้วยการรับบัพติศมา และการที่เราได้รับการอภัยบาป ขณะที่เราเข้าร่วมในสัมพันธภาพ และร่วมแพร่ข่าวสารของทูตสวรรค์แก่ชาวโลก เราได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งกับพระองค์ และเป็นเอกภาพกับผู้เชื่อทั้งหลาย

อ่านพระธรรมยอห์น 11:51, 52 และ เอเฟซัส 1:7-10 มีเหตุการณ์อะไรในชีวิตของพระเยซูที่เป็นรากฐานของความเป็นเอกภาพท่ามกลางเรา ในฐานะเป็นเซเว่นธ์เดย์แอดเวนติส

“เขา (คายาฟาส) มิได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงกล่าวเป็นคำพยากรณ์ว่า พระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น และมีใช้แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ที่กระจัดกระจายไปนั้นให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน” (ยอห์น 11:51, 52) นับเป็นเรื่องแปลกที่พระเจ้าทรงใช้ “คายาฟาส” ให้อธิบาย

ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ แม้คาयाฟาจะไม่เข้าใจว่า เขากำลังทำอะไร ในการเป็นหัวหน้ากลุ่มคนที่ปรับโทษพระเยซูถึงตาย มหาปุโรหิตคายาฟา และปุโรหิตคนอื่นๆ ไม่ได้เฉลียวใจว่า “ถ้อยแถลงของมหาปุโรหิต” ที่ยกมา อ้างข้างบนช่วงมีความลึกล้ายิ่งนัก คายาฟาคิดว่าสิ่งที่เขาได้แถลงออกไป เป็นการแถลงเกี่ยวกับด้านการเมืองเท่านั้น อย่างไรก็ตามอัครทูดยอห์น ใช้ถ้อยแถลงตรงนี้เปิดเผยความจริงเกี่ยวกับ พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แทนความตายของคนบาป (substitutionary death) ซึ่งหมายถึง การสิ้นพระชนม์แทนประชากรผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้าทั้งหมด ซึ่งในวันหนึ่งจะ “รวมเข้าเป็นพวกเดียวกัน”

ไม่ว่าจะมีสิ่งอื่นใดที่เราในฐานะเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสเชื่อ ไม่ว่าจะเป็นข่าวสารใดที่เราซึ่งเป็นคริสตจักรเดียวที่ประกาศเผยแพร่ พื้นฐานของการดำรงอยู่ของเรานั้นเป็นสิ่งสามัญ (common) หรือเหมือนกัน คือการรับเอาการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เป็นการสิ้นพระชนม์แทนความบาปของเรา

และนอกจากนี้ เราก้เช่นกันมีประสบการณ์ของการรวมกันเป็นหนึ่งนี้ผ่านพิธีบัพติศมา “เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าร่วมในพระเยซูคริสต์โดยความเชื่อ เพราะเหตุว่าคนที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็จะสามารถชีวิตพระคริสต์” (กาลาเทีย 3:26, 27) พิธีบัพติศมาเป็นจุด “ข้อผูกมัด” (bond) ที่ร้อยรัดเราที่เป็นแอ๊ดเวนตีสเข้าด้วยกัน เพราะเราต่างแบ่งปัน “สัญลักษณ์แห่งความเชื่อของเราในพระคริสต์” เรามีพระบิดาร่วมกัน เราทั้งปวงต่างเป็นบุตรชาย-หญิงของพระเจ้า เราทั้งผองต่างมีพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวกัน ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์และฟื้นพระชนม์ที่เราได้เข้าร่วมในสัญลักษณ์ด้วยพิธีบัพติศมา” (โรม 6:3, 4)

ไม่ว่าเราจะมีพื้นฐานทางวัฒนธรรม มีสังคมต่างระดับ มีชาติพันธุ์ใด และอยู่กลุ่มการเมืองต่างชั่วหรือไม่ท่ามกลางพวกเรา ในฐานะเป็นเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ทำไมเราจะให้ความเชื่อในพระเยซูองค์เดียวกันของเรา ทำให้เรา “อยู่เหนือ” (transcend) ความแตกต่างทั้งหมดไม่ได้

ชาวโลกทั้งมวล แน่หนอนต่างรับรู้ว่าการเติมไปด้วยความไม่เป็นระเบียบ ปัญหาความยุ่งยากต่างๆ การสงคราม และความขัดแย้ง องค์ประกอบเหล่านี้มีผลกระทบต่อชีวิตของเราเป็นส่วนตัว และส่วนรวม และแม้แต่ในระดับชาติ บางครั้งดูเหมือนทั้งชีวิตของเราจะตกอยู่ในความขัดแย้งไม่สิ้นสุด และการขาดความสามัคคี ก็กับการไม่อยู่ในระเบียบนี้จะเป็นฝ่ายชนะตลอดกาล พระเจ้ากำลังทรงดำเนินพันธกิจเพื่อจะนำจักรวาลกลับสู่ความเป็นเอกภาพ ด้วยเหตุที่ความบาปเป็นผลให้เกิดการไม่ลงรอยกัน (disharmony) แผนการชั้วนิรันดร์ของพระเจ้าคือการนำกลับคืนมาซึ่งสันติสุขและความเต็มสมบูรณ์ (wholeness)

ในพระธรรมเอเฟซัส 2:13-16 อัครทูตเปาโลให้หลักการที่สำแดงการทำกรของพระคริสต์เพื่อที่จะนำสันติสุขมาสู่เหล่าผู้เชื่อ: ผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนไม้กางเขน พระเยซูทรงทำให้ชาวยิวและชาวต่างชาติรวมกันเป็นเอกภาพ และทรงทำลายอุปสรรคขวางกั้น ไม่ว่าจะเป็ความแตกต่างในเรื่องเชื้อชาติและศาสนา ซึ่งแบ่งพวกเขาออกจากกัน ถ้าพระคริสต์ทรงสามารถทำสิ่งนี้ในศตวรรษแรก พระองค์ย่อมสามารถทำการอย่างเดียวกัน จะทรงยกแผงกั้นระหว่างชนเผ่า หรือเชื้อชาติ และความแตกต่างในด้านวัฒนธรรม พระองค์จะไม่ทรงพังทลายแผงกั้น (barriers) ที่แบ่งฝ่ายภายในโบสถ์หรือคริสตจักรของเราในปัจจุบันลงได้หรือและจากจุดเริ่มต้นนี้ เราสามารถเข้าถึงมนุษย์โลกได้

ใน 2 โครินธ์ 5:17-21 อัครทูตเปาโลกล่าวว่าในพระคริสต์เราเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ ให้คืนดีกับพระเจ้า ถ้าเช่นนั้นพันธกิจของเราในโลกนี้คืออะไร และเราจะสร้างความแตกต่างให้ชุมชนของเราในฐานะคริสตจักรที่มีความเป็นเอกภาพได้อย่างไร

ในฐานะเป็นบุคคลที่ถูกสร้างใหม่ ผู้เชื่อได้รับพันธกิจที่สำคัญสามประการคือ (1) คริสตจักรของเราประกอบด้วยเหล่าผู้เชื่อ ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นคนเหินห่างจากพระเจ้า แต่โดยผ่านพระคุณแห่งความรอดจากการถวายนุชาของ

พระคริสต์ บัดนี้เราได้รวมเป็นเอกภาพกับพระเจ้าโดยพระวิมูถญาณบริสุทธิ์ เราเป็นชนกลุ่มสุดท้ายที่เหลืออยู่ ซึ่งถูกเรียกให้ประกาศข่าวสารสุดท้ายแก่โลก พันธกิจของเราคือเชื้อเชิญเหล่าผู้ที่ยังเหินห่าง (alienated) จากพระเจ้า ให้กลับมามีชีวิตที่ดีกับพระองค์ และร่วมกับเราในการดำเนินพันธกิจของพระคริสต์

(2) คริสตจักรคือกลุ่มคนของพระเจ้าซึ่งได้กลับคืนดีต่อกันและกัน การร่วมเป็นเอกภาพกับพระคริสต์หมายถึงการที่เราพร้อมกันเป็นหนึ่ง นี้ไม่ใช่เพียงการยกขึ้นเป็นอุดมคติเลิศลอยแต่ต้องเป็นสิ่งที่มองเห็นได้จริง การทำให้กลับคืนดีต่อกันและกัน จะนำมาซึ่งสันติภาพที่สอดคล้องท่ามกลางพี่น้องชายหญิง ซึ่งจะทำให้การเป็นพยานประจักษ์แก่ชาวโลก ว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด และพระผู้ไถ่ของเรา พระคริสต์ทรงตรัสว่า “ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลาย เป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:35)

(3) ด้วยพันธกิจของการคืนดี คริสตจักรได้บอกแก่จักรวาลถึงแผนการไถ่ให้รอดว่าเป็นความจริงได้อย่างมีพลัง “สงครามแห่งการต่อสู้ขัดแย้งที่ยิ่งใหญ่” เป็นสิ่งที่เกี่ยวกับพระเจ้า และลักษณะอุปนิสัยของพระองค์ ดังนั้นตราบที่คริสตจักรได้ปลุกฝังความเป็นเอกภาพและการคืนดี จักรวาลจะได้เห็นการดำเนินงานของพระเจ้าสำแดงออกด้วยพระสติปัญญาอันรันดร์ (ดูใน เอเฟซัส 3:8-11)

วันอังคาร

เอกภาพในทางปฏิบัติ

Practical Unity

ในปี ค.ศ. 1902 เอลเลน จี. ไวท์ เขียนว่า “พระคริสต์ทรงดำเนินชีวิตอย่างไรขณะอยู่บนโลกนี้ นั่นคือสิ่งที่คริสเตียนทุกคนจะต้องดำเนินตาม พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างของเรา ไม่เพียงพระองค์ทรงดำรงชีวิตบริสุทธิ์ไร้ซึ่งจุดต่างพร้อย พระองค์ทรงอดกลั้นอดทน มีความถ่อมสุภาพ และร่าเริงทำให้ผู้ใกล้ชิดสบายใจ และทรงควบคุมอารมณ์ไว้อย่างดี” (เอลเลน จี. ไวท์, *Signs of the Times*, 16 กรกฎาคม 1902) ถ้อยคำเหล่านี้ทำให้รำลึกถึงคำเชิญชวนของอัครทูตเปาโลที่ให้กับชาวเมืองฟีลิปปี ซึ่งกล่าวว่า “ท่านจงมีน้ำใจต่อกันเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์” (ฟีลิปปี 2:5)

อ่านพระธรรมเอเฟซัส 4:25-5:2 และโคโลสี 3:1-17 และตอบคำถามต่อไปนี้: พื้นที่ใดภายในชีวิตของเราที่ได้รับเชิญให้แสดงออกถึงความจงรักภักดีต่อพระเยซู และเราจะเป็นพยานถึงพระกิตติคุณของพระเยซูเพื่อเปิดเผยในที่สาธารณะอย่างไร

มีข้อความในพระคัมภีร์หลายตอนที่เชื้อเชิญให้เราปฏิบัติตามตัวอย่างของพระเยซูในการดำรงชีวิตเป็นพยานในพระคุณของพระเจ้าแก่คนอื่น ๆ และเราได้รับการเชิญชวนให้แสวงหาโอกาสให้การบริการ หรือมอบ “สวัสดิการ” (welfare) ให้กับคนอื่น “จงปฏิบัติต่อผู้อื่น อย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน” (มัทธิว 7:12) ที่จะช่วยแบกภาระซึ่งกันและกัน (กาลาเทีย 6:2) ที่จะดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย และมองจิตวิญญาณภายใน แทนที่จะมุ่งการสำแดงออกภายนอก (มัทธิว 16:24-26; 1 เปโตร 3:3, 4) และที่จะดำเนินชีวิตทุกวันตามหลักสุขภาพ (1 โครินธ์ 10:31)

“ดูก่อนท่านที่รัก ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลาย ผู้อาศัยในโลกไม่ เป็นบ้านเกิดเมืองนอน ให้เว้นจากตัณหาของเนื้อหนัง ซึ่งเป็นข้าศึกต่อ วิญญาณจิตของท่าน จงรักษาความประพฤติอันดีของท่านไว้ในหมู่คนต่างชาติ เพื่อว่ามีคนติเตียนท่านว่าประพฤติชั่ว เขาจะได้เห็นการดีของท่าน และเขาจะ ได้สรรเสริญพระเจ้าในวันที่พระองค์เสด็จมา” (1 เปโตร 2:11, 12) บ่อยครั้ง เพียงใดที่เราประเมินค่าของสิ่งกระทบกับอุปนิสัยของคริสเตียนต่ำไป ผู้คนที่ ฝ้าดูพวกเรา ความอดทนที่แสดงออกในขณะที่เผชิญกับสิ่งรบกวนต่าง ๆ การ ใช้ชีวิตอย่างมีวินัยท่ามกลางความเครียด และความขัดแย้ง มีวิญญาณแห่ง ความสุขภาพในการตอบสนองต่อคนที่ใช้อารมณ์ หรือถ้อยคำหยาบกระด้าง จึง ขอเชิญชวนพี่น้องในพระคริสต์ทั้งหลายดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระเยซู ในความเป็นเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส เราต้องเป็นพยานแก่ชาวโลกที่เข้าใจ พระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้าผิดไป เราจะต้องมีอำนาจของการประกอบ การดี เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า ในฐานะเป็นตัวแทนของพระคริสต์ ผู้เชื่อทั้ง หลายจะต้องเป็นที่รู้จักเฉพาะในด้านเป็นผู้มีศีลธรรม มีความเที่ยงธรรม และ รักความถูกต้อง มีความสนใจในสวัสดิการหรือ ความอยู่ดีมีสุขของคนอื่น ถ้า ประสบการณ์ด้านศาสนาของเราเป็นของแท้ ก็จะแสดงออกมา และสร้างผล

กระทบด้านดีต่อชาวโลก ความสามัคคีเป็นหนึ่งในเหล่าผู้เชื่อเผยให้เห็นถึงพระอุปนิสัยของพระคริสต์ต่อชาวโลก และการเป็นพยานของเราจะทรงพลังโดยแท้จริง

คุณเป็นพยานแบบใด มีใครที่ได้พบคุณแล้ว ต้องการติดตามพระเยซูบ้างหรือไม่ ถ้ามีคุณใช้วิธีอย่างไร

พุธ **เอกภาพท่ามกลางความแตกต่าง**
Unity Amid Diversity

ในพระธรรมโรม บทที่ 14 และ 15 อัครทูตเปาโลกล่าวถึง ประเด็นปัญหาทำให้คริสตจักรที่กรุงโรมแตกแยกกันอย่างลุ่มลึก การตอบสนองต่อประเด็นเหล่านี้คือเชิญพี่น้องแห่งความเชื่อในกรุงโรมแสดงความอดกลั้นอดทนต่อกันและกัน อย่าให้เป็นสาเหตุทำให้คริสตจักรแบ่งแยกกันในเรื่องนี้ เราสามารถเรียนรู้อะไรจากคำแนะนำตรงนี้

อ่านพระธรรมโรม 14:1-6 มีประเด็นใดเกี่ยวกับจิตสำนึกที่เป็นเหตุให้สมาชิกของคริสตจักรในกรุงโรมทำการตัดสินใจตนเองและแตกสามัคคี

เป็นไปได้ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับ “พิธีชำระให้บริสุทธิ์ของชาวยิว” ตามที่อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “เป็นการโต้เถียงในความเชื่อที่แตกต่างกัน” (โรม 14:1) ซึ่งบ่งบอกว่า ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับความรอดหากเป็นเรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น ซึ่งควรจะปล่อยให้กันไปตามสามัญสำนึกของแต่ละคน (ดู โรม 14:5)

การโต้เถียงกันนี้ตอนแรกเป็นหัวข้อ จะรับประทานอาหารประเภทใด อาหารต้องห้ามในพระธรรมเลวีนิติ บทที่ 11 ไม่ใช่ปัญหาที่อัครทูตเปาโลกล่าวถึงตรงนี้ ไม่มีหลักฐานว่าคริสเตียนยุคแรกเริ่มได้รับประทานเนื้อหมูหรือสัตว์ไม่สะอาดอื่นๆ ในสมัยอัครทูตเปาโล และเราทราบว่าอัครทูตเปโตรไม่รับประทานอาหารประเภทที่ว่า (ดู กิจการ 10:14) มีคำกล่าวด้วยว่า “แต่คนที่มีความเชื่ออ่อนโยนแต่ฝึกเท่านั้น” (โรม 14:2) และความขัดแย้งรวมไปถึงประเภทเครื่องดื่มต่างๆ (โรม 14:17, 21) เป็นการบ่งชี้ถึงความห่วงใยซึ่งมุ่งไป

ที่พิชิตะเว้นสิ่งที่ไม่สะอาด ซึ่งเป็นหลักฐานเพิ่มเติมโดยการใช้คำว่า “ไม่สะอาด” ซึ่งใช้ใน โรม 14:14 ถ้อยคำที่ว่าถูกใช้ในภาษากรีกโบราณ ซึ่งแปลจากพระคัมภีร์เดิมอ้างอิงถึง “สัตว์ที่ไม่สะอาด” แต่ไม่ใช่สัตว์ไม่สะอาดในพระธรรมเลวีนิติ บทที่ 11 เป็นที่แน่ชัดว่ามีบางคนในชุมชนของชาวโรมัน ผู้ซึ่งไม่รับประทานอาหารดังกล่าวในช่วงที่มีการสังสรรค์ เพราะว่าพวกเขาไม่แน่ใจว่าอาหารดังกล่าวได้ผ่านการเตรียมอย่างเพียงพอ หรืออาจมีผู้นำเนื้อสัตว์ดังกล่าวไปถวายบูชาแก่รูปเคารพก่อนแล้ว

นอกจากนี้ยังมีบางคนกล่าวถึงการถือรักษาบางวัน นี้ไม่ได้อ้างถึงการถือรักษาวันประจำสัปดาห์คือการถือรักษาวันสะบาโต ในเมื่อเราทราบแล้วว่า อัครทูตเปาโลรักษาวันสะบาโตเป็นประจำ (กิจการฯ 13:14; 16:13; 17:2) สิ่งนี้น่าจะเป็นการอ้างอิงถึงวันเลี้ยงฉลองต่างๆ หรือวันหยุดอาหารของชาวยิว ท่านเปาโลกล่าวอย่างตั้งใจในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่จะเราใจให้มีใจกว้าง และความอดกลั้น (tolerance) อดทนสำหรับบุคคลที่จริงจัง และมีจิตสำนึกผิดและชอบในการถือรักษาพิธีกรรมเหล่านี้ トラバโตที่พวกเขาไม่มุ่งหมายว่าเป็นเส้นทางสู่ความรอด ความเป็นเอกภาพท่ามกลางคริสเตียนคือการแสดงถึงความอดกลั้นและอดทนต่อสิ่งที่เราไม่เห็นด้วยบางประเด็น โดยเฉพาะสิ่งที่ไม่ได้จำเป็นต่อความเชื่อของเรา

จงอภิปรายกันว่า มีสิ่งใดบ้างที่เราเชื่อ และปฏิบัติในฐานะเป็น เซเวนธ์เดย์แอดเวนติส ที่ผู้คนอ้างว่าไม่จำเป็นต้องเชื่อและยึดถือเสมอไป

วันพฤหัสบดี **เอกภาพในพันธกิจ**

Unity in Mission

อารมณ์ที่เหล่าอัครทูตมีในอาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซู ใน ลูคา 22:24 และวันเพนเทคอสต์ ใน กิจการฯ 1:14; 2:1, 46 มีความแตกต่างกันอย่างไร และอะไรทำให้เกิดความแตกต่างเช่นนั้น

ใน กิจการฯ 1:14 และ 2:46 ที่กล่าวว่า “พวกเขาพร้อมใจกัน” ซึ่งหมายถึง “ความอดทนอดกลั้นด้วยจิตใจหนึ่งเดียว” สิ่งนี้เป็นผลลัพธ์ของ

การรวมตัวอยู่ในสถานที่เดียวกัน ร่วมกันขะมักเขม้นอธิษฐานเพื่อขอให้พระสัญญาของพระเยซูที่จะส่ง “ผู้ปลอบประโลม” สำเร็จสมจริง

ขณะที่พวกเขารอคอย ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายสำหรับพวกเขาที่จะไม่เริ่มต้นวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งกันและกัน บางคนอาจอยากเปิดปากเรื่องที่ท่านเปโตรปฏิเสศพระเยซู (ยอห์น 18:15-18, 25-27) และวิจารณ์เรื่องของท่านโธมัส ซึ่งเป็นคน “ขี้สงสัย” เรื่องการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู (ยอห์น 20:25) พวกเขาอาจจดจำ ท่านยอห์นและยากอบ ขอตำแหน่งทรงอำนาจที่สุดเมื่อพระเยซูทรงตั้งอาณาจักรของพระองค์ขึ้น (มาระโก 10:35-41) หรือท่านมัทธิว ซึ่งในอดีตเป็นคนเก็บภาษี (มัทธิว 9:9)

อย่างไรก็ดี “วันแห่งการเตรียมตัวเหล่านี้ เป็นวันแห่งการค้นหาในส่วนลึกของดวงใจ” เหล่าอัครทูตรู้สึกถึงความต้องการด้านจิตวิญญาณ และร้องขอองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับ “การทมน้ำมันศักดิ์สิทธิ์” (holy unction) เพื่อให้พวกเขาเหมาะสมสำหรับพันธกิจการช่วยดวงวิญญาณให้รอด พวกเขาไม่ได้ทูลขอพระพรสำหรับพวกเขาเองแต่อย่างใด ดวงใจของพวกเขา รู้สึกเป็นภาระในการช่วยดวงวิญญาณให้รอด พวกเขาตระหนักว่าจะต้องนำพระกิตติคุณสู่ชาวโลก พวกเขาพร้อมกันอ้างถึงฤทธิ์อำนาจแห่งพระสัญญาที่พระคริสต์ทรงสัญญาไว้” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 37)

ความสัมพันธ์ระหว่างเหล่าอัครทูตและความเข้มข้นในการอธิษฐานของพวกเขา เพื่อเตรียมพวกเขาไว้สำหรับประสบการณ์ยิ่งใหญ่แห่งเพนเทคอสต์ ขณะที่พวกเขาถูกนำเข้ามาใกล้กับพระเจ้ายิ่งขึ้น และวางความแตกต่างส่วนบุคคลไว้ห่างไกล เหล่าอัครทูตได้รับการเตรียมความพร้อมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาไม่เหลือความเกรงกลัวใดๆ ต่างรู้สึกกล้าหาญที่จะออกไปเป็นพยานเรื่องการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู พวกเขาทราบว่าจะพระเยซูทรงอภัยความบกพร่องของพวกเขา สิ่งนี้ทำให้พวกเขารู้สึกมีกำลังใจที่จะก้าวรุดไปข้างหน้า พวกเขาทราบว่าจะพระเยซูทรงทำอะไรในชีวิตของพวกเขา พวกเขาทราบถึงพระสัญญาแห่งความรอดซึ่งจะพบในพระองค์ และสิ่งนี้ทำให้พวกเขามีความทะเยอทะยานในฐานะผู้เชื่อที่จะสำแดงความละม้ายในอุปนิสัยของพระคริสต์ออกมา และจะทำการหนักเพื่อขยายอาณาจักรของพระองค์ให้กว้าง

ใหญ่ไพศาลออกไป” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 48) ไม่สงสัยเลยองค์ที่พระเจ้าทรงสามารถจะทำการอัศจรรย์ผ่านพวกเขา มีบทเรียนอะไรสำหรับเราในฐานะเป็นคริสตจักรในปัจจุบัน

เป็นการง่ายที่จะหาความผิดของผู้อื่น แต่เราจะเรียนรู้ที่จะวางเรื่องเหล่านั้นไว้ได้อย่างไร เพื่อเราจะได้ก้าวไปสู่จุดที่สูงส่งกว่า นั่นคือทำตามพระทัยของพระเจ้า ด้วยการรวมตัวกันเป็นเอกภาพในคริสตจักร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เอลเลน จี. ไวท์, ความเป็นหนึ่งในความแตกต่าง, หน้า 98-103, ในการประกาศพระกิตติคุณ

ข้ออ้างอิงต่อไปนี้จะช่วยเผยให้เห็นว่า คริสตจักรยุคแรกเริ่มรวมเป็นเอกภาพในพระคริสต์อย่างไร ซึ่งสามารถรักษา “ความเป็นเอกภาพ” ได้แม้ว่าจะมีความแตกต่างท่ามกลางพวกเขา พวกเขาจึงกลายเป็นเครื่องมือทรงพลังในการเป็นพยานแก่ชาวโลก “ภายในคริสตจักร พระคัมภีร์เปิดเผยให้เห็นว่า พระวิญาณบรรณบริสุทธ์ทรงนำคริสตจักรยุคแรกเริ่มอย่างไร ในขั้นตอนการทำการ “การตัดสินใจ” สิ่งนี้ได้ถูกทำอย่างน้อยการเชื่อมต่อใกล้ชิดระหว่างกันสามประการ: คือพระวิญาณบรรณบริสุทธ์เปิดเผยให้ผู้นำเห็นว่าควรจะทำสิ่งใดอย่างในกรณีของ โครเนลิอัส อานาเนีย ฟีลิป และเป็นได้ในการจับฉลากเลือกอัครทูตเข้ามาแทนตำแหน่งยูดาส และพระวิญาณบรรณบริสุทธ์ทรงทำงานภายในชุมชน ซึ่งดูเหมือนกล่าวถึงเล็กน้อย คือการตกลงให้มีความเห็นสอดคล้องกัน (consensus) ซึ่งพระองค์ทำงานผ่านการสนทนาปราศรัย และการศึกษาพระคัมภีร์ จนในที่สุดคริสตจักรตระหนักว่า พระวิญาณบรรณบริสุทธ์ทรงทำงานท่ามกลางพวกเขา โดยเฉพาะเมื่อคริสตจักรร่วมใจกันอธิษฐานเมื่อเผชิญกับความขัดแย้งกันในเรื่องความแตกต่างด้านวัฒนธรรม ด้านหลักคำสอน และด้านความคิดเห็นในหลักศาสนศาสตร์ท่ามกลางชุมชนของผู้เชื่อ พระวิญาณบรรณบริสุทธ์ทรงทำงานผ่านความเห็นที่สอดคล้องกัน (มติมหาชน) ในขั้นตอนการตัดสินใจ เรามองเห็นบทบาทการตัดสินใจของชุมชนของผู้เชื่อ ซึ่งไม่เพียงมา

จากเหล่าผู้นำ แต่มาจากการตั้งใจของพระวิญญาณหลังจากได้ร่วมกันอธิษฐาน แสดงความหวังใ การทรงนำของพระวิญญาณสามารถรู้สึกได้ท่ามกลาง ชุมชนในความเข้าใจในพระวณะของพระเจ้า จากที่เป็นประสบการณ์ และ ความต้องการของชุมชน และผ่านประสบการณ์ของเหล่าผู้นำขณะที่พวกเขา ดำเนินพันธกิจการรับใช้ การตัดสินใจหลายอย่างของคริสตจักรกระทำไปผ่าน ขั้นตอนการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์หลังจากการศึกษาพระคัมภีร์ การอธิษฐาน และระลึกถึงประสบการณ์ นับเป็นส่วนประกอบสำคัญที่สะท้อน มาจากหลักศาสนศาสตร์” (Denis Fortin, *The Holy Spirit and the Church*, in Angel Manuel Rodriguez, ed., *Message, Mission, and Unity of the Church*, หน้า 321, 322)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. กลับไปทบทวนคำตอบของคำถามในวันพุธ ที่กล่าวว่า คำสอน และการปฏิบัติอะไรที่จำเป็นสำหรับเราในฐานะเป็นเซเวนต์เดย์-แอดเวนติส และอะไรที่ไม่จำเป็น
2. เราจะเชื่อมโยงกับคริสเตียนคนอื่นๆ ที่มีความเชื่อบางข้อเหมือนกับเรา เช่น การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู อย่างไร

สรุปใจความสำคัญ:

ความมั่นใจในข้อพิสูจน์ในเรื่องความเป็นเอกภาพของพี่น้องชาย-หญิง ขอให้ทุกคนรักซึ่งกัน และกันเหมือนที่พระเยซูทรงรักเรา การที่เราได้รับการอภัยบาป และได้รับความรอดอย่างเดียวกันในฐานะเป็นชาวแอดเวนตีส ถือเป็นเครื่องผูกมัดแห่งมิตรสัมพันธ์ในพระคริสต์ ดังนั้นเราสามารถสำแดงแก่โลกถึงความเป็นเอกภาพ และความเชื่อของเรา เพื่อเผยแพร่พระกิตติคุณให้แก่โลกได้ ไม่มีสิ่งใดจะสำคัญไปมากกว่านี้อีกแล้ว

บทที่ 10

เอกภาพและความสัมพันธ์ที่แตกร้าง

Unity and Broken Relationships

วันที่ 1 - 7 ธันวาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

2 ทิโมธี 4:11; ฟิเลโมน ข้อ 1-25; 2 โครินธ์ 10:12-15;

โรม 5:8-11; เอเฟซัส 4:26; มัทธิว 18:15-17

ข้อควรจำ

“เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรูต่อพระเจ้า เราได้กลับคืนดีกับพระองค์ โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีก เมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่” (โรม 5:10)

อย่างที่ เราได้เห็น แม้หลังเพนเทคอสต์ ความสัมพันธ์ระหว่างเหล่าผู้เชื่อบางครั้งก็มีความตึงเครียด พระคัมภีร์ใหม่บันทึกตัวอย่างซ้ำหลายครั้งที่ผู้นำคริสตจักร และสมาชิกต้องบุคคลต้องเผชิญกับการทำทนาย เช่นนั้น หลักการต่อไปนี้มีคุณค่ายิ่งสำหรับคริสตจักรในปัจจุบัน เพราะเปิดเผยให้เห็นผลลัพธ์ด้านบวก ซึ่งสามารถบังเกิดขึ้นได้เมื่อเราใช้หลักการของพระคัมภีร์ในการแก้ปัญหาเรื่องความขัดแย้ง ซึ่งจะรักษาเอกภาพของเราไว้ในพระคริสต์ได้

ในบทเรียนของสัปดาห์นี้ เราจะมุ่งเน้นไปยังการสร้างความสัมพันธ์กลับสู่สภาพเดิม และความสัมพันธ์ของมนุษย์สร้างแรงกระทบ (impact) ให้เรารวมเป็นหนึ่งในพระคริสต์ พันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีส่วนในการนำผู้คนให้เข้ามาใกล้พระเจ้าและซึ่งกันและกัน ซึ่งรวมถึงการทำลายสิ่งที่ขวางกั้น

ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้า และความสัมพันธ์ของเรากับพี่น้องในพระคริสต์ลง จากการเปิดเผยเรื่องอำนาจของพระกิตติคุณการดำเนินชีวิตในคริสตจักรสำคัญกว่าคำกล่าว

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่า เจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:35) หากปราศจาก “ความรักนี้” การพูด การเป็นพยานของเราทั้งหมดเกี่ยวกับการเป็นเอกภาพในคริสตจักรจะเป็นสิ่งที่ไร้ค่า

วันอาทิตย์

ฟื้นฟูมิตรภาพ

Restored Friendship

อัครทูตเปาโลทำงานร่วมกับท่านบารนาบัสในการเป็นพยานเพื่อพระเยซู แต่อยู่มาทั้งสองมีความเห็นไม่ลงรอยกันในเรื่องยอห์นซึ่งมีอีกชื่อว่ามาระโก อัครทูตเปาโลอ้างว่าท่านไม่อาจไว้วางใจคนหนุ่มคนนี้ต่อไป เพราะเขาเป็นคนหนุ่มที่มีความหวาดกลัวในการประกาศ (กิจการฯ 15:36-39) การที่ยอห์นได้มองเห็นความเป็นไปได้ที่จะเกิดอันตรายในการเทศนาพระกิตติคุณเป็นสาเหตุทำให้ยอห์น มาระโกละทิ้งท่านเปาโลและบารนาบัสเดินทางกลับบ้าน (กิจการฯ 13:13)

“การที่ยอห์น มาระโกละทิ้งงานประกาศเป็นเหตุทำให้อัครทูตเปาโลตัดสินใจว่า มาระโกไม่มีความเหมาะสมกับการเดินทางไปประกาศ ยิ่งกว่านั้นยังไม่ให้โอกาสแก้ตัว ขณะที่ท่านบารนาบัสกลับมีความเห็นแตกต่างไป กล่าวคือให้อภัยการหนีกลับบ้านของยอห์น มาระโก เพราะเห็นว่าเขาไม่มีประสบการณ์จากการสัมผัสกับยอห์นท่านบารนาบัสมีความแน่ใจว่า ไม่ควรปิดโอกาสยอห์นมาระโกจากพันธกิจการประกาศ เมื่อมองลึกลงไปท่านบารนาบัสเห็นว่าหากฝึกฝนให้คำแนะนำใกล้ชิดอีกไม่นาน ยอห์นมาระโกจะมีคุณสมบัติพร้อมและจะเกิดประโยชน์ในการเป็นคณานสำหรับพระคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 170)

แม้ว่าพระเจ้าทรงใช้ชายเหล่านี้ได้ทั้งหมด ประเด็นจุดอ่อนของพวกเขาจำเป็นต้องได้รับการแก้ไข อัครทูตผู้เทศนาพระคุณจำเป็นต้องหยิบบี้นพระคุณให้กับนักเทศน์หนุ่ม ผู้ทำให้เขารู้สึกผิดหวัง อัครทูตผู้สอนเรื่องการให้อภัย

จำเป็นต้องให้อภัย ยอห์น มาร์โกเติบโตขึ้นอย่างมั่นคงภายใต้การเป็นครูฝึกที่เข้าใจ และฉลาดของท่านบารนาบัส (กิจการ 15:39) และในที่สุด ดวงใจของอัครทูตเปาโลได้รับการสัมผัส จากการได้เห็นว่ายอห์น มาร์โกได้เปลี่ยนไปเป็นคนละคนกับเมื่อก่อน

เราได้เห็นจดหมายฝากที่อัครทูตเปาโลเขียนถึงท่านทิโมธี และคริสตจักรแห่งโคโลสี (2 ทิโมธี 4:11; โครินธ์ 4:10-11) เปิดเผยให้เห็นการเริ่มต้นใหม่กับยอห์น มาร์โก และบอกว่าท่านมีความเชื่อมั่นในนักเทศน์หนุ่มคนนี้อย่างไร

แม้ว่ารายละเอียดของ “การคืนดี” ของอัครทูตเปาโลกับยอห์น มาร์โก อาจจะเป็นลักษณะพอดคร่าวๆ (sketchy) แต่พระคัมภีร์บันทึกไว้ชัดเจนว่า ยอห์น มาร์โกได้กลายเป็นเพื่อนร่วมเดินทางไปประกาศที่ไว้วางใจได้ของอัครทูตเปาโล อัครทูตได้กล่าวชื่นชมมาร์โกว่าเป็น “เพื่อนร่วมงาน” เมื่อเขียนถึงคริสตจักรโคโลสี ในช่วงสุดท้ายแห่งชีวิตของอัครทูตเปาโล อัครทูตเปาโลกล่าวแนะนำท่านทิโมธีอย่างแข็งขันให้นายอห์น มาร์โกเดินทางไปกับท่านด้วย โดยกล่าวว่า “จงไปตามมาร์โก และพาเขามาด้วย เพราะเขาช่วยประนินบิดาข้าพเจ้าเป็นอย่างดี” (2 ทิโมธี 4:11) งานการประกาศของอัครทูตเปาโลถูกทำให้สมบูรณ์ขึ้นจากการประนินบิดาของนักเทศน์หนุ่ม ซึ่งในอดีตช่วงหนึ่งอัครทูตเปาโลได้มองข้ามไป สิ่งขวางกั้นระหว่างคนทั้งสองบัดนี้ได้พังทลายลง และทั้งสองสามารถกลับมาร่วมงานกันใหม่ ในเส้นทางพระกิตติคุณ จึงไม่เหลือประเด็นใดๆ ระหว่างผู้รับใช้ต่างวัย อย่่างไรก็ดีอัครทูตเปาโลเชื่อว่าท่าน “ได้พิสูจน์ความบริสุทธิ์ใจแล้ว” (justified) เกี่ยวกับอดีตที่ผ่านมาในท่าทีด้านลบที่ท่านมีต่อยอห์น มาร์โก บัดนี้ทั้งหมดถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง

เราจะให้อภัยแก่คนที่ทำให้เราเจ็บปวดหรือผิดหวังได้อย่างไร และเพราะเหตุใดถ้าไม่มีการอภัยแล้วจะฟื้นฟูความสัมพันธ์ให้สมบูรณ์ไม่ได้

ขณะที่ถูกจองจำในกรุงโรม อัครทูตเปาโลได้พบทาสที่หลบหนีเจ้านายมาคนหนึ่ง เขาชื่อ “โอเนสิมัส” ซึ่งหนีมาจากเมืองโคโลสี อัครทูตเปาโลตระหนักว่าท่านรู้จักกับผู้เป็นนายของโอเนสิมัส เป็นการส่วนตัวตั้งนั้นเขียนจดหมายฝากส่งไปให้ฟีเลโมนเจ้านายของโอเนสิมัส กล่าวขอร้องเป็นการส่วนตัวในฐานะมิตรสหายให้ฟื้นฟูความสัมพันธ์กับทาสที่หลบหนีให้กลับมาเหมือนเดิม

อัครทูตเปาโลถือว่าเรื่องความสัมพันธ์เป็นเรื่องใหญ่ อัครทูตทราบว่าคุณสมบัติที่มีรอยแตกกร้าวเป็นอันตรายต่อการเติบโตด้านจิตวิญญาณ และความเป็นเอกภาพของคริสตจักร ฟีเลโมนเป็นผู้นำของคริสตจักรคนหนึ่งในเมืองโคโลสี ถ้าฟีเลโมนเก็บความขมขื่นที่มีต่อโอเนสิมัสไว้ในใจ จะเท่ากับ การทาสดำไว้ในชีวิตการเป็นพยานในชีวิตคริสเตียนของเขา และการเป็นพยานของคริสตจักรโดยรวม เมื่อเป็นพยานให้ผู้ที่ยังไม่เชื่อในชุมชน

อ่านพระธรรมฟีเลโมน ข้อ 1-25 มีหลักการสำคัญอะไรเกี่ยวกับการฟื้นฟูความสัมพันธ์ให้กลับสู่สภาพเดิม ที่เราสามารถพบตรงนี้ จำไว้ว่า คำซึ่งเป็นกุญแจ คือ “หลักการ”

ในการเหลื่อมมองครั้งแรก ทำให้ค่อนข้างประหลาดใจ ที่อัครทูตเปาโลไม่กล่าวต่อต้านเรื่องความชั่วร้ายของการมีทาสที่รุนแรงกว่านี้ แต่วิธีที่ท่านใช้เป็นกุศโลบายที่ได้ผลมากยิ่งขึ้น เป้าหมายในอุดมคติของพระกิตติคุณคือการพังทลายเรื่องการแบ่งชั้นวรรณะ (กาลาเทีย 3:28; โคลโลสี 3:10, 11) อัครทูตส่งโอเนสิมัสกลับไปให้ฟีเลโมน ไม่ใช่ให้กลับไปเป็นทาส แต่เป็นเหมือนบุตรชายของอัครทูตเปาโล และ “น้องชายที่รัก” ในองค์พระผู้เป็นเจ้าของฟีเลโมน” (ฟีเลโมน ข้อที่ 16)

อัครทูตทราบดีตามปกติทาสที่หลบหนี เมื่อจับตัวกลับมาได้พวกเขาจะตกอยู่ในสภาพความหวาดกลัวจะถูกลงโทษในเวลาใดเวลาหนึ่ง พวกเขาอาจจะตาขาดถูกลงโทษถึงตาย อาจถูกลงโทษให้ขาดแคลน และอดอยาก แต่

บัดนี้ ในฐานะเป็นน้องชายของฟีเลโมนในพระคริสต์ และเป็นคนงานที่เต็มใจรับใช้ โอนสิมัสสามารถมีอนาคตที่ดีกว่าเดิม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหาร ที่พักอาศัยและการทำงาน ทุกอย่างล้วนมั่นคงภายใต้ฟีเลโมน การทำให้ความสัมพันธ์ที่แตกหักกลับมาคืนดี สามารถทำให้เกิดความแตกต่างเหมือนบทละคร (dramatic) สำหรับชีวิตของเขา บัดนี้เขาได้กลายเป็น “น้องชายที่รักผู้สัตย์ซื่อ” และเพื่อนร่วมงานแห่งพระกิตติคุณกับอัครทูตเปาโล (โคโลสี 4:9) อัครทูตเปาโลเป็นผู้ที่รื้อร่นและเข้มแข็ง ในความปรารถนาของท่านที่จะทำให้เกิดการกลับคืนดีระหว่างทั้งสองสำเร็จ จนท่านเต็มใจจะจ่ายเงินจากกระเป๋าของท่าน (pocket) ตามจำนวนที่ฟีเลโมนจะคิดคำนวณเป็นเท่าไร เป็นค่าเสียหายที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เชื่อทั้งสองในพระเยซู

สิ่งที่เราได้รับจากหลักการแห่งพระกิตติคุณตรงนี้ มีสิ่งใดที่คุณจะนำไปใช้ ซึ่งสามารถจะช่วยคุณจัดการกับสิ่งใดๆ ที่นำความเครียดความกดดัน หรือแม้แต่การแตกร้างออกไปจากความสัมพันธ์ที่คุณมีกับคนอื่น ๆ หลักการเหล่านี้สามารถรักษาเอกภาพของคริสตจักรท้องถิ่นที่คุณอยู่ได้อย่างไร

วันอังคาร

ของประทานฝ่ายวิญญาณเพื่อความเป็นเอกภาพ Spiritual Gifts for Unity

ตามที่เราได้เห็นในบทเรียนก่อนหน้าว่าคริสตจักรเมืองโครินธ์มีปัญหาหลุ่มลึก มีหลักการอะไรที่อัครทูตเปาโลเขียนใน 1 โครินธ์ 3: 5-11, 12:1-11 และ 2 โครินธ์ 10:12-15 เพื่อเยียวยาและฟื้นฟูผู้สับสนเดิม ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อเอกภาพของคริสตจักร

ข้อพระคัมภีร์ที่อัครทูตเปาโลเขียนเป็นหลักการที่สำคัญยิ่งสำหรับความเป็นเอกภาพของคริสตจักร ท่านชี้ให้เห็นว่าพระเยซูทรงใช้คนที่มีความแตกต่างกันเพื่อบรรลุความสำเร็จในพันธกิจที่แตกต่างของคริสตจักร ในการเสริมสร้างอาณาจักรของพระเจ้า (1 โครินธ์ 3:9)

พระเจ้าทรงเรียกเราให้ทำงานร่วมกัน ไม่ใช่แข่งขันกัน ผู้เชื่อแต่ละคนได้รับของประทานจากพระเจ้าให้ดำเนินพันธกิจร่วมกัน เพื่อรับใช้พระกาย

ของพระคริสต์ และรับใช้ชุมชน (1 โครินธ์ 12:11) ไม่มีของประทานใดที่ยิ่งใหญ่กว่า หรือเล็กน้อยกว่า ของประทานทั้งหมดมีความจำเป็นสำหรับคริสตจักรของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 12:18-23) ของประทานจากพระเจ้าไม่ถูกใช้เพื่อความเห็นแก่ตัว หรือไม่ถูกใช้แสดงออกเพื่อให้ผู้คนยกย่อง เป็นของประทานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อให้การรับใช้ในการเผยแผ่พระกิตติคุณ

การเปรียบเทียบใดๆ กับคนอื่นๆ เป็นการไม่ฉลาด เพราะจะทำให้เรารู้สึกท้อแท้หรือหยิ่ง ถ้าเราคิดว่าคนอื่น “ยอดเยี่ยมกว่า” (superior) เรามาก เราก็จะรู้สึกหมดกำลังใจเมื่อเราเปรียบเทียบตัวเราเองกับพวกเขา เป็นการง่ายที่เราจะรู้สึกท้อถอยไม่ว่าเราจะรับใช้ในพันธกิจประเภทใดในทางกลับกัน ถ้าเราคิดว่างานรับใช้พระคริสต์ที่เรา กำลังทำอยู่มีประสิทธิผลมากกว่างานของคนอื่นๆ เราจะรู้สึกหยิ่ง ซึ่งนั่นควรเป็นอารมณ์สุดท้ายที่คริสเตียนจะเก็บมาภาคภูมิใจ

ท่าทีความรู้สึกรทั้งสองอย่างเป็นตัวทำให้ ความมีประสิทธิผลสำหรับพระคริสต์ของเรา “เป็นนอ้ย” ทั้งมีผลทำให้ความสัมพันธ์ของเราตกต่ำ ขณะที่เราทำงานที่พระคริสต์ทรงประทานให้ เราจะพบความชื่นชมยินดี และความพึงพอใจในการเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ การงานของเราจะพบกับอัตราเต็ม (complement) ความวิริยะอุตสาหะของสมาชิกคนอื่นๆ และคริสตจักรของพระคริสต์จะเติบโตไปสู่อาณาจักรของพระเจ้า

มีใครที่ได้รับพระพรในการทำพันธกิจที่ทำให้คุณอิจฉาบ้างหรือไม่ และมีบ้างไหมที่คุณรู้สึกภาคภูมิใจในของประทานที่คุณได้รับเมื่อเทียบกับของประทานที่คนอื่นมี นี่คือการหวังใยของอัครทูตเปาโลที่ยังคงมีปรากฏในปัจจุบัน ในหมู่มนุษยชาติที่ล้าหลัง ไม่ว่าเราตกลงไปทางใด (บวกหรือลบ) เราสามารถเรียนรู้ท่าทีที่ไม่เห็นแก่ตัวเพื่อรักษาเอกภาพในพระคริสต์ไว้ได้อย่างไร

อะไรคือการให้อภัย การให้อภัยเป็นการพิสูจน์พฤติกรรมของผู้ให้อภัย บางคนทีให้อภัยกับผู้ที่ทำผิดต่อเขาอย่างน่ากลัว เพื่อให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าใช่ไหม การอภัยของฉันขึ้นอยู่กับผู้ทำผิดได้สำนึกและกลับใจแล้วใช่ไหม และถ้าผู้ที่ทำให้ฉันเจ็บปวดกาย หรือใจไม่ทำตัวให้สมกับการได้รับการอภัย ฉันยังจะให้อภัยอยู่อีกหรือไม่

เนื้อหาของข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้จะช่วยให้เข้าใจธรรมชาติของพระคัมภีร์สำหรับการให้อภัยอย่างไร โรม 5:8-11; ลูคา 23:31-34; 2 โครินธ์ 5:20, 21; เอเฟซัส 4:26

พระคริสต์เป็นผู้เริ่มต้นในการทำให้เราคืนดีกับพระองค์ “ท่านไม่รู้หรือว่าพระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมั่งที่ จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่” (โรม 2:4) ในพระคริสต์เราได้คืนดีกับพระเจ้าขณะที่เรายังเป็นคนบาป การกลับใจใหม่ และการสารภาพบาปของเราไม่ได้ทำให้การคืนดีเกิดขึ้นได้ การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกางเขนต่างหาก ส่วนที่เราทำได้คือการรับเอาสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำแล้วเพื่อเรา เป็นความจริงที่เราจะไม่ได้รับพระพรของการให้อภัยบาป จนกว่าเราได้สารภาพความบาปของเรา แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า การสารภาพบาปสร้างการให้อภัยขึ้นในดวงหทัยของพระเจ้า ที่จริงการให้อภัยมีอยู่ในพระทัยของพระเจ้าตลอดเวลา และการสารภาพบาปนั่นเอง ทำให้เราสามารถที่จะรับการอภัยได้ (1 ยอห์น 1:9) จะว่าไปการสารภาพบาปเป็นสิ่งที่สำคัญมาก แต่ไม่ใช่เพราะว่าการสารภาพได้เปลี่ยนท่าทีของพระเจ้าที่มีต่อเรา แต่เป็นว่าเรายอมสยบ (yield) ต่ออำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งทำให้เราตระหนักในความบาป เราจึงกลับใจใหม่ สารภาพความบาปของเรา และเราได้ถูกเปลี่ยนแปลง

การให้อภัยผู้ทำผิดบาปต่อเรามีความสำคัญยิ่งสำหรับการมีสุขภาพดีในด้านจิตวิญญาณของเราเอง หากเราล้มเหลวที่จะให้อภัยบางคนที่ทำผิดต่อเรา แม้ว่าเขาจะไม่สมควรจะได้รับการอภัยบาปก็ตาม การทำผิดดังกล่าว

จะสร้างความเจ็บปวดให้เราต่อไปมากกว่า ที่จะทำให้เขาเจ็บปวดกว่าเดิม หากมีคนใดทำผิด หรือทำให้คุณเจ็บปวด ความเจ็บปวดนั้นจะเป็นผลภายใน เพราะคุณล้มเหลวที่จะให้อภัย การที่คุณไม่ขจัดเชื้อร้ายนั้นออกไป เท่ากับ คุณอนุญาตให้มันทำร้ายคุณได้มากขึ้น บ่อยครั้งเพียงใดที่ความรู้สึกเจ็บปวด เป็นสาเหตุทำให้เกิดการแตกแยก และความตึงเครียดในคริสตจักร ปัญหา หรือความเจ็บปวดระหว่างพี่น้องผู้เชื่อที่ไม่ได้รับการเยียวยา หรือไม่ได้รับการแก้ไขจะเป็นผลร้ายต่อเอกภาพของคริสตจักร

“การให้อภัย” จะปลดปล่อยผู้ให้อภัยจากการถูกปรักปรำ เพราะ พระคริสต์ได้อภัยความบาปของเราแล้วจากการถูกลงโทษ การให้อภัยบาปไม่ได้ชำระพฤติกรรมของคนที่ทำผิดต่อเรา เราสามารถกลับคืนดีกับบางคนที่ทำผิดต่อเรา เพราะว่าพระคริสต์ทรงคืนดีกับเราเมื่อทำผิดต่อพระองค์ เราสามารถให้อภัยเพราะเราเองได้รับการอภัยแล้ว เราสามารถ “รัก” การให้อภัยเป็นทางเลือกอย่างหนึ่ง เราสามารถเลือกที่จะให้อภัย ไม่ว่าบุคคลที่ทำผิดต่อเราจะมีท่าที เสียใจ หรือกลับใจใหม่หรือไม่ นี่คือนิยามแท้จริงของพระเยซู

การเห็นการให้อภัยของพระคริสต์ จะช่วยให้เราเรียนรู้ที่จะให้อภัยผู้อื่นอย่างไร และทำไมการให้อภัยจึงเป็นคุณลักษณะที่จำเป็นมาก ในการเป็นคริสเตียน

วันพฤหัสบดี

การฟื้นฟูและเอกภาพ

Restoration and Unity

อ่านพระธรรมมัทธิว 18:15-17 มีขั้นตอนสาม 3 ขั้นที่พระเยซูทรงประทานให้เรานำไปแก้ปัญหาความขัดแย้ง เมื่อเราเป็นผู้ทำผิดต่อสมาชิกคริสตจักรคนอื่น เราจะนำถ้อยคำเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์สมัยปัจจุบันได้อย่างไร

พระเยซูทรงพระประสงค์ในการประทานคำแนะนำในการแก้ปัญหา ซึ่งยกตัวอย่างขึ้นมาในมัทธิว บทที่ 18 โดยให้เก็บความขัดแย้งไว้ภายในคริสตจักรในวงแคบที่สุดเท่าที่จะทำได้ พระองค์ทรงตั้งพระทัยให้สองคนที่มีความขัดแย้งแก้ปัญหาของพวกเขาเอง เหตุนี้พระเยซูทรงประกาศว่า “หากว่าพี่น้องผู้หนึ่ง

ทำผิดบาปต่อท่าน จึงไปแจ้งความผิดนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา” (มัทธิว 18:15) เพราะยิ่งคนจำนวนมากขึ้นมีส่วนรับรู้ในความขัดแย้งระหว่างบุคคลทั้งสอง ก็ยิ่งจะกระทบต่อมิตรสัมพันธ์ของผู้เชื่อคนอื่นๆ มากคนขึ้น ผู้คนมักจะเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และเส้นสายการต่อสู้ได้ผลขึ้น แต่ถ้าคริสเตียนสองสามคนพยายามแก้ปัญหาความเห็นแตกต่างกันเป็นการส่วนตัว ด้วยวิญญูณแห่งความรักและความเข้าใจเสมอภาคกัน โอกาสของ “การกลับคืนดี” จะถูกสร้างขึ้น บรรยากาศจะเหมาะสมสำหรับพระวิญญูณบริสุทธิ์ที่เข้ามาทำงานกับพวกเขา ขณะที่พวกเขาพยายามอย่างยิ่งที่จะแก้ปัญหาความแตกต่างของพวกเขา

มีบางครั้งที่มีความพยายามทุกอย่างแก้ปัญหาของบุคคลไม่ได้ผล ในกรณีนี้ พระเยซูทรงสอนเราให้นำประเด็นไปเสนอต่อคริสตจักร แต่ให้แน่ใจว่าจะไม่นำปัญหาไปอภิปรายกันในช่วงโรงเรียนวันสะบาโตหรือชั่วโมงเทศนา เพราะเป็นความขัดแย้งส่วนบุคคล สถานที่เหมาะสมที่จะอภิปรายปัญหา ถ้าสองชั้นแรกไม่อาจช่วยให้ทั้งสองฝ่ายกลับคืนดีกันได้ ต่อไปจึงเป็นคณะกรรมการโบสถ์ พระประสงค์ของพระคริสต์คือการกลับคืนดีกัน ไม่ใช่การปรับปรองความผิดบาปฝ่ายหนึ่ง และบอกว่าอีกฝ่ายถูกต้องชอบธรรม

“อย่ายอมให้ความขัดเคืองใจสูงกอมจนกลายเป็นความมั่งร้าย หรือผูกพยาบาท อย่าปล่อยให้แผลเกิดเป็นหนอง และหนองนั้นระเบิดออกมาเป็นถ้อยคำเจือยาพิษ ซึ่งจะสร้างกระดากะต่างให้กับจิตใจผู้รับฟัง อย่าอนุญาตให้ความคิดขมขื่นเติมลงในจิตใจ หรือเปล่งออกมาจากปากของคุณ จงไปหาพี่น้องชายหรือหญิงของคุณ และด้วยความถ่อมจิต มีความจริงใจ พูดคุยกับเขาหรือเธอเกี่ยวกับเรื่องราวที่ได้เกิดขึ้น” (เอลเลน จี. ไวท์, *Gospel Workers*, หน้า 499)

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เอลเลน จี. ไวท์, *Forgiveness*, หน้า 825, 826 ใน *The Ellen G. White Encyclopedia*.

“เมื่อผู้ร่วมงานของพระเจ้า มีพระคริสต์สถิตอยู่ในดวงวิญญาณของ พวกเขา เมื่อความเห็นแก่ตัวของเขาหรือเธอได้ตายลง ไม่มีการชิงดีชิงเด่น ไม่มีการปิ่นปายไปอยู่จุดสูงสุดดีกว่าคนอื่น ๆ เมื่อความเป็นเอกภาพปรากฏให้เห็น เมื่อพวกเขาชำระใจของพวกเขาเอง ดังนั้นความรักซึ่งกันและกันจะรู้สึก และมองเห็นได้ เมื่อสายฝนแห่งพระวิญญาณจะพรมลงมายังพวกเขา ตามที่พระเจ้าได้ทรงทรงสัญญาไว้ จะไม่ขาดหายแม้สักจุดหนึ่งของถ้อยคำเดียว” (เอลเลน จี. วัตต์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 175)

“ถ้าเราจะยืนอยู่ในวันใหญ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยมีพระคริสต์เป็น ดุจหอคอยสูงที่หลบภัย เราจะต้องขจัดความอิจฉาริษยา และความพยายาม สุดกำลังจะขึ้นสู่อำนาจสูงสุดออกไป เราจะต้องทำลายรากเหง้าของสิ่งที่ไม่ บริสุทธิ์อย่างถอนรากถอนโคน จนไม่เหลือหน่อใ้แทงอกขึ้นมาใหม่ เราจะต้อง จัดให้ตัวเราเองยืนอยู่บนฟากขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (เอลเลน จี. วัตต์, *Last Day Events*, หน้า 190)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อ่าน พระธรรมโคโลสี 3:12-17 อภิปรายคุณสมบัติของคริสเตียนที่อัครทูตเปาโลหนุนใจให้คริสตจักรเมืองโคโลสีแสวงหา เหตุใดคุณสมบัติเหล่านี้จึงเป็นรากฐานในการแก้ความขัดแย้งทั้งปวง และคุณสมบัติเหล่านี้เป็นหลักการที่พระเยซูทรงประทานให้เรา ใน มัทธิว 18:15-18 อย่างไร
2. จากพระธรรมโคโลสี 3:12-17 คุณสมบัตินี้ข้อใดบ้างที่สำคัญที่สุดสำหรับเอกภาพของคริสตจักร
3. สิ่งใดที่ยึดคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ให้เป็นเอกภาพเพื่อให้เราเข้าถึงถึงชาวโลก พระเจ้าทรงประทานข่าวสารให้เราประกาศแก่ชาวโลก แต่อาจมีปัญหาบางอย่างภายในแต่ละบุคคลที่ทำให้เกิดความแตกร้าง เราจำเป็นต้องขอพระวิญญานเพื่อความ เป็นเอกภาพอย่างไร

สรุปใจความสำคัญ:

พระกิตติคุณของพระเยซูเป็นสิ่งที่เยียวารักษาโรคและเปลี่ยนแปลงชีวิต เมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นจะเกิดผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของเราที่มีต่อคนอื่น พระคัมภีร์ประทานหลักการแห่งอำนาจ และตัวอย่างว่าเราสามารถจะมีความสัมพันธ์ที่ดี และใกล้ชิดกับคนอื่นได้ แม้เราจะอยู่ในโลกของความบาปก็ตาม

บทที่ 11

เอกภาพในการนมัสการ

Unity in Worship

วันที่ 8 - 14 ธันวาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 4:8, 11; มัทธิว 4:8, 9; ดาเนียล 3:8-18;

วิวรณ์ 14:9; วิวรณ์ 14:6, 7; กิจการฯ 4:23-31

ข้อควรจำ

“แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่ง เหาะไปในท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่ชนชาวโลกทั้งปวง ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกชาติ ทุกภาษา ท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “จงยำเกรงพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว และจงนมัสการพระองค์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย” (วิวรณ์ 14:6, 7)

ไม่นานหลังจากวันเพนเทคอสต์ เหล่าคริสเตียนยุคเริ่มแรกใช้เวลาของพวกเขาในการนมัสการ “เขาทั้งหลายได้ขะมักเขม้นฟังคำสอนของจำพวกอัครทูต และร่วมสามัคคีธรรม ทั้งขะมักเขม้นในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน” (กิจการฯ 2:42) ความชื่นชมยินดีได้ประดังเข้ามาจากการได้ทราบว่า พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ซึ่งได้มาบังเกิดเพื่อทำให้คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมสำเร็จสมจริง ดวงใจของพวกเขาเต็มไปด้วยการขอบพระคุณ และความกตัญญูรู้คุณต่อพระเจ้า ช่างเป็นสิทธิพิเศษ

ที่ได้ทราบถึงความจริงอันมหัศจรรย์นี้ เหล่าคริสเตียนยุคแรกเริ่มรู้สึกต้องการใช้เวลา่วมกันในการสังสรรค์ การศึกษาและการอธิษฐาน ทั้งหมดนี้เพื่อที่จะขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการทรงเปิดเผยให้ทราบถึง การทรงพระชนม์ การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู และสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำเพื่อชีวิตของพวกเขา

คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ ได้รับการนิยามว่าเป็น “ชุมชนแห่งการนมัสการ” ซึ่งได้รับการเรียกโดยพระเจ้าให้ “เป็นเสมือนศิลาที่มีชีวิตที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายพระวิญญาณ เป็นบุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายวิญญาณ ที่ขอบพระทัยของพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์” (1 เปโตร 2:5) การแสดงออกถึงความกตัญญูต่อพระเจ้า เป็นการแสดงออกของผู้คนที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงจิตใจสู่ความละม้ายกับพระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้า และเป็นการเตรียมความพร้อมของพวกเขาเพื่อการรับใช้

สัปดาห์นี้หัวข้อของบทเรียนเราจะเน้นไปที่ความหมายของการนมัสการ และดูว่าเราจะปกป้องความเป็นเอกภาพท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายในพระเยซูไว้ได้อย่างไร

วันอาทิตย์ **การนมัสการพระเจ้าและผู้ไถ่** Worshiping our Creator and Redeemer

ในการอภิปรายเกี่ยวกับการนมัสการ บ่อยครั้งเรามุ่งไปยังส่วนประกอบสำคัญของการนมัสการ ว่ามีอะไรรวมอยู่บ้าง และจะดำเนินการอย่างไร แต่ที่จริงแล้ว ความหมายเชิงลึกของการนมัสการคืออะไร กษัตริย์ดาวิดได้ให้ความหมายของการนมัสการพระเจ้าไว้ว่า “จงถวายพระสิริซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แต่พระเจ้า จงประดับกายด้วยเครื่องบริสุทธิ์นมัสการพระเจ้า” (เพลงสดุดี 29:2) พระธรรมสดุดีข้อนี้ชี้ทิศทางให้เราเข้าใจความหมายของคำว่า การนมัสการ การนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า คือการถวายพระสิริ และพระเกียรติที่พระองค์สมควรได้รับ

อ่านพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 4, 5 มีเหตุผลใดที่ชาวสวรรค์ถวายการนมัสการแด่พระเจ้า องค์พระบิดาและพระเยซู พระเมษโปดกของพระเจ้าดู วิวรณ์ 4:8, 11; 5:9, 10, 12, 13

นี่เป็นการพรรณนาถึงการนมัสการบนสวรรค์ ที่พระบัลลังก์ของพระเจ้าตั้งอยู่ พระเยซูได้รับการแนะนำว่าทรงเป็น “พระเมษโปดก” และ “พระผู้ช่วยให้รอดของโลก” ชาวสวรรค์ทั้งปวงได้รับการดลใจให้เกิดความซาบซึ้งในพระราชกิจยิ่งใหญ่ การนมัสการครั้งนี้เกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าผู้ทรงสร้างกล่าวยกย่องพระบุตรด้วยการตรัสชื่นชม และกล่าวขอบคุณในสิ่งที่พระองค์ได้ทำสำหรับเราพูดได้ว่าการนมัสการคือการกล่าวตอบสนองด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าพระผู้สร้าง ซึ่งทรงประทานพระบุตร และประทานความรอดให้เราในวาระสุดท้าย ผู้ได้รับความรอดทั้งปวงจะร่วมกันถวายการสักการบูชาพระเจ้าแห่งความรอด ด้วยการเปล่งเสียงพร้อมกันว่า “ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงอุทยานภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่ง และมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่งประชาชาติทั้งปวง วิธีการทั้งหลายของพระองค์ ยุติธรรมและเที่ยงตรง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีผู้ใดบ้างที่จะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งปวงจะมานมัสการพระองค์ เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์เริ่มขึ้นแล้ว” (วิวรณ์ 15:3, 4)

ดังนั้นการนมัสการ จึงเป็นการตอบสนองด้วยความเชื่อของเรามีในพระเจ้า: **ประการแรก** ที่ทรงสร้างเรา **ประการที่สอง** ที่ทรงไถ่เรา ในการนมัสการ เราถวายการสักการบูชา ถวายสรรเสริญ การแสดงความรัก และการเชื่อฟัง ที่เราเชื่อว่าพระองค์ทรงคุณค่าสมควรได้รับการสักการบูชา แน่หนอนเราทราบเกี่ยวกับพระเจ้าว่าทรงเป็นพระผู้สร้างและพระผู้ไถ่ ซึ่งเปิดเผยให้เราทราบจากข้อพระคัมภีร์ ยิ่งกว่านั้น สิ่งที่คริสเตียนทั้งปวงทราบเกี่ยวกับพระเจ้า คือการทรงเผยให้ทราบอย่างเต็มๆ ในการเสด็จลงมาเกิด และดำเนินพันธกิจของพระเยซู (ดู ยอห์น 14:8-14) นั่นคือเหตุผลที่ว่า เหล่าคริสเตียนนมัสการพระเยซูในฐานะที่ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด และพระผู้ไถ่ที่ได้ทรงถวายพระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และพระองค์ได้ทรงฟื้นพระชนม์ ทั้งสองประการนี้ถือว่าเป็นแกนของเหตุผลที่เรานมัสการพระองค์

เมื่อคริสเตียนทั้งหลายมารวมกันเพื่อการนมัสการ เราพร้อมใจกันด้วยความรู้สึกยำเกรง และขอบพระคุณ ถวายสักการบูชา ถวายสรรเสริญ ด้วยความเคารพยำเกรง ท่าที่เช่นนี้เองที่การนมัสการของเราควรดำเนินไป

จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้เราผ่านพระคริสต์
ในฐานะพระผู้สร้างและผู้ไถ่ แล้วอธิบายว่าเพราะเหตุใดความจริง
เหล่านี้จึงควรเป็นพื้นฐานในการนมัสการของเรา

วันจันทร์

การนมัสการเทียมเท็จ False Worship

อ่านมัทธิว 4:8, 9 ซาตานทดลองพระเยซูในถิ่นทุรกันดาร ครั้งที่
สามด้วยอะไร

ทดลองด้วย “ความหยิ่ง” และ “ความทะนงตน” ซาตานประกาศตัว
เองว่าเขาเป็นผู้ปกครองโลกนี้อย่างถูกต้อง เป็นเจ้าของทรัพย์สินอันรุ่งเรือง
และสง่าราศีทั้งปวง ซาตานอ้างว่าทุกคนต้องให้เกียรติยศศักดิ์ศรีทั้งปวงแก่
ซาตาน... เพียงแต่ซาตานไม่อ้างว่า ซาตานเป็นผู้เนรมิตสร้างโลก หากไม่
จะเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าพระผู้ทรงสร้าง ซาตานเผยให้เห็นว่าซาตาน
ทราบทุกอย่างว่า การนมัสการคืออะไร: คือการถวายเกียรติแก่พระเจ้า ผู้ทรง
เป็นเจ้าขององค์จริงแห่งจักรวาล

เปรียบเทียบประสบการณ์ของเพื่อนสามคนของท่านดาเนียล
ในดาเนียล บทที่ 3 (โดยเฉพาะข้อ 8-18) และอำนาจในช่วงวาระสุดท้าย
ของ วิวรณ์ 13:4 และ 14:9-11 มีอะไรเป็นประเด็นของข้อขัดแย้งในช่วง
วาระสุดท้าย อะไรคือแกนของทั้งสองประเด็นนี้

จากเรื่องของ “คาอิน” และ “อาเบล” จนถึงเด็กหนุ่มชาวฮีบรูในกรุง
บาบิโลน จนถึงเหตุการณ์สุดท้ายเกี่ยวกับ “เครื่องหมายของสัตว์ร้าย” (วิวรณ์
16:2) ซาตานแสวงหาโอกาสที่จะสถาปนาระบบการนมัสการเทียมเท็จขึ้น ขอ
เพียงวิธีการนั้นจะนำผู้คนให้ห่างไกลจากพระเจ้าเที่ยงแท้ ยิ่งกว่านั้นก่อนโลก
ล้มลงในความบาป ซาตานต้องการจะเป็นเหมือนพระเจ้า (อิสยาห์ 14:14) นี่ไม่ใช่
เรื่องบังเอิญที่เกิดขึ้น ที่เด็กหนุ่มชาวฮีบรูต้องถูกคุกคามด้วยความตาย หาก
พวกเขาไม่กราบนมัสการ “รูปเคารพ” (image) ในช่วงวาระสุดท้ายผู้สืบทอดชื่อ

ต่อพระเจ้าจะถูกบังคับให้หันมัสการรูปเคารพในทำนองเดียวกัน เหตุใดเราจึงนมัสการ “รูปเคารพ” ต่างๆ เมื่อเราถูกเรียกให้หันมัสการพระเจ้าองค์ที่ยิ่งแท้

“เราได้เรียนรู้บทเรียนสำคัญจากประสบการณ์ของชายหนุ่มชาวฮีบรูซึ่งเกิดขึ้น ณ ที่ราบดูรา...”

“ช่วงเวลาแห่งความยากลำบากจะเกิดขึ้นกับประชากรของพระเจ้า เวลาเช่นนี้พวกเขาถูกเรียกให้ยืนหยัดไม่เลิกล้ม หรือยอมแพ้ เหล่าบุตรชายหญิงของพระเจ้าจะต้องสำแดงออกมา “พระเจ้า” เป็นหนึ่งเดียวที่พวกเขาจะกราบไหว้นมัสการ จะไม่มีการลัทธิ หรือครุ่นคิดพิจารณา แม้พวกเขาจะถูกขู่เชิญเอาชีวิต ก็จะไม่ทำให้พวกเขาถูกชักนำ หรืออ่อนข้อหันไปนมัสการพระเทียมเท็จ สำหรับดวงใจของผู้จงรักภักดี คำสั่งใดๆ ของคนบาป ผู้อยู่ภายใต้ฝ่ายตรงกันข้ามกับพระเจ้า คำสั่งของเขาไม่มีความหมาย ไม่เหมือนกับพระวาทะของพระเจ้าผู้ทรงชนม์นิรันดร์ เหล่าคนที่รักความจริงจะเชื่อฟัง จะยินดีฟันฝ่าความยากลำบาก แม้จะถูกตัดสินให้ถูกจำคุก ถูกเนรเทศ หรือแม้จะต้องพบกับความตาย” (เอลเลน จี. วัตต์, ผู้เผยพระวาทะและกษัตริย์, หน้า 521, 523)

มีวิธีการใดบ้างในปัจจุบันนี้ที่เราอาจถูกทดลองให้หันมัสการสิ่งอื่น นอกเหนือจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ที่สมควรแก่การนมัสการ

วันอังคาร

ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง

The First Angel 's Message

คริสตจักรเซเวนธ์เดย์ถือว่าข่าวของทูตสวรรค์สามองค์ในวิวรณ์ 14:6-12 เป็นถ้อยแถลงพันธกิจของคริสตจักร และเป็น “แกน” ของข่าวสารของเรา ซึ่งจะต้องประกาศด้วย “เสียงอันดัง” ก่อนการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู (วิวรณ์ 14:14-20) โดยถือว่าเป็นข่าวสารสำคัญที่จะต้องประกาศแก่ประชากรของแผ่นดินโลก

อ่านวิวรณ์ 14:6, 7 อะไรคือข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง และข่าวสารดังกล่าวพูดอะไรเกี่ยวกับพระเจ้า เหตุใดจึงอ้างถึง “การนมัสการ” ในข่าวสารนี้

ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ในทูตสวรรค์สามองค์ จะต้องประกาศไปทั่วโลก นี่เป็นความสำเร็จสมจริงตามที่พระเยซูทรงกล่าวทำนายไว้ในมัทธิว 24:14 ข่าวของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์มีลักษณะฉุกเฉินและเร่งด่วนในความรู้สึก ข่าวของทูตสวรรค์องค์แรกเข้าใจให้ผู้คนมุ่งมองไปที่พระเจ้าทั้งนี้เพราะ “ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว” (วิวรณ์ 14:7) การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูเป็นสิ่งกระตุ้นให้ตระหนักสำหรับการพิพากษา

คำว่า “จงยำเกรงพระเจ้า” ซึ่งทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งประกาศ เป็นการกำชับสำหรับผู้ไม่ค่อยเอาจริงเอาจังในการดำเนินชีวิตด้านความเชื่อ ข่าวสารนี้เรียกให้พวกเขา “ปฏิบัติ” จากความกลัวที่เกิดขึ้นในจิตใจของพวกเขา แต่สำหรับผู้ใต้อุบัติตามพระเยซูทั่วไป ข่าวนี้เรียกให้พวกเขา “รู้สึกยำเกรง และถวายการนบনอบ” พวกเขาต้องเงยหน้าขึ้นมองพระเจ้าด้วยความสำนึกในพระคุณ ให้ความเคารพสักการ และมีความยินดีที่พระเจ้าทรงรับพวกเขาไว้ เป็นบุตรของพระองค์

“*งนมัสการพระองค์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย*” (วิวรณ์ 14:7) ภาษาที่ใช้ตรงนี้ ไม่พาดพิงถึงสิ่งใดนอกจากพระบัญญัติว่าด้วยวันสะบาโต ซึ่งมีเนื้อหาอ้างถึงการทรงสร้างโลก (อพยพ 20:8-11) พระเจ้าแห่งการทรงสร้าง ผู้ทรงสถาปนาวันสะบาโตเป็นสิ่งเตือนให้ระลึกถึงฤทธิ์อำนาจของการทรงสร้างของพระองค์ เป็นพระเจ้าองค์เดียว ผู้ซึ่งสมควรได้รับการนมัสการและการสรรเสริญ

เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่จะตั้งข้อสังเกตว่าในวาระสุดท้าย การนมัสการจะเป็นเอกลักษณ์ หรือประเด็นสำคัญสำหรับความขัดแย้ง สำหรับผู้ที่จงรักภักดีท่ามกลางเผ่าพันธุ์ของมนุษยชาติ นี่เป็นข่าวที่ต้องประกาศไปทั่วโลกกว้าง ให้ผู้คนนมัสการกราบไหว้พระเจ้าผู้สร้าง

“ศูนย์กลางประเด็นของวิกฤติการณ์สุดท้ายจะเป็นเรื่อง “การนมัสการ” พระธรรมวิวรณ์กล่าวชัดเจนว่าการทดสอบไม่ใช่ผู้ปฏิเสธการนมัสการ แต่เป็นใครที่ผู้คนจะถวายการนมัสการมากกว่า ในวาระสุดท้ายของโลกนี้ คนทั้งโลกจะถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่มเท่านั้น คือกลุ่มผู้ยำเกรงพระเจ้าและนมัสการพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ (วิวรณ์ 11:1; 14:7) กับกลุ่มคนผู้เกลียดชัง

ความจริง คนกลุ่มนี้จะกราบไหว้หน้ามัสการ “พญานาค” (dragon) และ “สัตว์ร้าย” (the beast)... (วิวรณ์ 13:4-8; วิวรณ์ 14:9-11)

ถ้าการนมัสการเป็นศูนย์กลางของประเด็นความขัดแย้งสุดท้าย จึงไม่สงสัยเลยที่พระเจ้าทรงส่งพระกิตติคุณสุดท้ายเพื่อเข้าใจประชากรของโลกให้รับเอาพระองค์เป็นพระเจ้าอย่างจริงจัง และนมัสการพระองค์ในฐานะพระผู้สร้าง และตระหนักว่าพระองค์เป็นองค์เดียวผู้คู่ควรสำหรับการนมัสการ” Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on Book of Revelation* (Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 2002), หน้า 444, 445)

พุธ

การศึกษาพระคัมภีร์และร่วมสามัคคีธรรม

Bible Study and Fellowship

อ่านพระธรรมกิจการฯ 2:42 มีอะไรเป็นองค์ประกอบสำคัญของคริสตจักรแรกเริ่มในการนมัสการของคริสเตียน

พระคัมภีร์บันทึกว่า “เขาทั้งหลายได้ขะมักเขม้นฟังคำสอนของจำพวกอัครทูต และร่วมสามัคคีธรรม ทั้งขะมักเขม้นในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน” (กิจการฯ 2:42) จากช่วงเริ่มต้นของคริสตจักร การนมัสการเป็นลักษณะพิเศษที่เหล่าผู้เชื่อจะมารวมกันศึกษาพระวจนะของพระเจ้าโดยเหล่าอัครทูต คริสเตียนรุ่นแรกมีความสัตย์ซื่อในการศึกษาข้อพระคัมภีร์ในส่วนที่กล่าวถึงพระเมสสิยาห์ พวกเขาสามารถร่วมสามัคคีธรรมกันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อแบ่งปันพระพรที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่พวกเขา และเพื่อให้การหนุนใจซึ่งกันและกันในการเดินทางฝ่ายวิญญาณไปกับพระเจ้า ในจิตใจของพวกเขา ความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าได้กลายเป็นพื้นฐานของข่าวสารที่พวกเขาเป็นพยานแก่โลก

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ กล่าวถึงความสำคัญของการศึกษาพระคัมภีร์ในการร่วมสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อคนอื่นอย่างไร 2 พงศ์กษัตริย์ 22:8-13; กิจการฯ 17:10, 11; 2 ทิโมธี 3:14-17

“ไม่ว่าที่ใด ๆ ที่ความจริงแห่งพระกิตติคุณถูกประกาศไป ผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อจะค้นหาความจริงในพระคัมภีร์อย่างขยันขันแข็ง ถ้าในช่วงปิดฉากประวัติศาสตร์โลก เหล่าคนที่ทดสอบความจริงของพระเจ้า จะตรวจสอบความจริงที่มีผู้ประกาศ โดยการติดตามตัวอย่างของชาวเมืองเบโรซา ที่บันทึกในพระธรรมกิจการ บทที่ 17 ซึ่งพวกเขามีใจเลื่อมใสในพระวาทะของพระเจ้า และค้นหาความจริงในพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่าข่าวสารที่พวกเขาได้รับฟังมา เป็นความจริงดังที่ได้กล่าวอ้างหรือไม่ เมื่อค้นพบความจริงแล้วพวกเขาได้เชื่อถือ เช่นนี้ก็จะบังเกิดผลลัพธ์เช่นเดียวกันในปัจจุบัน การศึกษาพระวาทะของพระเจ้าจะทำให้เกิดการรวมกลุ่มของเหล่าผู้เชื่อทั้งการนมัสการพระเจ้า และความเป็นเอกภาพ ในฐานะที่เป็นกลุ่มคนที่ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ให้เข้ามา ร่วมกันประกาศข่าวของทูตสวรรค์สามองค์แก่ชาวโลก เมื่อเราสามารถเป็นครอบครัว และร่วมสามัคคีธรรมกันในการนมัสการ ข้อพระคัมภีร์จะพูดกับเราด้วยพระวาทะของพระเจ้า และพระวาทะนั้นจะนำทางชีวิตของเราให้เตรียมความพร้อมสำหรับพันธกิจการรับใช้ของเรา และการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู

คุณได้หยั่งรากความเชื่อในพระคัมภีร์และสิ่งที่เราเชื่อมากเพียงใด คือหยั่งรากที่ลึกเพียงพอเหมือนชายหนุ่มชาวฮีบรูสามคนที่ยืนหยัดในสิ่งที่พวกเขาเชื่อ แม้จะต้องเผชิญกับความตาย อย่างไร

วันพฤหัสบดี

การหักขนมปังและอธิษฐาน

Breaking of Bread and Prayer

ไม่ว่าจะมีการทำทนายใดเกิดขึ้นกับคริสตจักรยุคแรกเริ่ม เหล่าผู้เชื่อจะรวมเป็นเอกภาพด้านความเชื่อในพระเยซู และในความจริงที่พระเยซูทรงมอบหมายให้พวกเขาเผยแพร่ไปทั่วโลก อัครทูตเปโตรเรียกชาวต่างด้าวว่า “ถึงแม้ว่าท่านจะรู้ และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริง (ปัจจุบัน) (present truth) แล้วก็ดี” (2 เปโตร 1:12) ดังนั้นความจริง (ปัจจุบัน) ช่วยเหลือเหล่าผู้เชื่อรวมกันอยู่ในพระเจ้า ซึ่งจะว่าไปพวกเขาแสดงออกถึงความเป็นเอกภาพในหลากหลายวิธี

พระคัมภีร์กล่าวว่า “เขาทั้งหลายได้ชะม้กเขม้นฟังคำสอนของจำพวก
อัครทูต และร่วมสามัคคีธรรม ทั้งชะม้กเขม้นในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน”
(กิจการฯ 2:42) ตรงนี้อ้างถึง “การหักขนมปัง” บางทีอาจหมายถึง “การรับ
ประทานอาหารสังสรรค์ หรือรับประทานอาหารธรรมดาที่มีการแบ่งปันระหว่าง
เหล่าผู้เชื่อ” ช่วงเวลาระหว่างการรับประทานอาหาร มีบางคนจะกล่าวอธิษฐาน
พิเศษเพื่ออาหาร และขนมปังเพื่อเป็นที่ระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ และการฟื้น
พระชนม์ของพระเยซู และความคาดหวังในการเสด็จกลับมาในไม่ช้าของ
พระองค์ คริสเตียนยุคแรกเริ่มอุทิศเวลาของพวกเขาระลึกถึงความหมาย
ของชีวิตและการดำเนินพันธกิจของพระเยซู พวกเขารักที่จะสนทนากันใน
เรื่องนี้ขณะที่รับประทานอาหารร่วมกัน อาจกล่าวได้ว่าเป็นช่วง เวลาของการ
นมัสการประเภทหนึ่ง “เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตาม
บ้านของเขา ร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดี และใจกว้างขวาง
ทุกวันไป ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้
เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้คนทั้งหลายซึ่งกำลังจะรอด มาเข้ากับพวกเขาทุกวัน
วันๆ” (กิจการฯ 2:46, 47) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการร่วมสามัคคีธรรมใน
ลักษณะดังกล่าว ได้ช่วยส่งเสริมให้เกิดความเข้มแข็ง ในความรู้สึกรักของ
ความเป็นเอกภาพในพระเยซู

**มีตัวอย่างอะไรในพระธรรมกิจการฯ ที่คริสเตียนยุคแรกอธิษฐาน
ร่วมกัน และพวกเขาอธิษฐานเพื่ออะไร กิจการฯ 1:14; กิจการฯ 4:
23-31; กิจการฯ 12:12**

คริสตจักรยุคแรกเริ่มยึดมั่นในโอกาสเพื่อติดต่อสื่อสารกับพระเจ้า และ
ไม่พลาดที่จะร้องทูลขอเพื่อผู้อื่นเมื่อพวกเขามารวมตัวกันเพื่อนมัสการ อัครทูต
เปาโลในจดหมายฉบับแรกที่เขียนถึงท่านทิโมธีได้เอ่ยถึงความสำคัญของการ
อธิษฐาน ขณะคริสเตียนมาชุมนุมกัน (1 ทิโมธี 2:1) เมื่ออัครทูตเปาโลเขียน
ถึงชาวเอเฟซัส ท่านกล่าวเน้นถึงความต้องการในการอธิษฐาน: “จงอธิษฐาน
วิงวอนทุกอย่าง จงขอโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทุกเวลา ทั้งนี้จงระวิงตัวด้วย
ความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อธรรมิกชนทุกคน และอธิษฐานเพื่อ

ข้าพเจ้าด้วย เพื่อจะทรงประทานให้ข้าพเจ้ามีคำพูด และมีใจกล้า ประกาศ และสำแดงข้อลัทธิแห่งข่าวประเสริฐ” (เอเฟซัส 6:18, 19)

มีวิธีใดบ้างที่เรามีสปิริตลึกลับซึ่งขึ้นถึงความเป็นเอกภาพ เช่นการอธิษฐานทูลขอเพื่อคนที่กำลังลำบากและเรื่องทั่วไป การอธิษฐานนี้จะช่วยให้เราเป็นเอกภาพในคริสตจักรได้อย่างไร

วันศุกร์ **ศึกษาเพิ่มเติม:**

Prayer, หน้า 1044, 1046 และ Worship, หน้า 1290, 1291 ใน *The Ellen G. White Encyclopedia*.

“ความสำคัญของวันสะบาโต คือเป็นวันระลึกถึงการทรงสร้าง ซึ่งเป็น การถือรักษาความจริงปัจจุบันไว้ นี่คือเหตุผลแท้จริง ว่าเหตุใด “การนมัสการ จึงเป็นสิ่งสมควรถวายเกียรติแด่พระเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง และเราเป็นผู้ที่ถูกสร้างขึ้น ดังนั้นวันสะบาโตวางอยู่บนพื้นฐานของการ นมัสการพระเจ้า เพราะวันดังกล่าวสอนความจริงยิ่งใหญ่ในลักษณะที่น่า ประทับใจยิ่ง และไม่มีสถาบันใดทำได้เช่นนี้ พื้นฐานการนมัสการพระเจ้า ไม่ เพียงเป็นวันที่เจ็ดเท่านั้น แต่ในการนมัสการทั้งหมด จะพบได้ในความแตก ต่างระหว่างพระผู้สร้าง และผู้ถูกสร้างโดยพระองค์ ความจริงยิ่งใหญ่จะไม่มี วันกลายเป็นสิ่งล้าสมัย และจะต้องไม่มีการหลงลืม” *J. N. Andrews, History of the Sabbath, บทที่ 27*

“ความจริงเรื่องวันสะบาโตจะต้องถือรักษาไว้ในจิตใจของมนุษย์ ว่า พระเจ้าทรงสถาปนาวันสะบาโตขึ้นตั้งแต่สมัยสวนเอเดน ดังนั้นตราบไธที่ พระเจ้าคือองค์พระผู้สร้างของเรา สิ่งนี้เป็นเหตุผลต่อเนื้อว่า เหตุใดจึงควร นมัสการพระองค์ ตราบไธที่วันสะบาโตยังคงเป็นเครื่องหมายระลึกถึงการ ทรงสร้าง และวันสะบาโตเป็นวันที่ถือรักษาไว้อย่างเป็นสากล ความคิด และ ความรักผูกพันของมนุษย์ควรถูกนำไปสู่พระผู้สร้าง ผู้เป็นองค์พระเจ้าที่เราจะ นมัสการ และเพื่อเราจะไม่กลายเป็นผู้นมัสการรูปเคารพ หรือผู้เชื่อว่าไม่มี พระเจ้า หรือผู้ไม่เลื่อมใสในศาสนา การถือรักษาวันสะบาโตเป็นเครื่องหมาย

ของความจงรักภักดีต่อพระเจ้าเที่ยงแท้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้สร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย เหล่าผู้ติดตามข่าวสารที่บัญชาให้มนุษย์นมัสการพระเจ้า และถือรักษาพระบัญญัติของพระองค์ คือเหล่าผู้ถูกเรียกเป็นพิเศษให้ถือรักษาพระบัญญัติข้อที่สี่แห่งพระบัญญัติสิบประการ” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 437, 438)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในเมื่อพระคัมภีร์ให้แนวคิดว่าการนมัสการ การทรงสร้าง และความรอดเป็นสิ่งที่ประสานกัน คุณคิดว่าการนมัสการในวันสะบาโตจะเป็นการต้านทานการนมัสการเทียมเท็จอย่างไร และวันสะบาโตมีบทบาทอะไรในวาระสุดท้ายของคำพยากรณ์ในวิวรณ์ 14:6, 7 เพราะเหตุใดวันสะบาโตจึงถูกกล่าวถึงในข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง
2. เป็นการเพียงพอหรือยังที่เราพูดถึงสิ่งที่เราควรทำหรือไม่ควรทำระหว่างการนมัสการ แท้ที่จริงแล้วการนมัสการเกี่ยวข้องกับอะไรกับคริสตจักร และคริสตจักรท้องถิ่นของคุณมีประสบการณ์ที่มีความหมายในการนมัสการอย่างไร
3. การนมัสการของชุมชนคริสเตียนบางแห่งค่อย ๆ ละทิ้งบรรยากาศดั้งเดิมไป คริสตจักรท้องถิ่นของคุณทำอะไรเพื่อต่อต้านแนวโน้มที่ไม่ดีนี้

สรุปใจความสำคัญ:

การนมัสการคือ การที่คริสเตียนที่เชื่อทั้งหลายถวายการขอบพระคุณ เป็นการตอบสนองพระเจ้าที่ทรงประทานความรอด และเป็นองค์ประกอบสำคัญของประสบการณ์ความเป็นเอกภาพ และการร่วมสามัคคีธรรมของชุมชนคริสเตียน ปราศจากการอธิษฐานและการศึกษาพระคัมภีร์ ความปรารถนาที่จะรู้จักความจริงของพระเจ้าสำหรับชุมชนของเราก็จะล้มเหลวที่ได้รับประสบการณ์ของความเป็นเอกภาพในพระคริสต์

บทที่ 12

องค์กรของคริสตจักรและความเป็นเอกภาพ

Church Organization and Unity

วันที่ 15 - 21 ธันวาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เอเฟซัส 5:23-27; มัทธิว 20:25-28; ทิโมธี 1:9;

มัทธิว 16:19; กาลาเทีย 6:1, 2; มัทธิว 28:18-20

ข้อควรจำ

“แต่ในพวกท่าน หาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะเป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย ถ้าผู้ใดใครจะเป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสสมัคของพวกท่าน” (มัทธิว 20:26-27)

ในฐานะเป็นเซเวนต์เดย์แอดเวนติส เราเป็นคริสเตียนโปรเตสแตนต์ ผู้เชื่อว่าจะได้รับความรอดผ่านความเชื่อในพระเยซูคริสต์เพียงอย่างเดียว ผู้ซึ่งได้ทำการไถ่บาปเสร็จแล้วสำหรับมวลมนุษยชาติ เราไม่ต้องการคริสตจักรหรือคณะสงฆ์เพื่อช่วยเราให้รอด แต่เราได้รับประโยชน์จากสิ่งทีพระคริสต์ได้ทรงกระทำเสร็จสมบูรณ์เพื่อเราโดยตรง พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ไถ่บาปของเรานอกกางเขน และบัดนี้ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้เฝ้าทูลขอแทนเราในพระวิหารบนสวรรค์

คริสตจักรเป็นสถาบันของพระเจ้าผู้สร้าง พระองค์ทรงตั้งคริสตจักรไว้ในโลกนี้ ไม่ใช่เป็นเครื่องหมายแห่งความรอด แต่เป็นเสมือนเครื่องมือเพื่อช่วยเราในการนำความรอดไปสู่ชาวโลก คริสตจักรเป็นองค์กรที่พระเยซูทรงสถาปนาขึ้นเพื่อการเผยแผ่พระกิตติคุณแก่ชาวโลก การจัดระเบียบคริสตจักร

มีความสำคัญ ตราบที่คริสตจักรต้องการรวมกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อให้สามารถดำเนินพันธกิจของคริสตจักรได้ ปราศจากการจัดระเบียบของคริสตจักร ข่าวสารแห่งความรอดของพระเยซูไม่อาจสื่อสารออกไปอย่างมีประสิทธิภาพแก่ผู้อื่น ผู้นำของคริสตจักรมีความสำคัญเช่นกัน เพราะพวกเขาถือกุญแจส่งเสริมความเป็นเอกภาพ และเป็นตัวอธิบายชีวิตของพระเยซู

สัปดาห์นี้เราจะศึกษาดูว่าเหตุใดองค์กรของคริสตจักรจึงมีความสำคัญยิ่งสำหรับพันธกิจการประกาศพระกิตติคุณ และสามารถส่งเสริมเอกภาพของคริสตจักรได้อย่างไร

วันอาทิตย์

พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร

Christ, the Head of the Church

อย่างที่เราได้เห็นมาเรื่อยเรื่อยในบทเรียนก่อนหน้านี้ สมัยพระคัมภีร์ใหม่คริสตจักรได้รับการอุปมาเหมือนพระกายของพระคริสต์ คำอุปมานี้พาดพิงถึงลักษณะสองสามประการของคริสตจักร และความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์และประชากรของพระองค์ ในฐานะเป็นพระกายของพระคริสต์ คริสตจักรพึงพิงในพระองค์สำหรับการดำรงชีพอยู่ทุกขณะจิต พระองค์เป็นศีรษะ (โคโลสี 1:18; เอเฟซัส 1:22) และแหล่งแห่งชีวิตของคริสตจักร หากปราศจากพระคริสต์ก็จะมีไม่มีคริสตจักร

คริสตจักรได้เอกลักษณะจากพระคริสต์เช่นกัน เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นแหล่งที่มา เป็นรากฐาน เป็นต้นกำเนิดของความเชื่อและคำสอน กระนั้น คริสตจักรเป็นมากกว่าสิ่งเหล่านี้ ซึ่งมีความสำคัญเหมือนเอกลักษณะของคริสตจักรพระคริสต์เองและพระดำรัสของพระองค์ที่เปิดเผยในพระคัมภีร์ให้เราทราบถึงข้อกำหนดว่าคริสตจักรทำหน้าที่อะไร ดังนั้นคริสตจักรได้รับเอกลักษณะ และลักษณะสำคัญจากพระคริสต์

ในพระธรรมเอเฟซัส 5:23-27 อัครทูตเปาโลใช้ความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์ และคริสตจักรของพระองค์เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ที่สามีภรรยาควรมี อะไรคือกุญแจไขแนวคิดของความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์ และคริสตจักรของพระองค์

บางครั้งเราอาจลังเลกับแนวคิดของการยอมจำนน เพราะว่าผู้นำในศตวรรษที่ผ่านมาใช้อำนาจผิด อย่างไรก็ตามการที่จะยอมอยู่ในอาณาเขตของผู้เป็นหัวหน้า คือพระคริสต์ และอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์ การรับรู้ว่าพระคริสต์ของเรา ในฐานะที่ทรงเป็นศิระของคริสตจักรช่วยให้เราจำว่าเราควรระวังความภาคภูมิใจให้ใคร นั่นคือองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และไม่มีใครอื่น คริสตจักรจะต้องมีการจัดระเบียบ แต่การจัดระเบียบขององค์กรต้องอยู่ใต้บังคับบัญชาสิทธิอำนาจของพระเยซูเสมอ เพราะองค์เป็นผู้นำแท้จริงของคริสตจักร

“คริสตจักรถูกสร้างบนพื้นฐานของพระคริสต์ และต้องเชื่อพระคริสต์ ในฐานะเป็นศิระ คริสตจักรไม่ได้ขึ้นอยู่กับมนุษย์ หรือถูกควบคุมโดยมนุษย์ ผู้นำไม่น้อยอ้างว่าตำแหน่งที่พวกเขาได้รับการไว้วางใจในคริสตจักร ทำให้พวกเขามีสิทธิอำนาจออกคำสั่งคนอื่นให้เชื่อฟังและทำตาม นี่เป็นการอ้างที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตอย่างเป็นทางการ พระผู้ช่วยให้รอดทรงประกาศว่า “เหล่าพี่น้องในพระเจ้าทั้งปวงต่างเปิดตัวต่อการทดลอง และมีโอกาสทำผิดพลาดได้ เราสามารถวางใจในศิลาแห่งความเชื่อโดยไม่มีขีดจำกัด พระคริสต์ทรงดำรงอยู่ในคริสตจักร เพื่อให้ผู้อ่อนกำลังอาจพึ่งพิงได้ แต่ผู้ที่คิดว่าพวกตนเข้มแข็งในที่สุดจะพิสูจน์ว่าเป็นคนอ่อนแอ เว้นแต่พวกเขาจะทำให้พระคริสต์เป็นแหล่งพึ่งพิงที่มีประสิทธิภาพของพวกเขา” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟัง-ปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 414)

เราจะเรียนรู้ที่จะพึ่งพิงพระคริสต์ แทนที่การพึ่งมนุษย์ที่มีขอบเขตจำกัด ได้อย่างไร

วันจันทร์

ผู้นำแบบรับใช้

Servant Leadership

ระหว่างที่พระคริสต์ทรงดำเนินพันธกิจกับเหล่าอัครทูตของพระองค์ พระเยซูมีประสบการณ์ซ้ำหลายครั้งที่พระองค์ทรงรู้สึกไม่พอพระทัยในความจริงและความแก่งแย่งในตำแหน่งของเหล่าอัครทูต พวกเขามีความกังวลใจถึงความต้องการเป็นผู้นำมีอำนาจในอาณาจักรของพระองค์ (มาระโก 9:33, 34; ลูคา 9:46) แม้ขณะที่พวกเขารับประทานอาหารเย็นมือสุดท้ายร่วมกัน ความ

รู้สึกอยากเป็นผู้ควบคุม และมีอำนาจสูงสุดปรากฏออกมาท่ามกลางพวกเขาอย่างชัดเจน (ลูกา 22:24)

พระเยซูทรงแสดงออกชัดเจนถึงความคิดของพระองค์เกี่ยวกับการเป็นผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณ ท่ามกลางประชากรของพระองค์ หลักการเป็นผู้นำอะไร ที่เราเรียนรู้ได้จากการกล่าวเชิญชวนใน มัทธิว 20: 25-28 เราจะแสดงหลักการนี้ในชีวิตของเรา โดยเฉพาะในคริสตจักรของเราได้อย่างไร

“ข้อความสั้นๆ และรัดกุมตอนนี้ พระเยซูทรงนำเสนอต้นแบบของสิทธิอำนาจ ประการแรกเป็นแนวคิดในการเป็นผู้มีอำนาจของชาวโรมัน ในต้นแบบนี้ มีผู้อยู่ในอำนาจ หรือตำแหน่งสูงขึ้นไปตามลำดับชั้นเหนือคนอื่นๆ พวกเขา มีอำนาจในการตัดสินใจ และคาดหวังการยอมรับ และนำไปปฏิบัติตามของผู้อยู่ใต้พวกเขา พระเยซูทรงปฏิเสธต้นแบบการมีสิทธิอำนาจตามต้นแบบนี้ เมื่อพระองค์เริ่มกล่าวว่า “แต่ไม่ใช่กับพวกท่าน!” แล้วพระองค์ทรงนำเสนอหลักการที่น่าประหลาดใจมาก (breathtakingly) ในรูปแบบแห่งสิทธิอำนาจใหม่ ซึ่งเป็นการปฏิเสธหรือตรงกันข้ามกับรูปแบบการอยู่ในตำแหน่งสูงขึ้นตามลำดับ ซึ่งพวกเขาคุ้นเคย” (Darius Jankiewicz, “Serving Like Jesus: Authority in God’s Church,” *Adventist Review*, 13 มีนาคม, 2014, หน้า 18)

แนวคิดของสิทธิอำนาจที่พระเยซูทรงนำเสนอในเรื่องนี้วางอยู่บนพื้นฐานของคำ “สองคำ” ซึ่งเป็นกุญแจ คือ: (1) ผู้รับใช้ หรือคนใช้ “servant” (diakonos) และ (2) ทาส “slave” (doulos) ในพระคัมภีร์ฉบับแปลบางฉบับคำแรกใช้คำว่า “คนรับใช้” บ่อยครั้งแปลว่า “ศาสตราจารย์” (minister) “ผู้รับใช้พระเจ้า” “ผู้ดำเนินพันธกิจ” ส่วนคำที่สองแปลว่า “ผู้รับใช้” (servant) หรือ “ทาสรับใช้” (bondservant) ทั้งสองคำนี้ได้สูญเสียอำนาจดั้งเดิมตามที่คุณคุ้นเคยไปอย่างมาก แม้ว่าพระเยซูไม่ประสงค์จะยกเลิกโครงสร้างสิทธิอำนาจไปทั้งหมด สิ่งที่พระองค์ทรงต้องการเน้นคือ ประการแรก ผู้นำของคริสตจักรต้องเป็นผู้รับใช้ประชากรทั้งปวงของพระเจ้า ตำแหน่งของ

พวกเขาไม่ใช่สิทธิอำนาจอยู่เหนือคนอื่น เพื่อควบคุม ออกคำสั่ง หรือเพื่อยกพวกเขาให้มีเกียรติ มีชื่อเสียง “พระคริสต์ทรงสถาปนาอาณาจักรด้วยหลักการที่แตกต่างไป พระองค์เรียกชายหญิง ไม่ใช่ให้ขึ้นสู่อำนาจ แต่เพื่อให้ทำการรับใช้ ผู้เข้มแข็งให้จดทนต่อผู้ที่อ่อนแอ อำนาจ ตำแหน่ง และตะลันต์การศึกษาได้ทำให้พวกเขาแบกรับภาระที่ยิ่งใหญ่กว่า เพื่อการรับใช้พี่น้องผู้เชื่อ” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 550)

อ่านพระธรรมยอห์น 13:1-20 พระเยซูทรงประทานตัวอย่างการเป็นผู้นำของพระองค์แก่เหล่าอัครทูตอย่างไร พระเยซูทรงพยายามสอนอะไรแก่เราจากพระคัมภีร์ตอนนี้ และเราจะทำตามหลักการนี้กับคนอื่นทั้งภายในคริสตจักรและนอกคริสตจักรอย่างไร

วันอังคาร

การรักษาเอกภาพของคริสตจักร

Preserving Church Unity

อ่าน 2 ทิโมธี 2:15 และ ทิตัส 1:9 ตามที่อัครทูตเปาโลให้คำแนะนำแก่ทิโมธี และทิตัส อะไรคือภาระสำคัญที่เป็นหน้าที่รับผิดชอบของผู้นำและผู้ปกครองที่สัตย์ซื่อในคริสตจักร

สังเกตว่าอัครทูตเปาโลกล่าวเน้นเรื่องการรักษา หลักข้อเชื่อ และคำสอนไว้ให้บริสุทธิมากเพียงใด สิ่งนี้สำคัญสำหรับความเป็นเอกภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพราะอาจมีคนโต้แย้งมากกว่าสิ่งอื่น คำสอนของเราช่วยให้คริสตจักรเรารวมตัวกันเป็นเอกภาพ อีกครั้งในฐานะเราเป็นแอ๊ดเวนตีส เป็นผู้คนมาจากหลายเชื้อชาติ และหลายอาชีพ ต่างวัฒนธรรม และพื้นฐานความเป็นมา เอกภาพในพระคริสต์เกิดขึ้นเพราะเรามีความเชื่อ และความเข้าใจในความเชื่อเดียวกันที่พระคริสต์ทรงประทานให้ หากเรารู้สึกสับสนถึงคำสอนเหล่านี้ จะทำให้เกิดความสับสนวุ่นวายและการแบ่งแยกตามมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะที่เราอยู่ใกล้วาระสิ้นโลก

“ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์ผู้จะทรงพิพากษาคคนเป็นและคนตาย โดยอ้างถึงการที่พระองค์จะเสด็จมาปรากฏ และแผ่นดินของพระเจ้าว่า ให้ประกาศพระวจนะ ให้เข้มแข็งมั่นคงที่จะทำการทั้งใน

ขณะที่มีโอกาส และไม่มีโอกาส ให้ชักชวนด้วยเหตุผล เตือนสติ และตักเตือน ให้อดทนอยู่เสมอในการสั่งสอน เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนที่มีหลัก ไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง เพื่อบรรเทาความอยาก เขาจะเลิกฟังความจริง และจะหันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ” (2 ทิโมธี 4:1-4)

ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ อัครทูตเปาโลเน้นไปยังความคิดที่ท่านได้รับการดลใจในเรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซู และในวันแห่งการพิพากษา อัครทูตใช้สิทธิอำนาจที่ท่านได้รับมาทั้งหมด (ดู ทิโมธี 1:1) เพื่อให้คำแนะนำที่สำคัญแก่ท่านทิโมธี ในบริบทตอนนี้เกี่ยวกับวาระสุดท้าย ที่จะมีคำสอนเทียมเท็จเกิดขึ้นอย่างดาษดื่น ซึ่งจะสอนเกี่ยวกับ “การผิดศีลธรรม” (immorality) ซึ่งท่านทิโมธีต้องเทศนาพระวาระของพระเจ้า นั่นคือหน้าที่พิเศษที่ท่านถูกเรียกให้มาดำเนินการ

ขณะที่ท่านทิโมธีทำการรับใช้ในพันธกิจการสอน ท่านทิโมธีจะทำให้เกิดความมั่นใจ จะต้องกล่าวต่อว่า ตักเตือน และวิงวอนขอร้องเมื่อจำเป็นต้องทำ เช่นนั้น ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ชวนให้รำลึกถึงการทรงนำที่ประทานให้ในข้อพระคัมภีร์ (2 ทิโมธี 3:16) เป็นที่แน่ชัดว่าท่านทิโมธีดำเนินตามสิ่งที่ได้รับคำแนะนำ และทำการสอนจากสิ่งที่ท่านพบในพระคัมภีร์ แล้วนำมาปฏิบัติ และสิ่งหนึ่งคือการมีความอดกลั้นอดทนต่อความยากลำบาก หรือต่อผู้คนที่ทำบาป การดำเนินด้วยถ้อยคำรุนแรงแทบจะไม่บังเกิดผลในการนำคนบาปให้กลับมาหาพระคริสต์ โดยการปฏิบัติตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำที่แปดประการของผู้นำ ท่านทิโมธีจะกลายเป็นพลังอำนาจของความเป็นเอกภาพในคริสตจักร

มีวิธีใดที่ เราจะสามารถช่วยผู้นำของคริสตจักรให้รักษาความเป็นเอกภาพไว้ได้ และเราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า เรามีพลังในการเป็นเอกภาพอยู่เสมอ ในขณะที่เราต้องเผชิญกับการแตกแยกหรือความขัดแย้งท่ามกลางเรา

ประเด็นสำคัญอย่างหนึ่งเมื่อพูดถึงการจัดระเบียบของคริสตจักรคือ จะต้องวางมาตรการเรื่อง “วินัย” ถ้ามวินัยจะช่วยปกป้องรักษาความเป็นเอกภาพของคริสตจักรได้อย่างไร บางครั้งความเป็นเอกภาพของคริสตจักรถือเป็นหัวข้อที่ละเอียดอ่อน และทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้ง่าย แต่จากมุมมองของพระคัมภีร์ วินัยของคริสตจักรมีศูนย์กลางอยู่บนพื้นฐานสำคัญสองประการคือ (1) รักษาหลักความเชื่อไว้ให้บริสุทธิ์ (2) รักษาคริสตจักรไว้ให้บริสุทธิ์และนำไปใช้

ตามที่เราได้มองเห็นแล้ว พระคัมภีร์ใหม่รักษาความสำคัญเรื่องความบริสุทธิ์ในคำสอนของพระคัมภีร์ไว้ในช่วงเกิด “ความเสื่อมศรัทธา” (apostasy) และขณะมีคำสอนเทียมเท็จเกิดขึ้น ตามคำพยากรณ์โดยเฉพาะในช่วงวาระสุดท้ายของโลก ผู้นำต้องรักษาชุมชนของผู้เชื่อไว้ โดยการต่อต้านความผิดด้านศีลธรรม ความไม่สัตย์ซื่อ และภาวะที่เสื่อมทรามลงทุกอย่าง เหตุผลนี้พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขให้ดี และการอบรมในทางธรรม” (2 ทิโมธี 3:16)

อ่านพระธรรมมัทธิว 16:19 และ 18:15-20 มีหลักการอะไรบ้างที่พระเยซูทรงประทานให้คริสตจักรเกี่ยวกับการลงวินัยและการว่ากล่าวตักเตือนผู้กระทำผิด

พระคัมภีร์ให้การสนับสนุนแนวคิดเรื่องวินัย และการไว้วางใจซึ่งกันและกันในเรื่องชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ และศีลธรรมของเรา ที่จริงแล้วเครื่องหมายอย่างหนึ่งของคริสตจักรที่ชัดเจนคือความบริสุทธิ์ของคริสตจักร หรือคริสตจักรแยกตัวจากโลก เราแน่ใจได้ว่าเราจะพบตัวอย่างมากมายจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับสถานการณ์ยากลำบาก ที่คริสตจักรจะต้องทำการตัดสินใจเด็ดขาดต่อต้านอุปนิสัยที่ผิดศีลธรรม เพราะศีลธรรมจะต้องเป็นมาตรฐานที่คริสตจักรขังรักษาไว้

มีหลักการอะไรบ้างที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราให้ปฏิบัติตาม
เมื่อเกิดความยากลำบากในคริสตจักร มัทธิว 7:1-5; กาลาเทีย 6:1, 2

เราไม่อาจปฏิเสธคำสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับความต้องการของ
คริสตจักรที่มีวินัย เราไม่อาจเป็นผู้สตัยที่ขี้ต่อพระวจนะโดยปราศจากการมี
วินัย แต่สังเกตคุณภาพของการไถ่ให้รอดเกิดขึ้นจากการให้สติ การตักเตือน
หรือแม้แต่การห้ามปรามว่ากล่าว มากเท่าที่จะมากได้ในการลงวินัยควรต้อง
มีการช่วยไถ่ให้กลับคืนมาด้วย เราจำเป็นต้องระลึกเสมอว่า เราทั้งมวลต่าง
เป็นคนบาป เราต้องการพระคุณ เช่นนั้นเมื่อเราลงวินัย เราจะต้องกระทำด้วย
การมีใจถ่อมลง และด้วยการรับรู้เป็นอย่างดีในการล้มเหลวของเราเช่นกัน

เราจะเรียนรู้ที่จะปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด ด้วยท่าทีของการไถ่คืน
ให้มากกว่าการลงโทษได้อย่างไร

วันหยุดที่ดี

การจัดระเบียบเพื่อพันธกิจ

Organizing for Mission

ตามที่เราได้เห็นในไตรมาสนี้ ในฐานะเป็นคริสตจักร เราได้กล่าวถึง
การจัดระเบียบของคริสตจักร และการรวมตัวกันเป็นเอกภาพเพื่อพันธกิจการ
ประกาศ เพื่อก้าวออกไป เราไม่เพียงแค่นี้เป็นชมรมหรือสมาคม แต่เรามีความ
สนใจอย่างเดียวกัน มาร่วมกันจัดกิจกรรม และให้ความมั่นใจซึ่งกันและกัน
ในสิ่งที่เราเชื่อ (ซึ่งจะว่าไปมีความสำคัญไม่น้อย) เราทั้งปวงได้ถูกนำมาอยู่
ด้วยกัน เพื่อร่วมใจกันแบ่งปันความจริงที่เราได้พบให้แก่ชาวโลก

ในพระธรรมมัทธิว 28:18-20 พระเยซูทรงประทานคำสั่งสุด-
ท้ายแก่เหล่าอัครทูต เพื่อพันธกิจการประกาศพระกิตติคุณแก่โลก จงหา
คำที่เป็นกุญแจของพระมหาบัญชาของพระเยซู จะนำคำที่เป็นกุญแจนี้
ไปใช้กับคริสตจักรในปัจจุบันได้อย่างไร

พระมหาบัญชาที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซู ที่ตรัสสั่งอัครทูตของพระองค์
ประกอบด้วยคำที่เป็นกุญแจ 4 ข้อ : จงออกไปและสร้างสาวก ให้รับบัพติศมา

และสอนพวกเขา ตามไวยากรณ์ภาษากรีก ถ้อยคำหลัก หรือกุญแจของคำคือ “สร้างสาวก” และอีกสามข้อบ่งบอกว่าสิ่งนี้สามารถทำให้สำเร็จได้อย่างไร การสร้างสาวกจะเกิดขึ้นต่อเมื่อเหล่าผู้เชื่อออกไปยังประชาชาติต่างๆ เพื่อเทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณ เพื่อรับบัพติศมาให้พวกเขา และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดตามที่พระเยซูตรัสไว้

ขณะที่คริสตจักรตอบสนองต่อพระมหาบัญชา อาณาจักรของพระเจ้าได้ขยายออกไปสู่ผู้คนมากขึ้น และมากขึ้น ผู้คนทุกระดับชั้นเข้ามาพร้อมกับผู้ที่รับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดอยู่ก่อนแล้ว การเชื่อฟังพระมหาบัญชาของพระเยซูให้ออกไปรับบัพติศมา และให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่พระองค์ทรงสั่งได้สร้างครอบครัวใหม่ของพระเจ้าขึ้น เหล่าสาวกใหม่ต่างแน่ใจในการสถิตอยู่ของพระเยซูกับพวกเขาทุกวัน ขณะที่พวกเขาเองสร้างสาวกมากขึ้น การสถิตอยู่ของพระเยซู คือพระสัญญาการสถิตอยู่ของพระเจ้า ข่าวสารแห่งพระกิตติคุณของอัครทูตมีทิวเริ่มด้วยการประกาศข่าวแห่งการเสด็จมาบังเกิดของพระเยซูว่า “พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเรา” (มัทธิว 1:23) และจบลงด้วยพระสัญญาที่พระเยซูจะทรงสถิตอยู่กับเราจนกว่าจะสิ้นยุค คือการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู

“พระคริสต์ไม่ทรงบอกเหล่าสาวกทั้งหลายว่าพันธกิจของพวกเขาไม่ใช่เรื่องง่าย... แต่พระองค์ทรงให้ความมั่นใจว่าพระองค์จะสถิตอยู่กับพวกเขา และหากพวกเขาจะออกไปด้วยความเชื่อ พวกเขาจะเคลื่อนไหวไปภายใต้โล่ของพระเจ้าผู้มีอำนาจที่สุดมิได้ (Omnipotence) พระองค์ทรงสั่งให้พวกเขากล้าหาญ เข้มแข็ง ผู้ทรงพลังยิ่งใหญ่กว่าเหล่าทูตสวรรค์ ผู้ทรงเป็นจอมพลโยธาจะสถิตอยู่เคียงข้างพวกเขา พระองค์ทรงจัดหาสิ่งจำเป็น (provision) ให้เต็ม เพื่อป้องกันต่อต้านผู้กล่าวหา (prosecution) งานของพวกเขา พระองค์เองจะทรงรับผิดชอบความสำเร็จของงาน ตราบใดที่พวกเขาเชื่อฟัง พระดำรัสของพระองค์ และทำงานเชื่อมโยงกับพระองค์ พวกเขาจะไม่พบกับความล้มเหลว” (เอนเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 29)

ความหมายในพระสัญญาของพระเยซู ที่จะทรงสถิตอยู่กับพลไพร่ของพระองค์ จนถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ ควรจะ

เพิ่มพลังให้เรา ขณะที่เราแสวงหาทางทำให้พระมหากษัตริย์ที่พระเยซูทรงประทานให้สำเร็จสมจริงได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เอลเอล จี. ไวท์, Individual Responsibility and Christian Unity, หน้า 285–505, in *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*; “Unity in Diversity, หน้า 483–485, และ “Church Discipline,” pp. 498–503, in *Gospel Workers*. Read the articles “Church,” หน้า 707–710., หน้า “Church Organization” หน้า 712–714, in *The Ellen G. White Encyclopedia*.

“หลักการเป็นผู้นำสามารถนำไปใช้ได้กับสังคมทุกรูปแบบ รวมไปถึงคริสตจักร อย่างไรก็ตาม ผู้นำในคริสตจักรจะต้องเป็นมากกว่าผู้นำ เขาจะต้องเป็นผู้รับใช้ด้วย”

“มีความขัดแย้งยิ่งใหญ่ระหว่างการเป็นผู้นำ และการเป็นผู้รับใช้ คนหนึ่งจะทำหน้าที่เป็นผู้นำและผู้รับใช้ในเวลาเดียวกันได้อย่างไร ผู้นำไม่ใช่การยืนอยู่ในตำแหน่งเกียรติยศหรือ เขาไม่ใช่ผู้ออกคำสั่งและคาดหวังคนอื่นให้การนับถือ และหากเขาอยู่ในตำแหน่งที่ต่ำกว่า คือการเป็นผู้รับใช้ แล้วใครจะรับคำสั่ง และทำสิ่งที่ได้รับมอบให้สำเร็จ”

“เพื่อแก้ปัญหาการเปรียบเทียบที่อาจสับสนความรู้สึก เราจะต้องมองไปที่พระเยซู พระองค์ทรงเป็นตัวแทนสูงสุดในการเป็นผู้นำ ที่ทำการรับใช้ทั้งชีวิตของพระองค์เต็มไปด้วยการรับใช้ และในเวลาเดียวกันพระองค์ทรงเป็นผู้นำยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่โลกเคยเห็น” “G. Arthur Keough, *Our Church Today: What It Is and Can Be* (Washington, D.C., and Nashville: Review and Herald, 1980), หน้า 106

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงพิจารณาให้ลึกซึ้งถึงผู้นำแบบผู้รับใช้ว่า มีใครเป็นตัวอย่างบ้างหรือไม่ และเราจะหาตัวอย่างของบุคคลเช่นนี้ในโลกได้หรือไม่
2. อ่านพระธรรมมัทธิว 20:25-28 สิ่งนี้บอกอะไรแก่เราว่า พระเจ้าทรงเข้าใจความหมายของคำว่า *ยิ่งใหญ่* อย่างไร และโลกเข้าใจความหมายคำว่า *ยิ่งใหญ่* อย่างไร
3. ถ้าภารกิจของผู้นำ คือการรักษาความเป็นเอกภาพ เราจะทำอย่างไร เมื่อผู้นำของคริสตจักรเป็นผู้เดินสะดุด เมื่อความเป็นมนุษย์ของเขากัดกันเขาไว้จากการเป็นตัวอย่างที่เหมาะสมแบบ
4. เพราะเหตุใดจึงสำคัญมากที่เราต้องบริหารจัดการวินัยของคริสตจักร ด้วยวิญญานแห่งพระคุณและความรักต่อผู้ที่ทำผิด และเพราะเหตุใดจึงต้องใช้หลักการใน มัทธิว 7:12 ในการทำงาน

สรุปใจความสำคัญ:

การจัดระเบียบของคริสตจักรมีความจำเป็นสำหรับพันธกิจการประกาศของคริสตจักร และการรวมกันเป็นเอกภาพของผู้เชื่อ พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และผู้นำของคริสตจักรจะต้องดำเนินตามแบบอย่างของพระองค์ ขณะที่พวกเขาแนะนำประชากรของพระเจ้า เขาจะต้องปกป้องรักษาความเป็นเอกภาพไว้ ผ่านการสั่งสอนอย่างสัตย์ซื่อด้วยพระวจนะของพระเจ้า และโดยการดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อตามพระวจนะนั้น

บทที่ 13

การฟื้นฟูเอกภาพตอนสุดท้าย

Final Restoration of Unity

วันที่ 22 - 28 ธันวาคม 2018

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ยอห์น 14:1-3; อีสยาห์ 11:1-10; วิวรณห์ 21:1-5;

1 เรสะโลนิกา 4:13-18; วิวรณห์ 22:1-5; อีสยาห์ 35:4-10

ข้อควรจำ

“แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้า
อากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะ
ดำรงอยู่” (2 เปโตร 3:13)

พระสัญญาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งในพระคัมภีร์คือพระเยซูทรงสัญญาที่จะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ถ้าปราศจากพระสัญญานี้เราไม่เหลืออะไร เพราะความหวังของเราทั้งหลายตั้งอยู่กลางพระสัญญานี้ พระสัญญาข้อนี้จึงมีความหมายต่อเราอย่างยิ่ง เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาในก้อนเมฆแห่งสวรรค์ สรรพสิ่งที่มีค่าในโลก และสิ่งทั้งปวงที่มนุษย์สร้างขึ้นซึ่งล้วนเป็นสิ่งของชั่วคราว ทั้งหมดจะถูกกวาดออกไปอย่างไร้ความหมาย เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาจะทรงรับเหล่าผู้ชอบธรรมไปพำนักในสวรรค์หนึ่งพันปี เมื่อสิ้นพันปีในสวรรค์ กรุงเยรูซาเล็มใหม่จะลอยลงมา และผู้ชอบธรรมทั้งปวงจะอยู่ในเมืองนั้น ขณะที่คนบาปทั้งหมดจะฟื้นขึ้นสู่ชีวิตอีกครั้ง โดยการนำของซาตานและบริวารของมันจะเข้าล้อมเมืองบริสุทธิ์ไว้ และไฟกำมะถันจะตกจากฟ้ามาเผาผลาญพวกเขาทั้งหมด รวมทั้งซาตาน และบริวารด้วยโลกจะถูก

สร้างขึ้นมาใหม่ เป็นโลกที่ปราศจากความอดอยาก โรคภัยไข้เจ็บ หรือความทุกข์ยาก โศกเศร้าใด ๆ เหล่าผู้ชอบธรรมจากกรุงเยรูซาเล็มใหม่จะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของโลกนี้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาอย่างใกล้ชิดตลอดนิรันดร์

ความหวังในการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์เป็นหัวข้อหลักของพระคัมภีร์ใหม่ และนับหลายสิบศตวรรษมาแล้วที่เหล่าคริสเตียนเฝ้ารอคอยให้พระสัญญาข้อนี้สำเร็จสมจริง เราในฐานะเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสต่างก็รออย่างใจจดใจจ่อสำหรับการเสด็จกลับมาของพระองค์ ซึ่งที่จริงแล้วชื่อคริสตจักรของเราบอกว่าเรากำลังประกาศข่าวแห่งความหวังนี้

ในบทสุดท้ายของไตรมาสนี้ เราจะเน้นไปที่พระสัญญาข้อนี้ และพิจารณาว่า พระสัญญานี้มีความหมายสำหรับความเป็นเอกภาพของคริสเตียนอย่างไร ความเป็นเอกภาพในพระคริสต์ของเรามักถูกทำลายเสมอด้วยข้อจำกัดและความอ่อนแอของความเป็นมนุษย์ แต่เราคงไม่จำเป็นต้องหาวิธีแก้ไขชิ้นส่วนที่แตกออก เพราะไม่มีส่วนใด หรือใครที่แยกตัวออก เมื่อการเสด็จกลับมาครั้งที่สองมาถึง เราจะเป็นเอกภาพในองค์พระผู้เป็นเจ้าของ และในที่สุดจะรวมกันเป็นหนึ่งครอบครัวของผู้ได้รับการไถ่กลับสู่สภาพดั้งเดิม

วันอาทิตย์

ความแน่นอนที่พระคริสต์จะเสด็จมา

The Certainty of Christ's Return

อ่านพระธรรมยอห์น 14:1-3 นี่คือการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู ที่รู้จักกันดีที่สุด พระสัญญาข้อนี้อธิบายว่า ผู้ที่ได้รับการไถ่ให้รอดจะใช้ชีวิตบนโลกใหม่อย่างไร

คริสเตียนยุคแรกเริ่มคิดว่าการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์เป็น “ความหวังอันน่ายินดี” (ทิตัส 2:13) พวกเขาคาดหวังว่าคำพยากรณ์และพระสัญญาทั้งหมดจะสำเร็จสมจริงตอนพระองค์เสด็จกลับมาครั้งที่สอง เพราะนี่เป็นเป้าหมายหนึ่งเดียวแห่ง “วิถีทางชีวิต” (pilgrimage) ของคริสเตียน คนทั้งมวลผู้รักพระคริสต์ต่างมองไปยังวันข้างหน้าที่พวกเขาสามารถจะมองเห็นพระองค์ซึ่ง ๆ หน้า และได้สนทนาใกล้ชิดกับพระองค์ ทั้งนี้

เพราะพระดำรัสของพระองค์ในข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นบอกถึงความใกล้ชิด และสนิทสนม (intimacy) กับพระผู้ช่วยให้รอด และกับซึ่งกันและกัน

คริสเตียนทั้งปวงเชื่อในพระสัญญานี้เพราะว่าพระคัมภีร์ให้ความมั่นใจแก่เราว่า พระสัญญาดังกล่าวจะสำเร็จสมจริง หนึ่งที่เรามีความมั่นใจเพราะเราเชื่อในถ้อยคำของพระเยซู ที่ตรัสสัญญาไว้ว่า “เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14:3) เช่นเดียวกับคำพยากรณ์ที่กล่าวถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ ท่านเองเดียวกันมีคำพยากรณ์กล่าวทำนายเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ด้วย พระคัมภีร์เดิมก่อนหน้าท่วมโลก พระเจ้าทรงบอกกับ บรรพชนเอโนคว่า พระเมสสิยาห์จะเสด็จกลับมาด้วยพระสง่าราศี พระองค์จะทรงปิดฉากโลกแห่งความบาปนี้เสีย ซึ่งพระเจ้าทรงกล่าวคำพยากรณ์ผ่านบรรพชนท่านหนึ่งว่า “คนเหล่านี้แหละที่เอโนค ซึ่งเป็นคนชั่วอายุที่เจ็ดนับจากอาดัมได้พยากรณ์ไว้ นี่แน่ะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์เป็นหมื่นๆ เพื่อทรงพิพากษาปรับโทษคนทั้งปวง และทรงกระทำให้ทุกคนทั้งปวง รู้สึกตัวถึงการหยาบซ้ำทั้งหมด ที่ทุกคนบาปเหล่านั้นได้กล่าวร้ายต่อพระองค์” (ยูดา ข้อ 14, 15)

หนึ่งพันปีก่อนที่พระเยซูเสด็จมาเกิดบนโลกนี้ กษัตริย์ดาวิดได้กล่าวพยากรณ์เช่นกันว่าพระเมสสิยาห์ จะเสด็จมารวบรวมประชากรของพระเจ้าดังมีข้อความกล่าวไว้ว่า “พระเจ้าของเราเสด็จมา พระองค์มิได้ทรงเงียบบอยู่เพลิงเผาผลาญมาข้างหน้าพระองค์ รอบพระองค์คือวาทะอันทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์ทรงเรียกถึงฟ้าสวรรค์เบื้องบน และถึงแผ่นดินโลก เมื่อพระองค์จะทรงพิพากษาประชากรของพระองค์ว่า จงรวบรวมบรรดาชนมิกชนของเรามาให้เรา ผู้กระทำพันธสัญญากับเราด้วยเครื่องสัตวบูชา” (เพลงสดุดี 50:3-5)

การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูถูกเชื่อมโยงกับการเสด็จมาครั้งที่หนึ่งของพระองค์อย่างใกล้ชิดคำพยากรณ์ที่กล่าวทำนายการมาบังเกิดและพันธกิจของพระองค์ (ยกตัวอย่างเช่น ปฐมกาล 3:15; มีคาห์ 5:2; อิสยาห์ 11:1; ดาเนียล 9:25, 26) ล้วนเป็นพื้นฐานสำหรับความหวัง และความไว้วางใจของเราในพระสัญญาเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง พระคริสต์

ตรัสว่า “พระองค์คงจะต้องทรงทนทุกข์ทรมานหลายครั้ง นับแต่สร้างโลกมา แต่ความจริง พระองค์ทรงปรากฏเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในปลายยุค เพื่อกำจัดบาปให้หมดสิ้นไป โดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา”... “พระคริสต์ก็ฉันนั้นคือพระองค์ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาครั้งเดียว เพื่อจะได้ทรงแบกบาปของคนเป็นอันมากไว้ พระองค์ทรงปรากฏเป็นครั้งที่สอง มิใช่เพื่อกำจัดบาปแต่เพื่อช่วยบรรดาผู้ที่รอดอยพระองค์ด้วยใจจดจ่อให้ได้รับความรอด” (ฮีบรู 9:26, 28)

คุณได้รับความหวังและการเล่าโลมใจจากพระสัญญาเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองหรือไม่ อย่างไร

วันจันทร์

พระสัญญาของการฟื้นฟูสภาพเดิม

The Promise of Restoration

อ่านพระธรรมอิสยาห์ 11:1-10 พระสัญญาอะไรที่ให้กับชนชาติอิสราเอล และพระสัญญานี้กล่าวถึงที่พำนักชั่ววันหนึ่งของผู้ที่ได้รับการไถ่ให้รอดอย่างไร

พระคัมภีร์เริ่มต้นด้วยเรื่องของทรงสร้างโลก (ปฐมกาล บทที่ 1, 2) ข้อความนั้นพรรณนาถึงความสวยงามของธรรมชาติ ทุกสิ่งสอดประสานกลมกลืนกันพระองค์ทรงสร้างสวนเอเดนให้เป็นบ้านที่สมบูรณ์แล้วทรงประทานให้บิดามารดาคู่แรกของเราเข้าอาศัย และดูแลในสองบทสุดท้ายของพระธรรมวิวรณ์ ซึ่งเป็นพระคัมภีร์เล่มสุดท้าย พระเจ้าทรงตั้งใจให้ผู้เขียนบรรยายถึงความสวยงาม สมบูรณ์แบบที่พระเจ้าจะทรงสร้างขึ้นมาใหม่ เพื่อให้เป็นที่พำนักถาวรสำหรับผู้ได้รับการไถ่ให้รอด (วิวรณ์ บทที่ 21, 22) แต่ครั้งนี้เป็นการถูกต้องมากกว่า ที่จะกล่าวว่า “ทรงสร้างขึ้นมาใหม่” เพราะโลกเดิมที่เคยสวยงามได้เสื่อมทราม และร้าวเพราะความบาปจนหาขึ้นดีไม่ได้แล้ว

ในพระคัมภีร์หลายแห่งประกาศถึงบ้านถาวรวันหนึ่งที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้ผู้ได้รับการไถ่ให้รอด ซึ่งจะเป็นสถานที่ที่มีจริง ไม่ใช่จินตนาการหรือเรื่องเพ้อฝัน เหล่าผู้ได้รับความรอดจะสามารถมองเห็น ได้ยิน ได้รับกลิ่น ได้สัมผัส และรู้สึก พวกเขาต่างจะได้รับประสบการณ์ใหม่ ร่างกายใหม่ และชีวิตใหม่

คำพยากรณ์ในอิสยาห์ บทที่ 11 มีข้อความพิเศษทำนายเรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ผู้จะสร้างศักราชใหม่ พระองค์จะขจัดความรุนแรงออกไป และนำสันติสุขนิรันดร์เข้ามาแทนที่ การครองบัลลังก์ของพระเจ้าในแผ่นดินโลกใหม่ จะมีความเป็นสากล และมีความกลมกลืนสอดคล้องกันทั้งจักรวาล

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 21:1-5 สิ่งใดจะสูญหายไปเพราะความสอดคล้องเกิดขึ้นใหม่

เอลเลน จี. ไวท์ เขียนถึงสิ่งที่รอคอยผู้ได้รับการไถ่ให้รอด: “ขณะที่จำนวนปีแห่งนิรันดร์เคลื่อนคล้อยไป เหล่าผู้ได้รับการไถ่ให้รอดจะนำสิ่งที่วิเศษกว่า และเต็มไปด้วยสง่าราศีมากกว่ามาถวายพระบิดา และพระบุตร ยิ่งเมื่อพวกเขาทั้งหลายมีความรู้ก้าวหน้า และความรักของพวกเขาในพระองค์มีมากยิ่งขึ้น พวกเขาถวายสักการะนอบน้อมกว่า และพวกเขามีความสุขเพิ่มขึ้นเต็มล้น ยิ่งพวกเขาได้เรียนรู้เรื่องของพระเจ้า พวกเขาจะยกย่องเชิดชูพระอุปนิสัยของพระองค์ และพระบุตรมากขึ้น ขณะที่พระเยซูทรงเผยให้พวกเขาได้เห็นความลุ่มลึกของการไถ่ให้รอด พวกเขาจะยิ่งอัศจรรย์ใจถึงความสำเร็จยิ่งใหญ่ ในการทำสงครามต่อสู้ขัดแย้งกับซาตาน ดวงใจของผู้ได้รับการไถ่ให้รอดทั้งหลายจะเด่นแรงขึ้นด้วยความปิติยินดี ขณะที่ถวายความภักดีแด่พระองค์ และขณะที่พวกเขาเล่นพิณทองแห่งสวรรค์พวกเขาใช้มือข้างหนึ่งจับพิณไว้ มืออีกข้างตีพิณ ในเวลาเดียวกัน พร้อมกับเหล่าผู้ได้รับความรอดอีกนับแสน นับล้านพร้อมใจกันเปล่งเสียงร้องกลมกลืนกับเสียงพิณ ทั้งเสียงร้องเพลง และเสียงพิณสอดประสานกันเพราะพริ้งกว่าเสียงเพลงใดๆ บนแผ่นดินโลก เพราะแต่ละคนร้องประสานเข้าไปจากส่วนลึกของดวงใจแห่งความชอบพระคุณ และด้วยความชื่นชมยินดีอย่างที่สุด ในตอนจบของบทเพลงบทแรก ทั้งหมดได้ร่วมเปล่งสรรเสริญถวายพระพรด้วยพลังเสียงยิ่งใหญ่” (เอลเลน จี. ไวท์, *The Story of Redemption*, หน้า 432, 433)

มีวิธีใดบ้างที่เราจะสามารถเข้าใจถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าในเวลานี้ และการที่เราดำเนินชีวิตร่วมกับคนอื่นเป็นเอกภาพ เปิดเผยให้เห็นพระอุปนิสัยและธรรมชาติของพระเจ้าในเวลานี้ อย่างไร

จากยุคแรกเริ่มของคริสตจักร พระสัญญาเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์นั้นมีความสำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด พระสัญญานี้ช่วยหนุนใจประชากรพระเจ้าผู้รู้สึกหวาดหวั่น โดยเฉพาะขณะมีการทดลอง ไม่ว่าจะพวกเขาจะมีความกลัว และการต่อสู้ดิ้นรนในเรื่องอะไร หรือความรู้สึกสิ้นหวัง และมีความเจ็บปวดในสิ่งใด พวกเขาจะมีความหวังในการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ และพระสัญญาอัศจรรย์อีกหลายประการซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาครั้งที่สอง

อ่านพระธรรม 1 เรสะโลนิกา 4:13-18 มีพระสัญญาอะไรอยู่ในข้อพระคัมภีร์นี้ และกล่าวถึงสิ่งใดที่เป็นความหวังเกี่ยวกับการนำความสัมพันธ์อันดีกลับคืนมา

การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์มีผลอะไรเกิดขึ้นกับมนุษยชาติในเชิงลึก ลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งคือการสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าขึ้น นั่นคือการเก็บรวบรวมผู้ที่ได้ถูกเลือกสรรไว้ “พระองค์ทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่ง ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้ว ทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงสุดฟ้าข้างโน้น” (มัทธิว 24:31) ในช่วงเวลาที่กำลังมีการเก็บรวบรวม ผู้ชอบธรรมที่ตายไปแล้วจะฟื้นขึ้นสู่ชีวิตใหม่ และได้รับชีวิตชั่วนิรันดร์ (1 โครินธ์ 15:52, 53) ข้อพระคัมภีร์บันทึกคำพรรณนาไว้ว่า “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยสำเนียงของเทปบัติ และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงในพระคริสต์ที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาก่อน” (1 เรสะโลนิกา 4:16) นี่เป็นช่วงเวลาที่เรทั้งปวงได้รอคอย ผู้ที่ได้ฟื้นขึ้นสู่ชีวิตใหม่ จะรวมเข้ากับเหล่าผู้เฝ้ารอคอยให้ผู้อื่นเป็นที่รักมาปรากฏ ซึ่งอัครทูตเปาโลกล่าวอย่างยินดีปรีดาอย่างยิ่งว่า “โอ มัจจุราชเอ๋ย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ มัจจุราชเอ๋ย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน” (1 โครินธ์ 15:55)

ช่วงเวลาที่พระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง เมื่อผู้ได้รับการไถ่ที่ได้ตายไปแล้วถูกเรียกให้ฟื้นขึ้นสู่ชีวิตใหม่ เหล่าผู้ชอบธรรมบนโลกที่ยังไม่พบกับความตาย ร่างกายของเขาจะเปลี่ยนไปโดยฉับพลัน พวกเขาจะได้รับร่างกายใหม่ที่สมบูรณ์ “เพราะว่า สิ่งซึ่งเนาเปื่อยนี้ต้องสวมซึ่งไม่เนาเปื่อย และสภาพมตะนี้ต้องสวมสภาพอมตะ” (1 โครินธ์ 15:53) ดังนั้นบุคคลสองกลุ่มผู้ได้รับการไถ่ให้รอด ผู้ชอบธรรมที่ตายแล้วฟื้นสู่ชีวิตใหม่ และผู้ชอบธรรมที่มีชีวิตอยู่ตอนพระเยซูเสด็จกลับมาร่างกายจะถูกเปลี่ยนแปลง ได้รับร่างกายใหม่ในพริบตา แล้วผู้ชอบธรรมทั้งสองกลุ่ม “จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละ เราก็จะได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์” (1 เธสะโลนิกา 4:17)

ในยูคิวทียาศาสตร์ของเรา แม้แต่คริสเตียนบางคนก็พยายามใช้เป็นธรรมชาติมาอธิบายทุกสิ่ง รวมทั้งเรื่องการอัศจรรย์ ขณะที่พระสัญญาเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูสอนเราว่า เหตุใดจึงมีเพียงการกระทำด้วยอำนาจเหนือธรรมชาติของพระเจ้าเท่านั้นที่จะสามารถช่วยเราให้รอดได้

พุธ

โลกใหม่สำหรับผู้ที่ได้รับการไถ่ให้รอด

A New Earth for the Redeemed

“เพราะเหตุนี้ เราจะสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะสิ่งเก่าก่อนนั้นจะไม่จำกัน หรือนึกได้อีก” (อิสยาห์ 65:17) ทั้งผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ และอัครทูตยอห์น (วิวรณ์ 21:1) ได้เห็นในนิมิตที่เป็นภาพของแผ่นดินโลกใหม่ที่สวยสดงดงามเกินคำบรรยาย ซึ่งพระเจ้าทรงประทานผ่านทางท่านทั้งสอง

พิจารณาถึงคำพรรณนาของอัครทูตยอห์นเกี่ยวกับความสวยงามของเมืองที่ดวงตาของมนุษย์ไม่เคยได้เห็น ซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมให้ผู้ได้รับการไถ่ จินตนาการภาพของกรุงเยรูซาเล็มใหม่ใน วิวรณ์ 21:2, 9-27 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงอะไรที่เป็นเอกภาพและสอดคล้องกลมกลืนกันในเมืองนี้

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 22:1-5 แม่น้ำแห่งชีวิตไหลออกจาก บัลลังก์ของพระเจ้า สองฝั่งของแม่น้ำนั้นมีต้นไม้แห่งชีวิตขึ้นอยู่ กิ่งของ ต้นไม้จากทั้งสองฝากแม่น้ำโน้มกิ่งเข้าหากัน เป็นลักษณะงดงามร่มรื่น ไม่เหมือนที่ใด พระเจ้าทรงมีพระประสงค์อะไรสำหรับต้นไม้แห่งชีวิต เหล่านี้ในโลกใหม่

ต้นไม้แห่งชีวิต ที่อาดัมได้ทำให้สูญหายไปจากการที่เขาได้ละเมิด พระคำรับสั่งของพระเจ้า (ปฐมกาล 3:22-24) จะได้รับการไถ่กลับมา และนำมา ปลูกในกรุงเยรูซาเล็มใหม่ พระเจ้าทรงสัญญาในพระธรรมวิวรณ์ว่าผู้ใดมี ชัยชนะจะมีสิทธิเข้าถึงต้นไม้แห่งชีวิต (วิวรณ์ 2:7) เป็นต้นไม้ประเภทเดียวที่ ออกดอกและผลสุกในหนึ่งเดือน และออกดอกผลไม้ชนิดใหม่ในเดือนถัดไป ในหนึ่งปีจะออกผลสิบสองชนิด (วิวรณ์ 22:2) ลักษณะอย่างนี้บอกเหตุผล อะไรแก่เราในแผ่นดินโลกใหม่ มีข้อพระคัมภีร์พูดเกี่ยวกับการนมัสการไว้ ด้วยว่า “พระเจ้าตรัสว่า ทุกวันขึ้นค่ำ และทุกวันสะบาโต มนุษย์ทั้งสิ้นจะมา นมัสการต่อเรา” (อิสยาห์ 66:23) เกี่ยวกับต้นไม้แห่งชีวิต ผู้ที่รับประทานแล้ว ทำให้ชีวิตเจริญเป็นนิรันดร์ ส่วนไบของต้นไม้ที่พระคัมภีร์เอ่ยถึงว่า “และไบของ ต้นไม้สำหรับรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย” (วิวรณ์ 22:2) ให้เราขีด เส้นใต้คำว่า “รักษาประชาชาติให้หาย” พระประสงค์ของพระเจ้าคือ การ เยียวยา หรือการจัดเครื่องชีวิตขวางใดๆ ระหว่างผู้คนออกไป ไม่ว่าจะ เป็น ความแตกต่างในเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ หรืออุปสรรคเรื่องภาษาออกไป เพื่อคน ทั้งปวงจะรวมเป็นครอบครัวเดียวกันอย่างสมบูรณ์ ดำเนินชีวิตกลมกลืนสอดประสานอย่างมีสันติสุข และร่วมกันถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

ดังนั้นคำว่า “รักษาประชาชาติให้หาย” ยังอ้างในเชิงคำอุปมาถึง ข้อขัดข้องใดๆ ระหว่างเชื้อชาติเผ่าพันธุ์จะไม่มีอคติเรื่องสีผิว หรือถือว่าใคร เป็นคนต่างชาติอีกต่อไป แต่ทุกคนรวมกันเป็นหนึ่งครอบครัว เป็นประชากร แท้ของพระเจ้า (เปรียบกับ วิวรณ์ 21:24-26) ผู้เผยพระวจนะมีคำที่ ซึ่งมีชีวิต อยู่หลายศตวรรษก่อน ได้กล่าวพยากรณ์ไว้ในตอนนั้น บัดนี้คำพยากรณ์ ดังกล่าวได้สำเร็จสมจริงแล้ว คำพยากรณ์นั้นกล่าวว่า “ประชาชาติจะไม่ยก ดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป แต่ต่างก็นั่งอยู่ใต้ร่มเงา

และได้ตัดนมะเดื่อของตนและจะไม่มีใครมากระทำให้เขาสะดุ้งกลัว” (มีคาห์ 4:3-4; อีสยาห์ 2:4) ณ Римฝั่งแม่น้ำแห่งชีวิต ผู้ได้รับการไถ่จะกล่าวเชื้อเชิญเพื่อนบ้านให้หนึ่งลง “พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเจ้าทุกคนจะเชิญเพื่อนบ้านของเจ้าให้มานั่งใต้เถาองุ่น และใต้ต้นมะเดื่อ” (เศคาริยาห์ 3:10) ณ จุดนั้นภายใต้ต้นไม้มแห่งชีวิต ใบของต้นไม้มแห่งชีวิต ที่มีคุณสมบัติรักษาโรคต่างๆ ให้หาย หมายถึงการรักษาแผลเจ็บปวดจาก ความแตกต่างในเชื้อชาติเผ่าพันธุ์หรือภาษาที่แบ่งแยกมนุษย์จากกันตลอดมาทุกยุคทุกสมัย จะถูกรักษาให้หาย ไม่มีการแบ่งแยกตลอดไป –(Ranko Stefa novic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, หน้า 593)

วันพฤษภาคม

ชีวิตบนโลกใหม่

Life on the New Earth

อ่านพระธรรมอิสยาห์ 35:4-10; 65:21-25 ชีวิตในโลกใหม่จะแตกต่างจากชีวิตในปัจจุบันที่เรากำลังมีประสบการณ์อยู่อย่างไร

มีหลายครั้งในพระธรรมอิสยาห์ที่เราอ่านเกี่ยวกับ “บางสิ่งใหม่” (อิสยาห์ 42:9; 48:6) “เพลงบทใหม่” (อิสยาห์ 42:10) “ของสิ่งใหม่” (อิสยาห์ 43:19) “ชื่อใหม่” (อิสยาห์ 62:2) มีอะไรใหม่ใหม่ใน อิสยาห์ บทที่ 65 มีสันติสุข และความกลมกลืนท่ามกลางสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น พันธสัญญามีส่วนกล่าวถึงพระพร (ถ้าปฏิบัติตาม ถ้าละเมิดเป็นคำแช่งสาป) ส่วนที่เป็นการแช่งสาปซึ่งเกิดกับแผ่นดินอันเนื่องมาจากการไม่เชื่อฟังและการทรยศ (ดู เลวีนิติ 26:14-17; เฉลยธรรมบัญญัติ 28:30) คำแช่งสาปจะถูกระงับหรือยกเลิกตลอดไปเพราะไม่มีความบาปอีกต่อไป ตรงกันข้ามจะมีแต่พระพรอย่างอุดมเกิดกับบ้านที่เราอาศัยอยู่ และอาหารที่เราชื่นชม

การใช้ชีวิตในสถานที่สวยงามสุดๆ อย่างนั้นเราจะรู้สึกอย่างไร บางคนอาจสงสัยว่าเราจะจำเพื่อน และคนในครอบครัวของเราได้หรือเปล่า หลังจากที่เรารับร่างกายใหม่ที่โม้รู้จักตาย และในที่สุดได้รับการกลับคืนสู่สภาพเดิมตอนที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า หลังจากที่พระคริสต์ทรงฟื้นพระชนม์แล้ว เหล่าอัครทูตของพระองค์สามารถจำพระองค์ได้ มารีย์จำเสียงของพระองค์

ได้ (ยอห์น 20:11-16) โรมัสจำลักษณะท่าทีของพระเยซูได้ (ยอห์น 20:27, 28) สาวกสองคนขณะที่เดินทางไปในเมืองเอมมาอูส จดจำลักษณะของพระองค์ได้ที่โต๊ะอาหาร (ลูกา 24:30, 31, 35) ดังนั้น ถ้ำร่างกายของเราจะเป็นเหมือนกับร่างกายของพระเยซูหลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นพระชนม์ เป็นที่แน่นอนว่าเราจะสามารถจดจำซึ่งกันและกันได้ และเราสามารถมองไปวันข้างหน้ายัง “ชีวิตชั่ววันจันทร์” ซึ่งเราจะได้รับการไถ่ความสัมพันธ์กลับคืนสู่สภาพเดิม เราสามารถคาดคะเนได้อย่างปลอดภัยว่า เราจะมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกับเหล่าผู้คนที่เรารู้จัก และรัก และกับคนทั้งปวงซึ่งอยู่บนแผ่นดินสวรรค์ด้วยกันกับเรา

“ที่นั่นผู้ได้รับการไถ่จะรู้จัก เหมือนกับที่พวกเขาเป็นที่รู้จัก ความรักและความเห็นอกเห็นใจที่พระเจ้าทรงปลูกไว้ในดวงวิญญาณ จะพบแบบฝึกหัดแห่งความจริง และความหวานสุดซึ่ง ได้สื่อสารอย่างบริสุทธิ์กับชาวสวรรค์อยู่ในสังคมชีวิตที่สมัครสมานกลมเกลียวร่วมกิจกรรมกับเหล่าทูตสวรรค์ และเหล่าผู้สวดขอร้องของทุกยุคสมัยที่ฟื้นฟูชีวิตใหม่ คือผู้ที่ได้ล้างเครื่องนุ่งห่มของพวกเขา และพระเจ้าได้ทรงฟอกเสื้อผ้านั้นให้ชาวบริสุทธิ์ด้วยเลือดของพระเมษโปดก สายสัมพันธ์อันศักดิ์สิทธิ์ได้ผูกมัดพวกเขาไว้ด้วยกัน พระเจ้าจะทรงเป็น “บิดาของทุกตระกูล ทุกชาติในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี มาจากคำว่าพระบิดา” (เอเฟซัส 3:15) สิ่งเหล่านี้จะสถาปนาความสุขให้กับผู้ได้รับการไถ่ให้รอด” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 677)

“เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ย่อท้อ ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงจำริญูใหม่ทุกวัน เพราะว่าการทุกข์ยากเล็กๆ น้อยๆ ของเรา ซึ่งเรารับอยู่ประเดี๋ยวเดียวเดี๋ยวนั้นจะทำให้เรามีศักดิ์ศรีถาวรมากหาที่เปรียบมิได้ เพราะว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่มองไม่เห็นเพราะว่าสิ่งของ ซึ่งมองเห็นอยู่นั้นเป็นของที่ไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์” (2 โครินธ์ 4:16-18) เราซึ่งอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วย “สิ่งของชั่วคราว” ซึ่งเป็นอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็เสื่อมสลายไป เราสามารถจะเข้าถึง และเข้าใจสิ่งซึ่งมองไม่เห็น แต่อยู่ถาวรนิรันดร์ได้อย่างไร

เอลเลน จี. ไวท์, Behold, I Come Quickly, pp. 355–359, in *Counsels for the Church*. Read the articles “Resurrection,” pp.1082–1084, and “Heaven and New Earth,” หน้า 863, 864, in *The Ellen G. White Encyclopedia*.

“การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่เบื้องบนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เป็นหลักฐานแน่นอนแห่งชัยชนะของธรรมิกชนของพระเจ้าเหนือความตาย และหลุมฝังศพ หลักประกันที่สวรรค์จะเปิดให้กับเหล่าผู้ที่ชำระเครื่องนุ่งห่มแห่งอุปนิสัยของพวกเขา และจะทรงชำระให้ขาวในพระโลหิตของพระเมษโปดก พระเยซูเสด็จขึ้นไปยังพระบิดาในฐานะเป็นตัวแทนของเผ่าพันธุ์มนุษย์ และพระเจ้าจะนำเหล่าคนที่สะท้อนพระฉายาของพระองค์ เพื่อให้ผู้คนมองเห็นตัวอย่างของพระฉายา แล้วพระองค์จะประทานรางวัลพิเศษให้”

“ทรงเตรียมบ้านไว้ให้คนทั้งหลายที่เดินบนเส้นทางของพระเจ้าในโลกนี้ มีเสื้อผ้าแห่งความชอบธรรมเตรียมไว้ให้กับพวกเขา พร้อมกับมงกุฎแห่งสง่าราศี และไบปาล์มซึ่งแสดงถึงชัยชนะ ทั้งปวงเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ทรงจัดหาให้ในโลกที่เคยทำให้เราสับสน จะกลายเป็นสิ่งที่ทำให้กระจ่างสิ่งต่างๆ ที่ยากต่อการเข้าใจจะพบกับคำอธิบาย ความลึกกลับแห่งพระคุณจะถูกเผยออกต่อหน้าเรา ขณะที่ในดวงจิตของเราพบแต่สิ่งที่ทำให้สับสน และพบแต่คำสัญญาทั้งหลายที่ผู้ทำสัญญาเป็นจอมเบี้ยว เราจะพบแต่ความกลมกลืน สมบูรณ์ และการสอดประสานที่ลงตัว เราจะรู้จักกับความรักที่หาขอบเขตไม่ได้ ความเป็นระเบียบ และประสบการณ์ดีที่มหาชนให้ทดลองที่สุด ขณะที่เราตระหนักถึงการเอาพระทัยใส่ของพระเจ้าผู้ทรงบันดาลให้ทุกสิ่งทำงานประสานกันเพื่อการดีของเรา เราจะมีชัยชนะยินดี และมีใจเบิกบานเกินกว่าจะกล่าวออกมาเป็นคำพูดได้ และซึ่งเต็มไปด้วยสง่าราศี” (เอลเลน จี. ไวท์, “Counsel for the Church”, หน้า 358)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. แม้ว่าคริสเตียนบางคนจะเชื่อว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาครั้งที่สองจริงตามตัวอักษร เหมือนที่คริสตจักรของเราสอน แต่ความหวังของชาวแอ็ดเวนติสเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์มีลักษณะพิเศษที่แตกต่างอย่างไร
2. คำอุปมาเรื่องหนึ่งกล่าวว่า มีปลาสองตัวว่ายอยู่ในน้ำ ปลาตัวหนึ่งถามว่า “เธอว่าน้ำที่เราว่ายอยู่ในเวลานี้เป็นอย่างไร” ปลาตัวที่สองตอบว่า “น้ำที่เธอว่าคืออะไร” ตรงนี้สอนให้เราเห็นว่า เราอาจคุ้นเคยกับสิ่งต่าง ๆ จนลืมนึกถึงสิ่งที่มีอยู่อย่างดาษดื่น เช่น เรามีชีวิตอยู่ได้อย่างไร เราเกิดมาในความบาป เราเต็มไปด้วยความบาป และดำรงชีวิตอยู่ในโลกแห่งความบาปอย่างไร เราเข้าใจดีจริงหรือไม่ ที่จะมีประสบการณ์ใหม่ ในท้องฟ้าใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่ แม้ว่าเราจะมีข้อจำกัด แต่เพราะเหตุใดเราจึงควรพยายามใคร่ครวญถึงโลกใหม่ว่ามีลักษณะอย่างไร
3. ไม่มีคำถามเลยว่า ชีวิตความเป็นอยู่ในโลกใหม่ของเราจะเป็นอย่างไร เราทราบแต่ว่าเราจะดำรงชีวิตเป็นเอกภาพกับทุกคน สิ่งที่เราสามารถทำได้ในขณะนี้ คือช่วยเตรียมความพร้อมให้ตัวเราเองสำหรับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น

สรุปใจความสำคัญ:

พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่า โลกนี้จะถูกสร้างขึ้นใหม่ ร่องรอยของความเสื่อมทรามจากความบาปจะถูกลบออกไปชั่วนิรันดร์ ในที่สุดมนุษยชาติจะถูกไถ่ให้กลับคืนสู่วัตถุประสงค์เดิม คนทั้งหมดจะดำรงชีวิตสอดคล้องกับลักษณะจิตวิญญาณของเรที่มีความเป็นเอกภาพในพระคริสต์ แม้เวลานี้จะไม่เต็มร้อย แต่เมื่อถึงเวลานั้นจะมีอัตราเต็มล้น และบัดนั้นการมีชีวิตชั่วนิรันดร์จะเป็นที่ประจักษ์แจ้ง และจะเป็นเช่นนั้นตลอดไปชั่วนิรันดร์

